

Dziennik Urzędowy

C 6

Unii Europejskiej

Tom 48

Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

8 stycznia 2005

Zawiadomienie nr	Treść	Strona
	I Informacja	
	Trybunał Sprawiedliwości	
	TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI	
2005/C 6/01	Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 18 listopada 2004 r. w sprawach połączonych C-10/02 i C-11/02 (wniosek Tribunale amministrativo regionale per la Puglia o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym): Anna Fascicolo i.in., Enzo De Benedictis i.in. przeciwko Regione Puglia i.in. (C-10/02) i Grazia Berardi i.in., Lucia Vaira i.in. przeciwko Azienda Unità Sanitaria Locale BA/4 i.in. (C-11/02) (Swobodny przepływ lekarzy — Dyrektywy 86/457/EWG i 93/16/EWG — Uznawanie dyplomów, świadectw i innych dokumentów potwierdzających posiadanie kwalifikacji — Obowiązek Państw Członkowskich uzależnienia prowadzenia praktyki lekarskiej w charakterze lekarza ogólnego w ramach ich krajowego systemu zabezpieczenia społecznego od posiadania specjalnego dyplomu — Prawa nabyte — Równorzędność uprawnień do wykonywania zawodu uzyskanych przed 1 stycznia 1995 r. z dyplomem specjalnego szkolenia — Ustalenie listy lekarzy ogólnych w celu obsadzenia dostępnych stanowisk w zależności od posiadanych dokumentów potwierdzających kwalifikacje)	1
2005/C 6/02	Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 9 listopada 2004 r. w sprawie C-46/02 (wniosek Vantaan käräjäoikeus o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym): Fixtures Marketing Ltd przeciwko Oy Veikkaus Ab (Dyrektywa 96/9/WE — Ochrona prawna baz danych — Prawo sui generis — Pojęcie inwestycji związanej z uzyskaniem, weryfikacją lub prezentacją zawartości bazy danych — Terminarze mistrzostw w piłce nożnej — Zakłady)	2
2005/C 6/03	Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 11 listopada 2004 r. w połączonych sprawach C-183/02 P i C-187/02 P: Daewoo Electronics Manufacturing España SA (Demesa) (C-183/02 P) i Territorio Histórico de Álava – Diputación Foral de Álava (C-187/02 P) przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich (Odwołanie — Pomoc Państwa — Środki podatkowe — Uzasadnione oczekiwania — Nowe zarzuty)	2
2005/C 6/04	Wyrok Trybunału (szóstej izby) z dnia 28 października 2004 r. w sprawie C-185/02: Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Portugalii (Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego — Zarządzanie odpadami — Unieszkodliwianie polichlorowanych bifenyli i polichlorowanych trifenyli — Dyrektywa 96/59/WE)	3

2005/C 6/05	Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 11 listopada 2004 r. w sprawach połączonych C-186/02 P i C-188/02 P: Ramondín S.A., Ramondín Capsulas S.A. (C-186/02), Territorio Histórico de Álava - Diputacion Foral de Álava (C-188/02) przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich (Odwołanie — Pomoc Państwa — Środki podatkowe — Nadużycie władzy — Uzasadnienie — Nowe zarzuty)	3
2005/C 6/06	Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 9 listopada 2004 r. w sprawie C-203/02 (wniosek Court of Appeal (England & Wales)(Civil Division) o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym): The British Horseracing Board Ltd i in. przeciwko William Hill Organization Ltd (Dyrektywa 96/9/WE — Ochrona prawna baz danych — Prawo sui generis — Uzyskanie, weryfikacja lub prezentacja zawartości bazy danych — (Nie)istotna część zawartości bazy danych — Pobieranie i wtórne wykorzystanie — Normalne korzystanie — Nieuzasadnione naruszenie słusznych interesów producenta — Baza danych wyścigów konnych — Listy gonitw — Zakłady)	4
2005/C 6/07	Wyrok Trybunału (pierwszej izby) z dnia 11 listopada 2004 r. w sprawie C-216/02 (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgerichtshof): Österreichischer Zuchtverband für Ponys, Kleinpferde und Spezialrassen przeciwko Burgenländische Landesregierung (Swobodny przepływ towarów — Wewnętrzzwspólnotowy handel koniowatymi — Procedura zatwierdzenia lub uznawania organizacji lub związków, które prowadzą lub zakładają księgi stadne dla zarejestrowanych zwierząt z rodziny koniowatych — Art. 2 ust. 2 decyzji 92/353/EWG)	5
2005/C 6/08	Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 16 listopada 2004 r. w sprawie C-245/02, Anheuser-Busch, Inc. przeciwko Budějovický Budvar, národní podnik (wniosek Korkein oikeus o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym) (Porozumienie ustanawiające Światową Organizację Handlu — Art. 2 ust. 1, art. 16 ust. 1 i art. 70 Porozumienia TRIPS — Znaki towarowe — Zakres wyłącznego prawa właściciela do znaku towarowego — Domniemane używanie oznaczenia jako nazwy handlowej)	5
2005/C 6/09	Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 11 listopada 2004 r. w sprawie C-249/02 Republika Portugalska przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich (Rolnictwo — Wspólna polityka rolna — Finansowanie przez EFOGR — Rzeczywiste wydatki Państwa Członkowskiego niższe niż prognozy wydatków, które przedstawiło Komisji — Uprawnienie Komisji do zmniejszenia kwot wypłacanych tytułem zaliczek — Pismo dyrektora generalnego Komisji informujące Państwo Członkowskie o takim zmniejszeniu — Akt wywołujący wiążące skutki prawne)	6
2005/C 6/10	Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 18 listopada 2004 r. w sprawie C-284/02 (wniosek Bundesarbeitsgericht o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym): Land Brandenburg przeciwko Ursuli Sass (Polityka społeczna — Pracownicy płci męskiej i żeńskiej — Art. 141 WE — Równość wynagrodzeń — Dyrektywa 76/207/EWG — Równość traktowania — Urlop macierzyński — Przejście do wyższej kategorii zaszerogowania — Nieuwzględnienie całości urlopu macierzyńskiego wykorzystanego na podstawie ustawodawstwa byłej Niemieckiej Republiki Demokratycznej)	6
2005/C 6/11	Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 18 listopada 2004 r. w sprawie C-317/02: Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Irlandii (Uchybienie zobowiązaniom Państwa — Wspólnotowa regulacja w zakresie rybołówstwa — Rozporządzenia (EWG) nr 3760/92 i nr 2847/93 — Przekroczenie kwoty połowowej)	7
2005/C 6/12	Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 16 listopada 2004 r. w sprawie C-327/02 Lili Georgieva Panayotova i inni przeciwko Minister voor Vreemdelingenzaken en Integritie (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym Rechtbank te 's-Gravenhage) (Układy stowarzyszeniowe między Wspólnotami a Bułgarią, Wspólnotami a Polską i Wspólnotami a Słowacją — Swoboda przedsiębiorczości — Ustawodawstwo krajowe przewidujące odrzucenie bez rozpatrywania wniosków o zezwolenie na pobyt celem założenia przedsiębiorstwa w sytuacji, gdy wnioskodawca nie posiada tymczasowego zezwolenia na pobyt)	7

2005/C 6/13	Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 9 listopada 2004 r. w sprawie C-338/02 (wniosek Högsta domstolen o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym): Fixtures Marketing Ltd przeciwko Svenska Spel AB (Dyrektywa 96/9/WE — Ochrona prawna baz danych — Prawo sui generis — Pojęcie inwestycji związanej z uzyskaniem, weryfikacją i prezentacją zawartości bazy danych — Terminarze mistrzostw w piłce nożnej — Zakłady) 8	8
2005/C 6/14	Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 18 listopada 2004 r. w sprawie C-420/02: Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Greckiej (Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego — Nielegalne składowanie odpadów na składowisku „Péra Galini” — Dyrektywa 75/442/EWG w sprawie odpadów, w brzmieniu zmienionym przez dyrektywę 91/156/EWG — Art. 4 i 9) 9	9
2005/C 6/15	Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 11 listopada 2004 r. w sprawie C-425/02 Johanna Maria Delahaye, po mężu Boor przeciwko Ministre de la Fonction publique et Réforme administrative (wniosek Cour administrative o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym) (Ochrona praw pracowniczych w przypadku przejścia przedsiębiorstwa przez Państwo — Możliwość narzucenia przez Państwo przepisów prawa publicznego — Zmniejszenie kwoty wynagrodzenia) 9	9
2005/C 6/16	Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 9 listopada 2004 r. w sprawie C-444/02 (wniosek Monomeles Protodikeio Athinon o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym): Fixtures Marketing Ltd przeciwko Organismos prognostikon agonon podosfairou AE (OPAP) (Dyrektywa 96/9/WE — Ochrona prawna baz danych — Pojęcie bazy danych — Zakres zastosowania prawa sui generis — Terminarze mistrzostw w piłce nożnej — Zakłady) 10	10
2005/C 6/17	Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 11 listopada 2004 r. w sprawie C-457/02, postępowanie karne przeciwko Antonio Niselliemu (Dyrektywy 75/442/EWG oraz 91/156/EWG — Pojęcie odpadów — Pozostałości z produkcji lub konsumpcji przeznaczone do recyklingu — Żłom) 10	10
2005/C 6/18	Wyrok Trybunału (drugiej izby) z dnia 11 listopada 2004 r. w sprawie C-467/02 (wniosek Verwaltungsgericht Stuttgart o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym): Inan Cetinkaya przeciwko Land Baden-Württemberg (Układ o Stowarzyszeniu EWG – Turcja — Swobodny przepływ pracowników — Art. 7 akapit pierwszy i art. 14 ust. 1 decyzji nr 1/80 rady stowarzyszenia — Prawo pobytu dziecka pracownika tureckiego po osiągnięciu pełnoletności — Warunki dopuszczalności wydalenia — Karalność) 11	11
2005/C 6/19	Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 11 listopada 2004 r. w sprawie C-73/03: Królestwo Hiszpanii przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich (Pomoc publiczna — Ulgi podatkowe przy przekazaniu gospodarstw rolnych — Dotacja na spłatę oprocentowania pożyczek i gwarancji na rzecz właścicieli gospodarstw rolnych) 11	11
2005/C 6/20	Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 28 października 2004 r. w sprawie C-124/03 (wniosek College van Beroep voor het bedrijfsleven o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym): Artrada (Freezone) NV, Videmecum BV, Jac. Meisner Internationaal Expeditiebedrijf BV przeciwko Rijksdienst voor de keuring van Vee en Vlees (Kontrola sanitarna — Produkcja i wprowadzenie do obrotu surowego mleka, mleka poddanego obróbce termicznej i produktów na bazie mleka — Mieszanka składająca się z cukru, kakao i odtłuszczonego mleka w proszku, będąca przedmiotem przywozu z Aruby) 12	12
2005/C 6/21	Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 18 listopada 2004 r. w sprawie C-126/03: Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Federalnej Niemiec (Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego — Dyrektywa 92/50/EWG — Zamówienia publiczne — Usługi transportu odpadów — Procedura bez uprzedniego opublikowania ogłoszenia o zamówieniu — Umowa zawarta przez instytucję zamawiającą w ramach działalności gospodarczej podlegającej zasadom konkurencji — Umowa zawarta przez instytucję zamawiającą w celu umożliwienia złożenia oferty w procedurze udzielania zamówienia — Udowodnienie możliwości technicznych usługodawcy — Możliwość powołania się na możliwości techniczne podmiotu trzeciego — Podwykonawstwo — Skutki wyroku stwierdzającego uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego) 12	12

2005/C 6/22	Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 28 października 2004 r. w sprawie C-148/03 (wniosek Oberlandesgericht München o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym): Nürnberger Allgemeine Versicherungs AG przeciwko Portbridge Transport International BV (Konwencja Brukselska — Art. 20 i 57 ust. 2 — Niestawiennictwo pozwanego — Pozwany mający miejsce zamieszkania na terytorium innego Umawiającego się Państwa — Konwencja Genewska o umowie międzynarodowego przewozu drogowego towarów — Kolizja konwencji) 13
2005/C 6/23	Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 11 listopada 2004 r. w sprawie C-171/03 (wniosek College van Beroep voor het bedrijfsleven o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym): Maatschap Toeters, M. C. Verberk przeciwko Productschap Vee en Vlees (Wołowina i cielęcina — Premia z tytułu wczesnego wprowadzenia cieląt na rynek — Termin do złożenia wniosku o przyznanie premii — Sposoby obliczania terminu — Ważność rozporządzenia (EWG) nr 3886/92) 13
2005/C 6/24	Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 18 listopada 2004 r. w sprawie C-284/03, Belgia przeciwko Temco Europe SA (wniosek Cour d'Appel de Bruxelles o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym) (Szósta Dyrektywa w sprawie podatku VAT — Art. 13 B lit. b) — Transakcje zwolnione od podatku — Najem nieruchomości — Porozumienie dotyczące użyczenia) 14
2005/C 6/25	Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 28 października 2004 r. w sprawie C-357/03 Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Austrii (Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego — Dyrektywa 98/24/WE — Ochrona zdrowia i bezpieczeństwa pracowników — Ryzyko związane z obecnością środków chemicznych w miejscu pracy — Brak transpozycji dyrektywy na całym terytorium danego Państwa Członkowskiego w wyznaczonym terminie) 14
2005/C 6/26	Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 28 października 2004 r. w sprawie C-360/03: Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Austrii (Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego — Dyrektywa 2000/39/WE — Ochrona zdrowia i bezpieczeństwa pracowników — Ryzyko związane z obecnością czynników chemicznych w miejscu pracy — Ustanowienie wartości granicznych narażenia na czynniki zewnętrzne podczas pracy — Brak transpozycji na całym obszarze danego Państwa Członkowskiego w wyznaczonym terminie) 15
2005/C 6/27	Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 28 października 2004 r. w sprawie C-421/03: Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Austrii (Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego — Dyrektywa 2001/18/WE — Zamierzone uwalnianie do środowiska organizmów zmodyfikowanych genetycznie — Brak transpozycji w przewidzianym terminie) 15
2005/C 6/28	Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 18 listopada 2004 r. w sprawie C-422/03: Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Niderlandów (Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego — Dyrektywa 2001/18/WE — Brak transpozycji w przewidzianym terminie) 16
2005/C 6/29	Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 28 października 2004 r. w sprawie C-460/03, Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Irlandii (Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego — Dyrektywa 2000/53/WE — Pojazdy wycofane z eksploatacji — Brak transpozycji) 16
2005/C 6/30	Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 18 listopada 2004 r. w sprawie C-482/03: Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Irlandii (Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego — Dyrektywa 2001/14/WE — Koleje wspólnotowe — Alokacja zdolności przepustowej infrastruktury kolejowej, pobieranie opłat za użytkowanie infrastruktury kolejowej i przyznawanie świadectw bezpieczeństwa — Brak transpozycji w przewidzianym terminie) 16
2005/C 6/31	Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 28 października 2004 r. w sprawie C-497/03: Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Austrii (Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego — Art. 28 WE — Środki o skutku równoważnym — Sprzedaż wysyłkowa dodatków spożywczych — Zakaz) 17

2005/C 6/32	Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 28 października 2004 r. w sprawie C-505/03: Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Francuskiej (Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego — Jakość wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi — Dyrektywa 80/778/EWG)	17
2005/C 6/33	Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 28 października 2004 r. w sprawie C-4/04 Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Austrii (Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego — Dyrektywa 98/44/WE — Ochrona prawna wynalazków biotechnologicznych — Brak transpozycji w wyznaczonym terminie)	18
2005/C 6/34	Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 28 października 2004 r. w sprawie C-5/04 Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Federalnej Niemiec (Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego — Dyrektywa 98/44/WE — Ochrona prawna wynalazków biotechnologicznych — Brak transpozycji w wyznaczonym terminie)	18
2005/C 6/35	Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 18 listopada 2004 r. w sprawie C-78/04 Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Austrii (Uchybienie zobowiązaniom Państwa — Dyrektywa 96/61/WE — Zintegrowane zapobieganie zanieczyszczeniom i ich kontrola)	18
2005/C 6/36	Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 18 listopada 2004 r. w sprawie C-79/04: Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga (Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego — Dyrektywa 2002/40/WE — Brak transpozycji w wyznaczonym terminie)	19
2005/C 6/37	Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 18 listopada 2004 r. w sprawie C-116/04: Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Szwecji (Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego — Dyrektywa 2001/17/WE — Reorganizacja i likwidacja zakładów ubezpieczeń — Brak transpozycji w wyznaczonym terminie)	19
2005/C 6/38	Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 18 listopada 2004 r. w sprawie C-143/04: Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Belgii (Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego — Dyrektywa 2001/29/WE — Harmonizacja niektórych aspektów praw autorskich i pokrewnych w społeczeństwie informacyjnym — Brak transpozycji w wyznaczonym terminie)	20
2005/C 6/39	Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 18 listopada 2004 r. w sprawie C-164/04: Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Zjednoczonemu Królestwu Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej (Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego — Dyrektywa 2001/17/WE — Reorganizacja i likwidacja zakładów ubezpieczeń — Brak transpozycji w wyznaczonym terminie)	20
2005/C 6/40	Postanowienie Trybunału (czwarta izba) z dnia 22 czerwca 2004 r. w sprawie C-151/03 P: Karl L. Meyer przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich (Odwołanie — Skarga odszkodowawcza — Naprawienie szkody wyrządzonej z winy Komisji — Stosowanie decyzji o stowarzyszeniu krajów i terytoriów zamorskich)	21
2005/C 6/41	Postanowienie Trybunału (szósta izba) z dnia 5 października 2004 r. w sprawie C-192/03 P: Alcon Inc. przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) oraz Dr. Robert Winzer Pharma GmbH (Odwołanie — Wspólnotowy znak towarowy — Rozporządzenie (WE) nr 40/94 — Unieważnienie wspólnotowego znaku towarowego — Art. 51 rozporządzenia nr 40/94 — Bezwzględne podstawy odmowy rejestracji — Art. 7 ust. 1 lit. d) rozporządzenia nr 40/94 — Charakter odróżniający nabyty przez używanie — Art. 7 ust. 3 rozporządzenia nr 40/94 — Wyraz „BSS”)	21
2005/C 6/42	Postanowienie Trybunału (szósta izba) z dnia 12 października 2004 r. w sprawie C-352/03 P: Pietro Del Vaglio przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich (Odwołanie — Urzędnicy — Emerytury — Zmiana państwa miejsca zamieszkania — Mający zastosowanie współczynnik korygujący — Odwołanie częściowo oczywiście niedopuszczalne oraz częściowo oczywiście bezzasadne)	22

2005/C 6/43	Postanowienie Trybunału (piąta izba) z dnia 1 października 2004 r. w sprawie C-480/03 (wniosek Cour d'arbitrage o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym): Hugo Clerens, b.v.b.a. Valkeniersgilde przeciwko Rządowi walońskiemu, Radzie ministrów (Art. 104 § 3 regulaminu proceduralnego — Dyrektywa 79/409/EWG — Ochrona dzikiego ptactwa — Gatunki rozmnażane i hodowane w niewoli)	22
2005/C 6/44	Sprawa C-418/04: Skarga wniesiona dnia 29 września 2004 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Irlandii	22
2005/C 6/45	Sprawa C-427/04: Skarga wniesiona dnia 5 października 2004 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Greckiej	24
2005/C 6/46	Sprawa C-438/04: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Cour d'appel de Bruxelles (dziewiąta izba), wydanym dnia 14 października 2004 r., w sprawie Mobistar SA przeciwko Institut belge des services postaux et des télécommunications (w skrócie IBPT), w obecności Belgacom Mobile SA oraz Base SA	24
2005/C 6/47	Sprawa C-439/04: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Cour de cassation de Belgique (pierwsza izba), wydany dnia 7 października 2004 r., w sprawie Axel Kittel przeciwko Belgii	25
2005/C 6/48	Sprawa C-440/04: Wniosek o wydanie orzeczenia prejudycjalnego złożony postanowieniem Cour de cassation de Belgique (pierwsza izba), wydanym dnia 7 października 2004 r., w sprawie Belgia przeciwko Recolta Recycling s.p.r.l.	25
2005/C 6/49	Sprawa C-443/04: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Hoge Raad der Nederlanden, wydanym dnia 15 października 2004r., w sprawie H. A. Solleveld przeciwko Inspecteur van de Belastingdienst – Ondernemingen Amersfoort	26
2005/C 6/50	Sprawa C-444/04: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Hoge Raad der Nederlanden, wydanym dnia 15 października 2004r., w sprawie J.E. van den Hout-van Eijnsbergen przeciwko Inspecteur van de Belastingdienst – Ondernemingen Leiden	26
2005/C 6/51	Sprawa C-446/04: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem High Court of Justice (England & Wales), wydanym dnia 13 października 2004 r., w sprawie Test Claimants in the FII Group Litigation przeciwko Commissioners of Inland Revenue	26
2005/C 6/52	Sprawa C-452/04: Wniosek o wydanie orzeczenia prejudycjalnego złożony postanowieniem Verwaltungsgericht we Frankfurcie nad Menem, wydanym dnia 11 października 2004 r., w sprawie Fidium Finanz AG przeciwko Bundesanstalt für Finanzdienstleistungen	28
2005/C 6/53	Sprawa C-453/04: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Landgericht w Berlinie, wydanym w dniu 31 sierpnia 2004 r., w sprawie o wpis do rejestru handlowego innoventif Limited, uczestnik: innoventif Limited	29
2005/C 6/54	Sprawa C-455/04: Skarga wniesiona dnia 28 października 2004 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Zjednoczonemu Królestwu Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej	30
2005/C 6/55	Sprawa C-457/04: Skarga wniesiona dnia 29 października 2004 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Portugalii	30
2005/C 6/56	Sprawa C-462/04: Skarga wniesiona w dniu 25 października 2004 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej	30

2005/C 6/57	Sprawa C-467/04: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Audiencia Provincial de Málaga, Sección Primera, wydanym dnia 8 lipca 2004 r., w sprawie zażalenia G. Francesco Gaspariniego i innych na postanowienie z dnia 21 listopada 2003 r. o wszczęciu postępowania uproszczonego	31
2005/C 6/58	Sprawa C-472/04: Skarga wniesiona w dniu 4 listopada 2004 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej	31
2005/C 6/59	Sprawa C-476/04: Skarga wniesiona dnia 12 listopada 2004 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Greckiej	32
2005/C 6/60	Wykreślenie sprawy C-67/03	32
2005/C 6/61	Wykreślenie sprawy C-93/04	32
2005/C 6/62	Wykreślenie sprawy C-117/04	32
2005/C 6/63	Wykreślenie sprawy C-118/04	32
SĄD PIERWSZEJ INSTANCJI		
2005/C 6/64	Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 28 października 2004 r. w sprawie T-35/01, Shanghai Teraoka Electronic Co. Ltd przeciwko Radzie Unii Europejskiej (Dumping — Nałożenie ostatecznych ceł antidumpingowych — Wagi elektroniczne pochodzące z Chin — Status przedsiębiorstwa rozwijającego się w gospodarce rynkowej — Ustalenie szkody — Związek przyczynowo-skutkowy — Prawo do obrony)	33
2005/C 6/65	Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 26 października 2004 r. w sprawie T-207/02, Nicoletta Falcone przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich (Urzednicy — Konkurs otwarty — Niedopuszczenie do egzaminów pisemnych z powodu wyników uzyskanych na etapie preselekcji — Zarzucana bezprawność ogłoszenia o konkursie)	33
2005/C 6/66	Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 28 października 2004 r. w sprawach połączonych T-219/02 i T-337/02, Olga Lutz Herrera przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich (Służba publiczna — Otwarty konkurs — Niedopuszczenie do egzaminów — Ogłoszenie o konkursie — Ograniczenie wieku)	34
2005/C 6/67	Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 26 października 2004 r. w sprawie T- 55/03, Philippe Brendel przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich (Urzednicy — Mianowanie — Zaklasyfikowanie do grupy zaszerogowania i na stopień — Zasada starszeństwa służbowego — Skarga o odszkodowanie)	34
2005/C 6/68	Wyrok Trybunału Pierwszej Instancji z dnia 28 października 2004 r. w sprawie T-76/03 Herbert Meister przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) (Urzednicy — Przeniesienie szefa wydziału — Interes służby — Równorzędność stanowisk pracy — Prawo do wolności wyrażania swoich poglądów — Obowiązek dbałości o dobro urzędnika — Uzasadnienie — Prawo do wysłuchania — Odpowiedzialność pozaumowna)	35
2005/C 6/69	Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 29 września 2004 r. W sprawie T-394/02, Arnaldo Lucaccioni przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich (Emerytura — Procedura zajęcia wynagrodzenia — Wykonanie wyroku sądu krajowego)	35
2005/C 6/70	Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 14 października 2004 r. w sprawie T-3/03 Everlast World's Boxing Headquarters Corporation przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) (Wspólnotowy znak towarowy — Częściowa odmowa rejestracji — Cofnięcie zgłoszenia — Umożnienie postępowania)	36

2005/C 6/71	Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 27 września 2004 r. w sprawie T-108/04, Nikolaus Steininger przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich (Sprawozdanie z przebiegu kariery zawodowej — Zmniejszenie sumy punktów za zasługi — Umorzenie postępowania)	36
2005/C 6/72	Postanowienie Prezesa Sądu Pierwszej Instancji z dnia 15 października 2004 r. w sprawie T-193/04 R Hans-Martin Tillack przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich (Środek tymczasowy — Wniosek o zastosowanie środków tymczasowych i o zawieszenie wykonania)	36
2005/C 6/73	Sprawa T-322/03: Skarga wniesiona w dniu 19 września 2003 r. przez Telefon und Buch Verlagsgesellschaft m.b.H. przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)	37
2005/C 6/74	Sprawa T-382/04: Skarga wniesiona w dniu 23 września 2004 r. przez Heuschen & Schrouff Oriental Foods Trading BV przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich	37
2005/C 6/75	Sprawa T-387/04: Skarga wniesiona w dniu 27 września 2004 r. przez EnBW Energie Baden-Württemberg AG przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich	38
2005/C 6/76	Sprawa T-393/04: Skarga wniesiona w dniu 30 września 2004 r. przez Dirka Klaasa przeciwko Parlamentowi Europejskiemu	39
2005/C 6/77	Sprawa T-396/04: Skarga wniesiona w dniu 4 października 2004 r. przez SOFFASS S.p.A. przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)(OHIM)	39
2005/C 6/78	Sprawa T-399/04: Skarga wniesiona w dniu 7 października 2004 r. przez Scandlines Sverige AB przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich	40
2005/C 6/79	Sprawa T-419/04: Skarga wniesiona dnia 8 października 2004 r. przez Nadine Schmit przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich	40
2005/C 6/80	Sprawa T-421/04: Skarga wniesiona dnia 11 października 2004 r. przez José Antonio Carreira przeciwko Europejskiej Agencji Bezpieczeństwa i Zdrowia w Pracy	41
2005/C 6/81	Sprawa T-432/04: Skarga wniesiona w dniu 22 października 2004 r. przez Waltera Parlantego przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich	41
2005/C 6/82	Sprawa T-433/04: Skarga wniesiona w dniu 22 października 2004 r. przez Angelę Davi przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich	42
2005/C 6/83	Sprawa T-434/04: Skarga wniesiona w dniu 22 października 2004 r. przez Alexa Milberta i innych przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich	42
2005/C 6/84	Sprawa T-435/04: Skarga wniesiona dnia 22 października 2004 r. przez Manuela Simõesa Dos Santosa przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego	43
2005/C 6/85	Sprawa T-436/04: Skarga wniesiona w dniu 26 października 2004 r. przez Carlosa Sáncheza Ferriza przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich	43
2005/C 6/86	Sprawa T-437/04: Skarga wniesiona w dniu 1 listopada 2004 r. przez Holgera Standertskjöld-Nordenstama przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich	44
2005/C 6/87	Sprawa T-438/04: Skarga wniesiona w dniu 29 października 2004 r. przez Elke Huober przeciwko Radzie Unii Europejskiej	44
2005/C 6/88	Sprawa T-441/04: Skarga wniesiona w dniu 2 listopada 2004 r. przez Jean-Claude'a Heyrauda przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich	45

<u>Zawiadomienie nr</u>	Treść (ciąg dalszy)	Strona
2005/C 6/89	Sprawa T-442/04: Skarga wniesiona w dniu 5 listopada 2004 r. przez Andreę Walderdorff przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich	45
2005/C 6/90	Sprawa T-463/04: Skarga wniesiona w dniu 2 grudnia 2004 r. przez Danish Management A/S przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich	46
2005/C 6/91	Sprawa T-464/04: Skarga wniesiona w dniu 3 grudnia 2004 r. przez Impala przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich	46
<hr/>		
II <i>Akty przygotowawcze</i>		
.....		
<hr/>		
III <i>Powiadomienia</i>		
2005/C 6/92	Ostatnia publikacja Trybunału Sprawiedliwości w <i>Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej</i> Dz.U. C 314 z 18.12.2004.	48

I

(Informacja)

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

WYROK TRYBUNAŁU

(pierwsza izba)

z dnia 18 listopada 2004 r.

w sprawach połączonych C-10/02 i C-11/02 (wniosek Tribunale amministrativo regionale per la Puglia o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym): Anna Fascicolo i.in., Enzo De Benedictis i.in. przeciwko Regione Puglia i.in. (C-10/02) i Grazia Berardi i.in., Lucia Vaira i.in. przeciwko Azienda Unità Sanitaria Locale BA/4 i.in. (C-11/02) ⁽¹⁾

(Swobodny przepływ lekarzy — Dyrektywy 86/457/EWG i 93/16/EWG — Uznawanie dyplomów, świadectw i innych dokumentów potwierdzających posiadanie kwalifikacji — Obowiązek Państw Członkowskich uzależnienia prowadzenia praktyki lekarskiej w charakterze lekarza ogólnego w ramach ich krajowego systemu zabezpieczenia społecznego od posiadania specjalnego dyplomu — Prawa nabyte — Równorzędność uprawnień do wykonywania zawodu uzyskanych przed 1 stycznia 1995 r. z dyplomem specjalnego szkolenia — Ustalenie listy lekarzy ogólnych w celu obsadzenia dostępnych stanowisk w zależności od posiadanych dokumentów potwierdzających kwalifikacje)

(2005/C 6/01)

(Język postępowania: włoski)

W sprawach połączonych C-10/02 i C-11/02, mających za przedmiot wnioski o wydanie, na podstawie art. 234 WE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożone przez Tribunale amministrativo regionale per la Puglia (Włochy), postanowieniem z dnia 10 października 2001 r., które wpłynęły do Trybunału dnia 15 stycznia 2002 r., w postępowaniach Anna Fascicolo i.in., Enzo De Benedictis i.in. przeciwko Regione Puglia, Maria Paciolla, Assessorato alla Sanità e Servizi Sociali della Regione Puglia, Coordinatore del Settore Sanità, Azienda Unità Sanitaria Locale BR/1, Felicia Galiotti i.in., Azienda Unità Sanitaria Locale BA/4, Madia Evangelina Magrì, Azienda Unità Sanitaria Locale BA/1, Azienda Unità Sanitaria Locale BA/3 (C-10/02) i Grazia Berardi i.in., Lucia Vaira i.in. przeciwko Azienda Unità Sanitaria Locale BA/4, Angelo Michele Cea,

Scipione De Mola, Francesco d'Argento, Azienda Unità Sanitaria Locale FG/2, Antonella Battista i.in., Nicola Brunetti i.in., Azienda Unità Sanitaria Locale BA/3, Azienda Unità Sanitaria Locale FG/3, Erasmo Fiorentino(C-11/02), Trybunał (pierwsza izba), w składzie: P. Jann, prezes izby, R. Silva de Lapuerta, K. Lenaerts, S. von Bahr i K. Schiemann (sprawozdawca), sędziowie, rzecznik generalny: J. Kokott, sekretarz: M. Múgica Arzamendi, główny administrator, wydał w dniu 18 listopada 2004 r. wyrok, zawierający następujące rozstrzygnięcie:

- 1) Art. 36 ust. 2 dyrektywy Rady 93/16/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. mającej na celu ułatwienie swobodnego przepływu lekarzy i wzajemnego uznania ich dyplomów, świadectw i innych dokumentów potwierdzających posiadanie kwalifikacji nie obowiązuje Państw Członkowskich do uznawania uprawnień uzyskanych przed dniem 1 stycznia 1995 r. w celu wykonywania ogólnej praktyki medycznej w ramach krajowego systemu opieki zdrowotnej za równorzędne z uzyskaniem świadectwa specjalistycznego szkolenia w zakresie ogólnej praktyki medycznej.
- 2) Art. 36 ust. 2 dyrektywy 93/16 nie stoi na przeszkodzie temu, aby Państwa Członkowskie przyznawały tym lekarzom, którzy byli jednocześnie posiadaczami świadectw szkolenia w zakresie ogólnej praktyki medycznej oraz byli w dniu 31 grudnia 1994 r. uprawnieni do wykonywania ogólnej praktyki medycznej w ramach krajowego systemu opieki zdrowotnej:

— zastrzeżone stanowiska w liczbie większej aniżeli przyznana, odpowiednio, lekarzom posiadającym wspomniane świadectwo lub lekarzom posiadającym uprawnienia do wykonywania ogólnej praktyki medycznej, umożliwiając im jednoczesne ubieganie się o stanowiska w dwóch zastrzeżonych grupach;

— jeszcze korzystniejsze traktowanie poprzez przyznawanie im dodatkowej liczby punktów przypadających z racji uzyskania wyżej wspomnianego świadectwa, jeżeli ubiegają się o stanowiska w ramach limitu zastrzeżonego dla lekarzy uprawnionych do wykonywania zawodu w dniu 31 grudnia 1994 r.

⁽¹⁾ Dz.U. C 68 z 16.3.2002.

WYROK TRYBUNAŁU

(wielka izba)

z dnia 9 listopada 2004 r.

w sprawie C-46/02 (wniosek Vantaan käräjäoikeus o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym): Fixtures Marketing Ltd przeciwko Oy Veikkaus Ab ⁽¹⁾

(Dyrektywa 96/9/WE — Ochrona prawna baz danych — Prawo sui generis — Pojęcie inwestycji związanej z uzyskaniem, weryfikacją lub prezentacją zawartości bazy danych — Terminarze mistrzostw w piłce nożnej — Zakłady)

(2005/C 6/02)

(Język postępowania: fiński)

W sprawie C-46/02, mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na mocy art. 234 WE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, wniesiony przez Vantaan käräjäoikeus (Finlandia) orzeczeniem z dnia 1 lutego 2002 r., który wpłynął do Trybunału dnia 18 lutego 2002 r., w ramach postępowania Fixtures Marketing Ltd przeciwko Oy Veikkaus Ab, Trybunał (wielka izba), w składzie: V. Skouris, prezes, P. Jann, C. W. A. Timmermans, A. Rosas i K. Lenaerts (sprawozdawca), prezesi izb, J.-P. Puissochet, R. Schintgen, N. Colneric i J. N. Cunha Rodrigues, sędziowie, rzecznik generalny: C. Stix-Hackl, sekretarz: M. Múgica Arzamendi i M.-F. Contet, główni administratorzy, wydał w dniu 9 listopada 2004 r. wyrok zawierający następujące rozstrzygnięcie:

Pojęcie inwestycji związanej z uzyskaniem zawartości bazy danych w rozumieniu art. 7 ust. 1 dyrektywy 96/9/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 marca 1996 r. w sprawie ochrony prawnej baz danych należy rozumieć jako określające środki poświęcone na poszukiwanie już istniejących materiałów i ich gromadzenie w tej bazie danych. Pojęcie to nie obejmuje środków użytych w celu stworzenia materiałów składających się na zawartość bazy danych. W kontekście sporządzania terminarza spotkań w celu organizacji mistrzostw w piłce nożnej, pojęcie to nie obejmuje zatem środków poświęconych na wyznaczenie dat, godzin i ustalenie doboru w pary drużyn odnoszących się do poszczególnych spotkań w ramach tych mistrzostw.

⁽¹⁾ Dz.U. C 109 z 4.5.2002.

WYROK TRYBUNAŁU

(druga izba)

z dnia 11 listopada 2004 r.

w połączonych sprawach C-183/02 P i C-187/02 P: Daewoo Electronics Manufacturing España SA (Demesa) (C-183/02 P) i Territorio Histórico de Álava – Diputación Foral de Álava (C-187/02 P) przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich ⁽¹⁾

(Odwołanie — Pomoc Państwa — Środki podatkowe — Uzasadnione oczekiwania — Nowe zarzuty)

(2005/C 6/03)

(Język postępowania: hiszpański)

W połączonych sprawach C-183/02 P i C-187/02 P, mających za przedmiot dwa odwołania w trybie art. 49 Statutu WE Trybunału Sprawiedliwości, wniesione kolejno w dniach 15 i 16 maja 2002 r.: Daewoo Electronics Manufacturing España SA (Demesa), z siedzibą w Vitorii (Hiszpania) (adwokaci: A. Creus Carreras i B. Uriarte Valiente) (C-183/02 P) i Territorio Histórico de Álava – Diputación Foral de Álava (adwokaci: A. Creus Carreras, B. Uriarte Valiente i M. Bravo-Ferrer Delgado) (C-187/02 P) popierane przez Comunidad Autónoma del País Vasco (adwokat: E. Garayar Gutiérrez), w których pozostałymi uczestnikami były: Komisja Wspólnot Europejskich (pełnomocnicy: F. Santaolalla Gadea i J. L. Buendía Sierra), Asociación Nacional de Fabricantes de Electrodomésticos de Línea Blanca (ANFEL), z siedzibą w Madrycie (Hiszpania), i Conseil européen de la construction d'appareils domestiques (CECED), z siedzibą w Brukseli (Belgia), Trybunał (druga izba), w składzie C. W. A. Timmermans, prezes izby, C. Gulmann (sprawozdawca) i N. Colneric, sędziowie, rzecznik generalny: J. Kokott, sekretarz: M. Múgica Arzamendi, główny administrator, wydał w dniu 11 listopada 2004 r. wyrok zawierający następujące rozstrzygnięcie:

- 1) Sprawy C-183/02 P i C-187/02 P zostają połączone do wydania niniejszego wyroku.
- 2) Odwołania zostają oddalone.
- 3) Strony skarżące poniosą, poza własnymi kosztami, koszty Komisji Wspólnot Europejskich.
- 4) La Comunidad Autónoma del País Vasco poniesie własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 180 z 27.7.2002.

WYROK TRYBUNAŁU

(szóstej izby)

z dnia 28 października 2004 r.

w sprawie C-185/02: Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Portugalii ⁽¹⁾*(Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego — Zarządzanie odpadami — Unieszkodliwianie polichlorowanych bifenyli i polichlorowanych trifenyli — Dyrektywa 96/59/WE)*

(2005/C 6/04)

(Język postępowania: portugalski)

W sprawie C-185/02, mającej za przedmiot skargę o stwierdzenie, w trybie art. 226 TWE, uchybienia zobowiązaniom Państwa Członkowskiego, wniesioną w dniu 17 maja 2002 r., Komisja Wspólnot Europejskich (pełnomocnik: A. Caeiros) przeciwko Republice Portugalii (pełnomocnicy: L. Fernandes, M. Telles Romão i M. J. Lois), Trybunał (szósta izba), w składzie: A. Borg Barthet, prezes izby, S. von Bahr i J. Malenovský (sprawozdawca), sędziowie, rzecznik generalny: L. A. Geelhoed, sekretarz: R. Grass, wydał w dniu 28 października 2004 r. wyrok, którego rozstrzygnięcie brzmi następująco:

- 1) Nie przekazując Komisji Wspólnot Europejskich w wyznaczonym terminie planów i projektów przewidzianych w art. 11 dyrektywy Rady 96/59/WE z dnia 16 września 1996 r. w sprawie unieszkodliwiania polichlorowanych bifenyli i polichlorowanych trifenyli (PCB/PCT), Republika Portugalii uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy tego przepisu.
- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 3) Komisja Wspólnot Europejskich i Republika Portugalii ponoszą swoje własne koszty postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 180 z 27.7.2002.

WYROK TRYBUNAŁU

(druga izba)

z dnia 11 listopada 2004 r.

w sprawach połączonych C-186/02 P i C-188/02 P: Ramondín S.A., Ramondín Capsulas S.A. (C-186/02), Territorio Histórico de Álava – Diputacion Foral de Álava (C-188/02) przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich ⁽¹⁾*(Odwołanie — Pomoc Państwa — Środki podatkowe — Nadużycie władzy — Uzasadnienie — Nowe zarzuty)*

(2005/C 6/05)

(Język postępowania: hiszpański)

W sprawach połączonych C-186/02 P i C-188/02 P, Ramondín S.A., z siedzibą w Logroño (Hiszpania) i Ramondín Capsulas S.A., z siedzibą w Laguardia (Hiszpania) (adwokat: J. Lazcano-Iturburu Ayestaran) C-186/02 P, Territorio Histórico de Álava – Diputacion Foral de Álava (adwokaci: A. Creus Carreras, B. Uriarte Valiente i Bravo-Ferrer Delgado) C-188/02 P, w których pozostałymi uczestnikami była Komisja Wspólnot Europejskich, (pełnomocnicy: F. Santaolalla Gadea i J. L. Buendía Sierra) popierana przez Comunidad Autónoma de La Rioja (adwokat: J. M. Criado Gámez), mających za przedmiot dwa odwołania na podstawie art. 49 Statutu Trybunału Sprawiedliwości, wniesione odpowiednio dnia 15 i 16 maja 2002 r., Trybunał (druga izba), w składzie: W. A. Timmermans, prezes izby, C. Gulmann (sprawozdawca) i N. Colneric sędziowie, rzecznik generalny: J. Kokott, sekretarz: M. Múgica Arzamendi, główny administrator, wydał w dniu 11 listopada 2004 r. wyrok zawierający następujące rozstrzygnięcie:

- 1) Sprawy C-186/02 P i C-188/02 P zostają połączone w celu wydania wyroku.
- 2) Odwołania zostają oddalone.
- 3) Strony skarżące ponoszą, oprócz własnych kosztów, także koszty poniesione przez Komisję i Comunidad Autónoma de la Rioja.

⁽¹⁾ Dz.U. C 191 z 10.8.2002.

WYROK TRYBUNAŁU

(wielka izba)

z dnia 9 listopada 2004 r.

w sprawie C-203/02 (wniosek Court of Appeal (England & Wales)(Civil Division) o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym): **The British Horseracing Board Ltd i in. przeciwko William Hill Organization Ltd** ⁽¹⁾

(Dyrektywa 96/9/WE — Ochrona prawna baz danych — Prawo sui generis — Uzyskanie, weryfikacja lub prezentacja zawartości bazy danych — (Nie)istotna część zawartości bazy danych — Pobieranie i wtórne wykorzystanie — Normalne korzystanie — Nieuzasadnione naruszenie słusznych interesów producenta — Baza danych wyścigów konnych — Listy gonitw — Zakłady)

(2005/C 6/06)

(Język postępowania: angielski)

W sprawie C-203/02, mającej za przedmiot wniosek, który wpłynął do Trybunału dnia 31 maja 2002 r., o wydanie, na podstawie art. 234 WE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division), postanowieniem z dnia 24 maja 2002 r., w postępowaniu: **The British Horseracing Board Ltd i in. przeciwko William Hill Organization Ltd**, Trybunał (wielka izba), w składzie V. Skouris, prezes, P. Jann, C. W. A. Timmermans, A. Rosas i K. Lenaerts (sprawozdawca), prezesi izb, J.-P. Puissochet, R. Schintgen, N. Colneric i J. N. Cunha Rodrigues, sędziowie, rzecznik generalny: C. Stix-Hackl, sekretarz: M. Múgica Arzamendi i M.-F. Contet, główni administratorzy, wydał w dniu 9 listopada 2004 r. wyrok zawierający następujące rozstrzygnięcie:

1) W rozumieniu art. 7 ust. 1 dyrektywy 96/9/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 marca 1996 r. w sprawie ochrony prawnej baz danych pojęcie inwestycji związanej z uzyskaniem zawartości bazy danych należy rozumieć jako określające środki poświęcone na poszukiwanie już istniejących materiałów i ich gromadzenie w tej bazie danych. Pojęcie to nie obejmuje środków użytych w celu stworzenia materiałów składających się na zawartość bazy danych.

W rozumieniu art. 7 ust. 1 dyrektywy 96/9 pojęcie inwestycji związanej z weryfikacją zawartości bazy danych należy rozumieć jako nakład środków na kontrolę ścisłości poszukiwanych materiałów podczas tworzenia tej bazy danych i w okresie jej funkcjonowania w celu zapewnienia dokładności informacji zawartych w tej bazie. Nie są objęte tym pojęciem środki poświęcone w fazie

tworzenia na weryfikację materiałów, które następnie gromadzone są w bazie.

Środki poświęcone na sporządzenie listy koni uczestniczących w gonitwie i na dokonaną w tych ramach weryfikację nie stanowią inwestycji związanej z uzyskaniem i weryfikacją zawartości bazy danych, w której znajduje się ta lista.

2) Pojęcia pobierania i wtórnego wykorzystania w rozumieniu art. 7 dyrektywy 96/9 należy interpretować w ten sposób, że odnoszą się one do każdej czynności dokonanej bez upoważnienia i polegającej na przywłaszczeniu i publicznym rozpowszechnieniu całości lub części zawartości bazy danych. Pojęcia te nie zakładają istnienia bezpośredniego dostępu do danej bazy danych.

Okoliczność, że zawartość bazy danych udostępniona została publicznie przez osobę, która ją sporządziła lub za jej zgodą, nie narusza jej prawa do zakazania czynności pobierania i/lub wtórnego wykorzystania dotyczących całości lub istotnej części zawartości bazy danych.

3) Pojęcie istotnej pod względem ilościowym części zawartości bazy w rozumieniu art. 7 dyrektywy 96/9 odnosi się do pobranej i/lub wtórnie wykorzystanej ilości danych bazy i należy je oceniać w stosunku do całkowitej ilości danych zawartych w tej bazie.

Pojęcie istotnej pod względem jakościowym części zawartości bazy danych odnosi się do rozmiaru inwestycji związanej z uzyskaniem, weryfikacją i prezentacją tej zawartości, która została pobrana i/lub wtórnie wykorzystana niezależnie od tego, czy pobrana i/lub wtórnie wykorzystana zawartość bazy stanowi istotną pod względem ilościowym część całkowitej zawartości chronionej bazy danych.

Pojęcie nieistotnej części bazy danych obejmuje każdą część, która nie wchodzi pod względem zarówno ilościowym, jak i jakościowym w zakres pojęcia istotnej części.

4) Zakaz zawarty w art. 7 ust. 5 dyrektywy 96/9 dotyczy niedozwolonych czynności pobierania i/lub wtórnego wykorzystania, które poprzez ich kumulatywne oddziaływanie mają na celu odtworzenie i/lub publiczne udostępnienie - bez upoważnienia osoby, która sporządziła bazę danych - całości lub istotnej części zawartości tej bazy i tym samym poważnie szkodzą inwestycji dokonanej przez tę osobę.

(¹) Dz.U. C 180 z 27.7.2002.

WYROK TRYBUNAŁU

(pierwszej izby)

z dnia 11 listopada 2004 r.

w sprawie C-216/02 (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgesichtshof): Österreichischer Zuchtverband für Ponys, Kleinpferde und Spezialrassen przeciwko Burgenländische Landesregierung⁽¹⁾

(Swobodny przepływ towarów — Wewnętrzny handel koniowatymi — Procedura zatwierdzania lub uznawania organizacji lub związków, które prowadzą lub zakładają księgi stadne dla zarejestrowanych zwierząt z rodziny koniowatych — Art. 2 ust. 2 decyzji 92/353/EWG)

(2005/C 6/07)

(Język postępowania: niemiecki)

W sprawie C-216/02, mającej za przedmiot wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym na podstawie art. 234 WE, złożony przez Verwaltungsgesichtshof (Austria) orzeczeniem z dnia 23 maja 2002 r., który wpłynął do Trybunału Sprawiedliwości dnia 12 czerwca 2002 r., w postępowaniu Österreichischer Zuchtverband für Ponys, Kleinpferde und Spezialrassen przeciwko Burgenländische Landesregierung przy udziale Österreichischer Sthetlandponyzuchtverband, Trybunał (pierwsza izba), w składzie: P. Jann, prezes izby, A. Rosas (sędzia sprawozdawca) i R. Silva de Lapuerta, sędziowie, rzecznik generalny: D. Ruiz-Jarabo Colomer, sekretarz: M.-F. Contet, główny administrator, wydał w dniu 11 listopada 2004 r. wyrok, którego rozstrzygnięcie brzmi następująco:

- 1) Wykładni art. 2 ust. 2 lit. a decyzji ustanawiającej kryteria zatwierdzania lub uznawania organizacji lub związków, które prowadzą lub zakładają księgi stadne dla zwierząt z rodziny koniowatych (92/353/EWG) należy dokonywać w ten sposób, że gdy zachodzi jedna lub więcej okoliczności wskazanych w tym przepisie, organizacje lub związki wcześniej uznane lub zatwierdzone urzędowo dla określonej rasy koniowatych nie mają prawa żądać od właściwych organów, aby odmówiły one uznania lub zatwierdzenia nowego związku lub organizacji prowadzącej lub zakładającej księgi stadne dla tej samej rasy.
- 2) Przepisy Państwa Członkowskiego, na mocy których istniejącym związkom lub organizacjom, które wypowiedziały się przeciwko uznaniu nowego związku lub organizacji, nie przyznano prawa zaskarżenia na drodze sądowej decyzji o uznaniu nowej organizacji podjętej przez właściwe organy krajowe nie są sprzeczne z prawem wspólnotowym.

WYROK TRYBUNAŁU

(wielka izba)

z dnia 16 listopada 2004 r.

w sprawie C-245/02, Anheuser-Busch, Inc. przeciwko Budějovický Budvar, národní podnik⁽¹⁾ (wniosek Korkein oikeus o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym)

(Porozumienie ustanawiające Światową Organizację Handlu — Art. 2 ust. 1, art. 16 ust. 1 i art. 70 Porozumienia TRIPS — Znaki towarowe — Zakres wyłącznego prawa właściciela do znaku towarowego — Domniemane używanie oznaczenia jako nazwy handlowej)

(2005/C 6/08)

(Język postępowania: fiński)

W sprawie C- 245/02, mającej za przedmiot wniosek, który wpłynął do Trybunału w dniu 5 lipca 2004 r., o wydanie, na podstawie art. 234 WE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Korkein oikeus (Finlandia), postanowieniem z dnia 3 lipca 2002 r., w postępowaniu: Anheuser-Busch, Inc. przeciwko Budějovický Budvar, národní podnik, Trybunał (wielka izba), w składzie: V. Skouris, Prezes, P. Jann, C. W. A. Timmermans (sprawozdawca), A. Rosas i R. Silva de Lapuerta, prezesi izb, C. Gulmann, R. Schintgen, N. Colneric, S. von Bahr, J. N. Cuncha Rodrigues i K. Schiemann, sędziowie; rzecznik generalny: A. Tizzano, sekretarz: Múgica Arzamendi, główny administrator, wydał w dniu 16 listopada 2004 r. wyrok zawierający następujące rozstrzygnięcie:

- 1) Porozumienie w sprawie handlowych aspektów własności intelektualnej (Porozumienie TRIPS), znajdujące się w załączniku 1 C do Porozumienia ustanawiającego Światową Organizację Handlu, zatwierdzonym w imieniu Wspólnoty odnośnie dziedzin wchodzących w zakres jej kompetencji decyzją Rady 94/800/WE z dnia 22 grudnia 1994 r., znajduje zastosowanie w przypadku zaistnienia konfliktu między znakiem towarowym a oznaczeniem, któremu zarzuca się, iż narusza prawa do tego znaku, w przypadku, gdy rzeczony konflikt zaistniał przed dniem wprowadzenia Porozumienia TRIPS, ale trwa nadal po tym dniu.
- 2) Nazwa handlowa może stanowić oznaczenie w rozumieniu art. 16 ust. 1 pierwsze zdanie Porozumienia w sprawie handlowych aspektów praw własności intelektualnej (Porozumienia TRIPS). Przepis ten ma na celu przyznanie właścicielowi znaku towarowego wyłącznego prawa zabraniać osobie trzeciej używania tego znaku, jeśli przedmiotowe używanie rzeczywiście bądź potencjalnie narusza funkcje znaku towarowego, a w szczególności zasadniczą jego funkcję, jaką jest gwarancja dla konsumentów co do pochodzenia towaru.

Wyjątki przewidziane w art. 17 Porozumienia w sprawie handlowych aspektów praw własności intelektualnej (Porozumienia TRIPS) mają w szczególności na celu umożliwienie osobie trzeciej używania oznaczenia identycznego lub podobnego do znaku towarowego dla wskazania własnej nazwy handlowej, pod warunkiem jednak, że używanie to jest zgodne z uczciwymi praktykami w handlu i przemyśle.

(¹) Dz.U. C 84 z 6.4.2002.

3) Nazwa handlowa, która nie jest ani zarejestrowana, ani nie jest utwierdzona w wyniku używania w Państwie Członkowskim, w którym zarejestrowany jest znak towarowy i w którym żąda się ochrony spornej nazwy handlowej, może zostać uznana za prawo istniejące wcześniej w rozumieniu art. 16 ust. 1 trzecie zdanie Porozumienia w sprawie handlowych aspektów praw własności intelektualnej (Porozumienia TRIPS), jeśli właściciel nazwy handlowej posiada uprawnienie wchodzące w materialny i czasowy zakres stosowania tego Porozumienia powstałe wcześniej niż znak towarowy, z którym rzekomo pozostaje w sprzeczności, a które pozwala mu na używanie oznaczenia identycznego lub podobnego do tego znaku.

(¹) Dz.U. C 219 z 14.9.2002.

1) Decyzja zawarta w piśmie dyrektora generalnego dyrekcji generalnej ds. rolnictwa Komisji Wspólnot Europejskich z dnia 18 kwietnia 2002 r. w sprawie zmniejszenia zaliczek finansowych przydzielonych na rok budżetowy 2002 na podstawie art. 39 ust. 3 rozporządzenia Komisji (WE) 1750/1999 z dnia 23 lipca 1999 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 1257/1999 w sprawie wsparcia rozwoju obszarów wiejskich z Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej (EFOGR) w brzmieniu zmienionym ostatnio rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1763/2001 z dnia 6 września 2001 r. jest nieważna.

2) Komisja Wspólnot Europejskich zostaje obciążona kosztami.

(¹) Dz.U. C 219 z 14.9.2002.

WYROK TRYBUNAŁU

(druga izba)

z dnia 11 listopada 2004 r.

w sprawie C-249/02 Republika Portugalska przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich (¹)

(Rolnictwo — Wspólna polityka rolna — Finansowanie przez EFOGR — Rzeczywiste wydatki Państwa Członkowskiego niższe niż prognozy wydatków, które przedstawiło Komisji — Uprawnienie Komisji do zmniejszenia kwot wypłacanych tytułem zaliczek — Pismo dyrektora generalnego Komisji informujące Państwo Członkowskie o takim zmniejszeniu — Akt wywołujący wiążące skutki prawne)

(2005/C 6/09)

(Język postępowania: portugalski)

WYROK TRYBUNAŁU

(pierwsza izba)

z dnia 18 listopada 2004 r.

w sprawie C-284/02 (wniosek Bundesarbeitsgericht o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym): Land Brandenburg przeciwko Ursuli Sass (¹)

(Polityka społeczna — Pracownicy płci męskiej i żeńskiej — Art. 141 WE — Równość wynagrodzeń — Dyrektywa 76/207/EWG — Równość traktowania — Urlop macierzyński — Przejście do wyższej kategorii zaszerogowania — Nieuwzględnienie całości urlopu macierzyńskiego wykorzystanego na podstawie ustawodawstwa byłej Niemieckiej Republiki Demokratycznej)

(2005/C 6/10)

(Język postępowania: niemiecki)

W sprawie C-249/02, Republika Portugalska (pełnomocnik L. Fernandes, adwokaci C. Botelho Moniz oraz E. Maia Cadete) przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich (pełnomocnik L. Visaggio, adwokat N. Castro Marques) mającej za przedmiot skargę o stwierdzenie nieważności w trybie art. 230 WE, wniesioną dnia 1 lipca 2002 r. Trybunał (druga izba), w składzie: C. W. A. Timmermans, prezes izby, C. Gulmann, J.-P. Puissochet (sprawozdawca), R. Schintgen i J. N. Cunha Rodrigues sędziowie; rzecznik generalny: D. Ruiz-Jarabo Colomer, sekretarz: Múgica Arzamendi, główny administrator, wydał w dniu 11 listopada 2004 r. wyrok zawierający następujące rozstrzygnięcie:

W sprawie C-284/02, mającej za przedmiot wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym na mocy art. 234 WE, złożony przez Bundesarbeitsgericht (Niemcy) postanowieniem z dnia 21 marca, które wpłynęło do Trybunału w dniu 2 sierpnia 2002 r., w postępowaniu: Land Brandenburg przeciwko Ursuli Sass, Trybunał (pierwsza izba) w składzie: P. Jann, prezes izby, A. Rosas, (sprawozdawca), R. Silva de Lapuerta, K. Lenaerts i S. von Bahr, sędziowie, rzecznik generalny: L. A. Geelhoed, sekretarz: F. Contet, główny administrator wydał w dniu 18 listopada 2004 r. wyrok zawierający następujące rozstrzygnięcie:

Dyrektywa Rady nr 76/207/EWG z dnia 9 lutego 1976 r. w sprawie wprowadzenia w życie zasady równego traktowania kobiet i mężczyzn w zakresie dostępu do zatrudnienia, kształcenia i awansu zawodowego oraz warunków pracy stoi na przeszkodzie temu, aby układ zbiorowy, taki jak Bundes-Angestelltarifvertrag-Ost (układ zbiorowy pracowników sektora publicznego Niemiec Wschodnich), wykluczał zaliczenie na poczet wymaganego okresu zatrudnienia część okresu, podczas którego pracownica, zgodnie z ustawodawstwem byłej NRD, korzystała z urlopu macierzyńskiego w wymiarze przekraczającym okres ochronny przewidziany ustawodawstwem Republiki Federalnej Niemiec, o którym mowa we wspomnianym układzie zbiorowym, jeśli cele każdego z tych dwóch urlopów odpowiadają celowi ochrony kobiety w związku z ciążą i macierzyństwem, ochrony gwarantowanej przepisem art. 2 ust 3 dyrektywy. Do sądu krajowego należy zbadać czy te warunki zostały spełnione.

(¹) Dz.U. C 261 z 26.10.2002.

WYROK TRYBUNAŁU

(szósta izba)

z dnia 18 listopada 2004 r.

w sprawie C-317/02: Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Irlandii (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom Państwa — Wspólnotowa regulacja w zakresie rybołówstwa — Rozporządzenia (EWG) nr 3760/92 i nr 2847/93 — Przekroczenie kwoty połowowej)

(2005/C 6/11)

(Język postępowania: angielski)

W sprawie C-317/02, Komisja Wspólnot Europejskich, reprezentowana przez K. Fitcha i T. van Rojna, a następnie przez T. van Rojna i B. Dohertyego, przeciwko Irlandii, reprezentowanej przez D. O'Hagana wspieranego przez A. Schustera, mającej za przedmiot skargę o stwierdzenie uchybienia na podstawie art. 226 WE, wniesioną w dniu 11 września 2002 r., Trybunał (szósta izba), w składzie: A. Borg Barthet (sprawozdawca), prezes, S. von Bahr i J. Malenowsky, sędziowie, rzecznik generalny: C. Stix-Hackl, sekretarz: R. Grass, wydał w dniu 18 listopada 2004 r. wyrok zawierający następujące rozstrzygnięcie:

1) Irlandia uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 9 ust. 2 rozporządzenia Rady (EWG) nr 3760/92 z dnia 20 grudnia 1992 r. ustanawiającego wspólnotowy system rybołówstwa i akwakultury, jak również art. 2, 21 i 31 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2847/93 z dnia 12 października 1993 r. ustanawiającego system kontroli mający zastosowanie do wspólnej polityki rybołówstwa w ten sposób, że:

- nie przyjęła kryteriów i zasad wykorzystywania przyznanej jej kwoty połowowej;
- nie zapewniła przestrzegania przepisów wspólnotowych dotyczących ochrony żywych zasobów wodnych poprzez

kontrolę połowów, właściwą kontrolę wyładunków oraz deklaracji połowowych, jak również poprzez innego rodzaju środki kontroli przewidziane właściwymi rozporządzeniami wspólnotowymi;

- nie zakazała przejściowo połowów przez statki rybackie pływające pod jej banderą lub zarejestrowane na jej terytorium, gdy przyznane jej kwoty uznane były za wyczerpane oraz
- nie wszczęła postępowania administracyjnego lub karnego przeciwko kapitanom statków rybackich, które naruszyły wymienione przepisy lub też przeciwko innym osobom odpowiedzialnym za to naruszenie.

2) Irlandia zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 261 z 26.10.2004.

WYROK TRYBUNAŁU

(wielka izba)

z dnia 16 listopada 2004 r.

w sprawie C-327/02 Lili Georgieva Panayotova i inni przeciwko Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (¹) (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym Rechtbank te 's-Gravenhage)

(Układy stowarzyszeniowe między Wspólnotami a Bułgarią, Wspólnotami a Polską i Wspólnotami a Słowacją — Swoboda przedsiębiorczości — Ustawodawstwo krajowe przewidujące odrzucenie bez rozpatrywania wniosków o zezwolenie na pobyt celem założenia przedsiębiorstwa w sytuacji, gdy wnioskodawca nie posiada tymczasowego zezwolenia na pobyt)

(2005/C 6/12)

(Język postępowania: niderlandzki)

W sprawie C-327/02, mającej za przedmiot wniosek, wpisany do rejestru dnia 18 września 2002 r., o wydanie, na podstawie art. 234 WE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Rechtbank te 's-Gravenhage (Niderlandy), postanowieniem z dnia 16 września 2002 r., w postępowaniu: Lili Georgieva Panayotova, Radostina Markova Kalcheva, Izabella Malgorzata Lis, Lubica Sopova, Izabela Leokadia Topa, Jolanta Monika Rusiecka przeciwko Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie, Trybunał (wielka izba) w składzie: V. Skouris, Prezes, P. Jann, C. W. A. Timmermans, A. Rosas i R. Silva de Lapuerta, prezesi izb, J.-P. Puissochet (sprawozdawca), R. Schintgen, S. von Bahr i J. N. Cunha Rodrigues, sędziowie, rzecznik generalny: M. Poiares Maduro, sekretarz: M.-F. Contet, główny administrator, wydał w dniu 16 listopada 2004 r. wyrok zawierający następujące rozstrzygnięcie:

- 1) Czytane łącznie art. 45 ust. 1 oraz art. 59 ust. 1 Układu Europejskiego ustanawiającego stowarzyszenie między Wspólnotami Europejskim i ich Państwami Członkowskimi, z jednej strony, a Republiką Bułgarii, z drugiej strony, zatwierdzonego decyzją Rady i Komisji z dnia 19 grudnia 1994 r. 94/908/EWWiS, WE, Euratom, czytane łącznie art. 44 ust. 3 oraz art. 58 ust. 1 Układu Europejskiego ustanawiającego stowarzyszenie między Wspólnotami Europejskim i ich Państwami Członkowskimi, z jednej strony, a Rzeczpospolitą Polską, z drugiej strony, zatwierdzonego decyzją Rady i Komisji z dnia 13 grudnia 1993 r. 93/743/Euratom, EWWiS, WE, a także czytane łącznie art. 45 ust. 3, oraz art. 59 ust. 1 Układu Europejskiego ustanawiającego stowarzyszenie między Wspólnotami Europejskim i ich Państwami Członkowskimi, z jednej strony, a Republiką Słowacką, z drugiej strony, zatwierdzonego decyzją Rady i Komisji z dnia 19 grudnia 1994 r. 94/909/Euratom, EWWiS, WE nie sprzeciwiają się zasadniczo takiemu uregulowaniu Państwa Członkowskiego obejmującemu system wstępnego weryfikowania, które uzależnia wjazd na terytorium tego Państwa Członkowskiego celem założenia przedsiębiorstwa jako osoba prowadząca działalność na zasadach samozatrudnienia od udzielenia przez służby dyplomatyczne lub konsularne tego Państwa Członkowskiego w kraju pochodzenia osoby zainteresowanej lub w kraju, w którym stale przebywa, tymczasowego zezwolenia na pobyt. Taki system może w sposób ważny uzależnić udzielenie tego zezwolenia od spełnienia przez zainteresowanego warunku wykazania, że ma on naprawdę zamiar rozpocząć działalność gospodarczą na zasadach samozatrudnienia, nie będąc jednocześnie nigdzie zatrudnionym i nie korzystając ze środków publicznych i że posiada on wystarczające zasoby finansowe, aby prowadzić działalność na zasadach samozatrudnienia oraz że ma on uzasadnione szanse powodzenia. System znajdujący zastosowanie do takich tymczasowych zezwoleń na pobyt powinien jednakże opierać się na procedurze łatwo dostępnej i mogącej zagwarantować zainteresowanym, że ich wniosek zostanie rozpatrzony obiektywnie i w rozsądnym terminie, a ewentualne odmowy udzielenia zezwolenia będą ponadto mogły zostać zakwestionowane na drodze sądowej.
- 2) Wykładnia powyższych przepisów układów stowarzyszeniowych powinna być dokonywana w ten sposób, nie sprzeciwiają się one zasadniczo uregulowaniu krajowemu stanowiącemu, że właściwe władze przyjmującego Państwa Członkowskiego odrzucają wniosek o zezwolenie na pobyt celem założenia przedsiębiorstwa złożony na terytorium tego Państwa Członkowskiego na podstawie tych układów, w sytuacji, gdy wnioskodawca nie posiada tymczasowego zezwolenia na pobyt wymaganego przez te przepisy.
- 3) Bez znaczenia jest w tym względzie okoliczność, iż wnioskodawca utrzymuje, że w sposób jasny i oczywisty spełnia podstawowe warunki udzielenia tymczasowego zezwolenia na pobyt oraz zezwolenia na pobyt celem założenia przedsiębiorstwa, lub okoliczność, że wnioskodawca ten przebywa w chwili złożenia wniosku w przyjmującym Państwie Członkowskim legalnie na innej podstawie, w sytuacji, gdy wniosek ten jest niezgodny z wyraźnie postawionymi warunkami wjazdu zainteresowanego do przyjmującego Państwa Członkowskiego, a w szczególności tych dotyczących czasu dozwolonego pobytu.

WYROK TRYBUNAŁU

(wielka izba)

z dnia 9 listopada 2004 r.

w sprawie C-338/02 (wniosek Högsta domstolen o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym): Fixtures Marketing Ltd przeciwko Svenska Spel AB ⁽¹⁾

(Dyrektywa 96/9/WE — Ochrona prawna baz danych — Prawo sui generis — Pojęcie inwestycji związanej z uzyskaniem, weryfikacją i prezentacją zawartości bazy danych — Terminarze mistrzostw w piłce nożnej — Zakłady)

(2005/C 6/13)

(Język postępowania: szwedzki)

W sprawie C-338/02, mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na mocy art. 234 WE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, wniesiony przez Högsta domstolen (Szwecja) orzeczeniem z dnia 10 września 2002 r., który wpłynął do Trybunału dnia 23 września 2002 r., w postępowaniu Fixtures Marketing Ltd przeciwko Svenska Spel AB, Trybunał (wielka izba), w składzie: V. Skouris, prezes, P. Jann, C. W. A. Timmermans, A. Rosas i K. Lenaerts (sprawozdawca), prezesi izb, J.-P. Puissochet, R. Schintgen, N. Colneric i J. N. Cunha Rodrigues, sędziowie, rzecznik generalny: C. Stix-Hackl, sekretarz: M. Múgica Arzamendi i M.-F. Contet, główni administratorzy, wydał w dniu 9 listopada 2004 r. wyrok zawierający następujące rozstrzygnięcie:

Pojęcie inwestycji związanej z uzyskaniem zawartości bazy danych w rozumieniu art. 7 ust. 1 dyrektywy 96/9/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 marca 1996 r. w sprawie ochrony prawnej baz danych należy rozumieć jako określające środki poświęcone na poszukiwanie już istniejących materiałów i ich gromadzenie w tej bazie danych. Pojęcie to nie obejmuje środków użytych w celu stworzenia materiałów składających się na zawartość bazy danych. W kontekście sporządzania terminarza spotkań w celu organizacji mistrzostw w piłce nożnej, pojęcie to nie obejmuje zatem środków poświęconych na wyznaczenie dat, godzin i ustalenie doboru w pary drużyn odnoszących się do poszczególnych spotkań w ramach tych mistrzostw.

(¹) Dz.U. C 274 z 9.11.2002.

(¹) Dz.U. C 274 z 9.11.2002.

WYROK TRYBUNAŁU

(pierwsza izba)

z dnia 18 listopada 2004 r.

w sprawie C-420/02: Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Greckiej⁽¹⁾

(Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego — Nielegalne składowanie odpadów na składowisku „Péra Galini” — Dyrektywa 75/442/EWG w sprawie odpadów, w brzmieniu zmienionym przez dyrektywę 91/156/EWG — Art. 4 i 9)

(2005/C 6/14)

(Język postępowania: grecki)

W sprawie C-420/02, Komisja Wspólnot Europejskich (pełnomocnik: M. Konstantinidis), przeciwko Republice Greckiej (pełnomocnik: E. Skandalou), mającej za przedmiot skargę na uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego w trybie art. 226 WE, Trybunał (pierwsza izba), w składzie: P. Jann, prezes izby, R. Silva de Lapuerta (sprawozdawca), K. Lenaerts, S. von Bahr i K. Schiemann, sędziowie; rzecznik generalny: L. A. Geelhoed, sekretarz: M. Múgica Arzamendi, główny administrator, wydał w dniu 18 listopada wyrok zawierający następujące rozstrzygnięcie:

- 1) Nie podejmując niezbędnych środków w celu zapewnienia, aby odpady złożone na składowisku „Péra Galini” mieszczącym się w granicach prefektury Heriaklionu (Grecja), były odzyskiwane lub unieszkodliwiane bez zagrożenia zdrowiu ludzkiemu, bez zagrożenia dla wody, powietrza, gleby, roślin i zwierząt, bez powodowania uciążliwości przez hałas lub zapachy oraz udzielając zezwolenia na używanie tego obiektu, niezawierającego niezbędnych informacji Republika Grecka uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciąży na mocy art. 4 i 9 dyrektywy Rady 75/442/EWG w sprawie odpadów, zmienionej przez dyrektywę Rady 91/156/EWG.
- 2) Republika Grecka zostaje obciążona kosztami.

⁽¹⁾ Dz.U. C 31 z 8.2.2003.

WYROK TRYBUNAŁU

(druga izba)

z dnia 11 listopada 2004 r.

w sprawie C-425/02 Johanna Maria Delahaye, po mężu Boor przeciwko Ministre de la Fonction publique et Réforme administrative⁽¹⁾ (wniosek Cour administrative o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym)

(Ochrona praw pracowniczych w przypadku przejścia przedsiębiorstwa przez Państwo — Możliwość narzucenia przez Państwo przepisów prawa publicznego — Zmniejszenie kwoty wynagrodzenia)

(2005/C 6/15)

(Język postępowania: francuski)

W sprawie C- 425/02, mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 234 WE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Cour administrative (Luksemburg), postanowieniem z dnia 21 listopada 2002 r., który wpłynął do sekretariatu Trybunału w dniu 25 listopada 2002 r., w postępowaniu Johanna Maria Delahaye, po mężu Boor przeciwko Ministre de la Fonction publique et Réforme administrative, Trybunał (druga izba), w składzie: C. W. A. Timmermans, prezes izby, C. Gulmann i N. Colneric, sędziowie; rzecznik generalny: P. Léger, sekretarz: M. Múgica Arzamendi, wydał wyrok zawierający następujące rozstrzygnięcie:

Dyrektywa Rady 77/187/EWG z dnia 14 lutego 1977 r. w sprawie zbliżania ustawodawstw Państw Członkowskich odnoszących się do ochrony praw pracowniczych w przypadku przejścia przedsiębiorstw, zakładów lub części zakładów powinna być interpretowana w ten sposób, że w przypadku przejścia przez Państwo przedsiębiorstwa osoby prawnej prawa prywatnego, nie stoi ona zasadniczo na przeszkodzie, temu, aby Państwo to, jako nowy pracodawca, dokonało zmniejszenia kwoty wynagrodzenia przedmiotowych pracowników w celu dostosowania się do obowiązujących przepisów krajowych dotyczących urzędników państwowych. Jednakże, uprawnione władze powołane do stosowania i dokonywania wykładni wspomnianych przepisów są zobowiązane czynić to, w granicach wszelkich możliwości, w świetle celu wspomnianej dyrektywy uwzględniając w szczególności staż pracy pracownika, o ile przepisy krajowe regulujące sytuację urzędników państwowych biorą pod uwagę staż pracy urzędnika państwowego przy obliczaniu jego wynagrodzenia. W przypadku, gdy takie obliczenie prowadzi do istotnego zmniejszenia wynagrodzenia zainteresowanego, takie zmniejszenie stanowi poważną zmianę warunków pracy na niekorzyść pracowników, których dotyczy przejście, tak, że pracodawcę uważa się, w takim przypadku, za odpowiedzialnego za rozwiązanie wspomnianych umów zgodnie z art. 4 ust. 2 dyrektywy 77/187.

⁽¹⁾ Dz.U. C 19 z 25.1.2003.

WYROK TRYBUNAŁU

(wielka izba)

z dnia 9 listopada 2004 r.

w sprawie C-444/02 (wniosek Monomeles Protodikeio Athinon o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym):
Fixtures Marketing Ltd przeciwko Organismos prognostikon agonon podosfairou AE (OPAP) ⁽¹⁾

(Dyrektywa 96/9/WE — Ochrona prawna baz danych — Pojęcie bazy danych — Zakres zastosowania prawa sui generis — Terminarze mistrzostw w piłce nożnej — Zakłady)

(2005/C 6/16)

(Język postępowania: grecki)

W sprawie C-444/02, mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na mocy art. 234 WE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, wniesiony przez Monomeles Protodikeio Athinon (Grecja), orzeczeniem z dnia 11 lipca 2002 r., który wpłynął do Trybunału dnia 9 grudnia 2002 r., w ramach postępowania Fixtures Marketing Ltd przeciwko Organismos prognostikon agonon podosfairou AE (OPAP), Trybunał (wielka izba), w składzie: V. Skouris, prezes, P. Jann, C. W. A. Timmermans, A. Rosas i K. Lenaerts (sprawozdawca), prezesi izb, J.-P. Puissochet, R. Schintgen, N. Colneric i J. N. Cunha Rodrigues, sędziowie, rzecznik generalny: C. Stix-Hackl, sekretarz: M. Múgica Arzamendi i M.-F. Contet, główni administratorzy, wydał w dniu 9 listopada 2004 r. wyrok zawierający następujące rozstrzygnięcie:

Pojęcie bazy danych w rozumieniu art. 1 ust. 2 dyrektywy 96/9/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 marca 1996 r. w sprawie ochrony prawnej baz danych dotyczy każdego zbioru zawierającego utwory, dane i inne materiały dające się oddzielić jeden od drugiego bez naruszenia wartości ich zawartości i zawierającego metodę lub system, bez względu na ich rodzaj, pozwalające na znalezienie każdego materiału składającego się na ten zbiór.

Terminarz mistrzostw w piłce nożnej, taki jak te, o które toczy się spór w postępowaniu przed sądem krajowym, stanowi bazę danych w rozumieniu art. 1 ust. 2 dyrektywy 96/9.

Pojęcie inwestycji związanej z uzyskaniem zawartości bazy danych w rozumieniu art. 7 ust. 1 dyrektywy 96/9 należy rozumieć jako określające środki poświęcone na poszukiwanie już istniejących materiałów i ich gromadzenie w tej bazie danych. Pojęcie to nie obejmuje środków użytych w celu stworzenia materiałów składających się na zawartość bazy danych. W kontekście sporządzania terminarza spotkań w celu organizacji mistrzostw w piłce nożnej, pojęcie to nie obejmuje zatem środków poświęconych na wyznaczenie dat, godzin i ustalenie doboru w pary drużyn odnoszących się do poszczególnych spotkań w ramach tych mistrzostw.

⁽¹⁾ Dz.U. C 31 z 8.2.2003.

WYROK TRYBUNAŁU

(druga izba)

z dnia 11 listopada 2004 r.

w sprawie C-457/02, postępowanie karne przeciwko
Antonio Niselliemu ⁽¹⁾

(Dyrektywy 75/442/EWG oraz 91/156/EWG — Pojęcie odpadów — Pozostałości z produkcji lub konsumpcji przeznaczone do recyklingu — Złom)

(2005/C 6/17)

(Język postępowania: włoski)

W sprawie C-457/02, mającej za przedmiot wniosek, wpisany do rejestru dnia 18 grudnia 2002 r., o wydanie, na podstawie art. 234 WE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Tribunale di Terni (Włochy), postanowieniem z dnia 20 listopada 2002 r., w postępowaniu karnym przeciwko Antonio Niselliemu, Trybunał (druga izba), w składzie: C. W. A. Timmermans, prezes izby, C. Gulmann i J.-P. Puissochet (sprawozdawca), sędziowie; rzecznik generalny: J. Kokott, sekretarz: M. Múgica Arzamendi, główny administrator, wydał w dniu 11 listopada 2004 r. wyrok zawierający następujące rozstrzygnięcie:

- 1) Wykładnia definicji odpadu podanej w art. 1 lit. a) akapit pierwszy dyrektywy Rady nr 75/442/EWG z dnia 15 lipca 1975 r. w sprawie odpadów, w brzmieniu nadanym przez dyrektywę Rady nr 91/156/EWG z dnia 18 marca 1991 r., a także przez decyzję Komisji nr 96/350/WE z dnia 24 maja 1996 r. nie może być dokonywana w ten sposób, że oznacza wyłącznie substancje lub przedmioty, skierowane do lub poddane działaniom unieszkodliwiania lub odzyskiwania przewidzianym w załącznikach II A i II B tej dyrektywy lub też w wykazach równoważnych, lub też posiadacz których ma wolę lub obowiązek przeznaczenia ich do unieszkodliwiania lub odzyskiwania.
- 2) Wykładnia pojęcia odpadu w rozumieniu art. 1 lit. a) akapit pierwszy dyrektywy 75/442, w brzmieniu nadanym przez dyrektywę 91/156 oraz decyzję 96/350, nie może być dokonywana w ten sposób, iż wyłączone są z niego wszelkie pozostałości z produkcji lub konsumpcji, które są lub mogą być poddawane ponownemu wykorzystaniu w cyklu produkcyjnym lub konsumpcyjnym, bądź to bez wcześniejszej obróbki i w sposób przyjazny dla środowiska, bądź to po wcześniejszej obróbce, ale bez konieczności poddania odzyskiwaniu w rozumieniu załącznika II B tej dyrektywy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 31 z 8.2.2003.

WYROK TRYBUNAŁU

(drugiej izby)

z dnia 11 listopada 2004 r.

w sprawie C-467/02 (wniosek Verwaltungsgericht Stuttgart o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym): Inan Cetinkaya przeciwko Land Baden-Württemberg ⁽¹⁾

(Układ o Stowarzyszeniu EWG – Turcja — Swobodny przepływ pracowników — Art. 7 akapit pierwszy i art. 14 ust. 1 decyzji nr 1/80 rady stowarzyszenia — Prawo pobytu dziecka pracownika tureckiego po osiągnięciu pełnoletności — Warunki dopuszczalności wydalenia — Karalność)

(2005/C 6/18)

(Język postępowania: niemiecki)

W sprawie C-467/02, mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 234 WE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Verwaltungsgericht Stuttgart (Niemcy) postanowieniem z dnia 19 grudnia 2002 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 27 grudnia 2002 r., w postępowaniu Inan Cetinkaya przeciwko Land Baden-Württemberg, Trybunał (druga izba), w składzie: C. W. A. Timmermans, prezes izby, J.-P. Puissochet, R. Schintgen, N. Colneric i J. N. Cunha Rodrigues (sprawozdawca), sędziowie, rzecznik generalny: P. Léger, sekretarz: M. Múgica Arzamendi, główny administrator, wydał w dniu 11 listopada 2004 r. wyrok, którego rozstrzygnięcie brzmi następująco:

- 1) Przepis art. 7 akapit pierwszy decyzji nr 1/80 z dnia 19 września 1980 r. w sprawie rozwoju stowarzyszenia, przyjętej przez radę stowarzyszenia ustanowioną na mocy Układu o stowarzyszeniu pomiędzy Europejską Wspólnotą Gospodarczą a Turcją, należy interpretować w ten sposób, że dotyczy on sytuacji osoby dorosłej, będącej dzieckiem pracownika tureckiego, który jest lub był legalnie zatrudniony w przyjmującym Państwie Członkowskim, także jeżeli osoba ta urodziła się i zawsze zamieszkiwała w tym państwie.
- 2) Art. 7 akapit pierwszy decyzji nr 1/80 stoi na przeszkodzie ograniczeniu, ze względu na przedłużającą się nieobecność na rynku pracy wskutek skazania na karę pozbawienia wolności oraz późniejszego odbywania leczenia odwykowego, wynikających z tego przepisu praw obywateli tureckich będących w sytuacji p. Cetinkaya.

- 3) Art. 14 decyzji nr 1/80 zobowiązuje sądy krajowe badające legalność decyzji o wydaleniu obywatela tureckiego do wzięcia pod uwagę okoliczności faktycznych, które miały miejsce po wydaniu ostatniej decyzji właściwego organu, a które powodują ustanie przesłanek do ograniczenia uprawnień tego obywatela, określonych w tym przepisie.

⁽¹⁾ Dz.U. C 70 z 22.3.2003.

WYROK TRYBUNAŁU

(trzecia izba)

z dnia 11 listopada 2004 r.

w sprawie C-73/03: Królestwo Hiszpanii przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich ⁽¹⁾

(Pomoc publiczna — Ulgi podatkowe przy przekazaniu gospodarstw rolnych — Dotacja na spłatę oprocentowania pożyczek i gwarancji na rzecz właścicieli gospodarstw rolnych)

(2005/C 6/19)

(Język postępowania: hiszpański)

W sprawie C- 73/03, mającej za przedmiot skargę o stwierdzenie nieważności na podstawie art. 230 akapit pierwszy WE, wniesioną dnia 19 lutego 2003 r., Królestwo Hiszpanii (pełnomocnik: S. Ortiz Vaamonde) przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich (pełnomocnik: J. L. Buendía Sierra), Trybunał (trzecia izba), w składzie: A. Rosas, prezes izby, J.-P. Puissochet, S. von Bahr (sprawozdawca), J. Malenovský i U. Løhmus, sędziowie, rzecznik generalny: M. Poirares Maduro, sekretarz: R. Grass, wydał w dniu 11 listopada 2004 r. wyrok zawierający następujące rozstrzygnięcie:

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Królestwo Hiszpanii zostaje obciążone kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 101 z 26.4.2003.

WYROK TRYBUNAŁU

(trzecia izba)

z dnia 28 października 2004 r.

w sprawie C-124/03 (wniosek *College van Beroep voor het bedrijfsleven* o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym): *Artrada (Freezone) NV, Videmecum BV, Jac. Meisner Internationaal Expeditiebedrijf BV* przeciwko *Rijksdienst voor de keuring van Vee en Vlees* ⁽¹⁾

(Kontrola sanitarna — Produkcja i wprowadzenie do obrotu surowego mleka, mleka poddanego obróbce termicznej i produktów na bazie mleka — Mieszanka składająca się z cukru, kakao i odtłuszczonego mleka w proszku, będąca przedmiotem przywozu z Aruby)

(2005/C 6/20)

(Język postępowania: niderlandzki)

W sprawie C-124/03 mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 234 WE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez *College van Beroep voor het bedrijfsleven* (Niderlandy) postanowieniem z dnia 11 marca 2003 r., który wpłynął do Trybunału dnia 20 marca 2003 r., w postępowaniu *Artrada (Freezone) NV Videmecum BV Jac. Meisner Internationaal Expeditiebedrijf BV* przeciwko *Rijksdienst voor de keuring van Vee en Vlees*, Trybunał (trzecia izba), w składzie: A. Rosas, prezes izby (sprawozdawca), R. Schintgen i N. Colneric, sędziowie, rzecznik generalny: M. Poiares Maduro, sekretarz: F. Contet, główny administrator, wydał w dniu 28 października 2004 r. wyrok, zawierający następujące rozstrzygnięcie:

- 1) Art. 2 pkt 2 dyrektywy Rady 92/46EWG z dnia 16 czerwca 1992 r. ustanawiającej przepisy zdrowotne dla produkcji i wprowadzania do obrotu surowego mleka, mleka poddanego obróbce termicznej i produktów na bazie mleka należy interpretować w taki sposób, że pojęcie „mleko do wytwarzania produktów na bazie mleka” nie obejmuje składników mlecznych produktu, który zawiera także inne, niemleczne składniki tak, że składnik mleczny nie może być oddzielony od składników niemlecznych.
- 2) Art. 2 pkt 4 dyrektywy 92/46 należy interpretować w ten sposób, że pojęcie „produkty na bazie mleka” obejmuje zarówno produkty ukończone, jak również produkty częściowo ukończone, które muszą być jeszcze poddane przeróbce zanim mogą zostać sprzedane konsumentowi. W związku z tym, należy zbadać czy mleko zawarte w tym produkcie częściowo ukończonym stanowi jego część zasadniczą czy to pod względem ilości, czy pod względem jego charakterystyki. Aby tego dokonać, należy wziąć pod uwagę obiektywne cechy i właściwości produktu częściowo ukończonego w momencie jego przywozu, w szczególności proporcje mleka lub produktu mlecznego obecne w produkcie częściowo ukończonym oraz wykorzystanie tego produktu częściowo ukończonego lub jego smak.

⁽¹⁾ Dz.U. C 146 z 21.6.2003.

WYROK TRYBUNAŁU

(pierwsza izba)

z dnia 18 listopada 2004 r.

w sprawie C-126/03: Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Federalnej Niemiec ⁽¹⁾

(Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego — Dyrektywa 92/50/EWG — Zamówienia publiczne — Usługi transportu odpadów — Procedura bez uprzedniego opublikowania ogłoszenia o zamówieniu — Umowa zawarta przez instytucję zamawiającą w ramach działalności gospodarczej podlegającej zasadom konkurencji — Umowa zawarta przez instytucję zamawiającą w celu umożliwienia złożenia oferty w procedurze udzielania zamówienia — Udowodnienie możliwości technicznych usługodawcy — Możliwość powołania się na możliwości techniczne podmiotu trzeciego — Podwykonawstwo — Skutki wyroku stwierdzającego uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego)

(2005/C 6/21)

(Język postępowania: niemiecki)

W sprawie C-126/03, mającej za przedmiot wniosek o stwierdzenie, na mocy art. 226 WE, uchybienia zobowiązaniom Państwa Członkowskiego, wniesiony dnia 20 marca 2003 r., Komisja Wspólnot Europejskich (pełnomocnik: K. Wiedner) przeciwko Republice Federalnej Niemiec (pełnomocnik: W.-D. Plesing, wspierany przez adwokata H.-J. Prieß), Trybunał (pierwsza izba), w składzie: P. Jann (sprawozdawca), prezes izby, A. Rosas, R. Silva de Lapuerta, K. Lenaerts i K. Schiemann, sędziowie, rzecznik generalny: L. A. Geelhoed, sekretarz: H. von Holstein, zastępca sekretarza, wydał w dniu 18 listopada 2004 r. wyrok zawierający następujące rozstrzygnięcie:

- 1) Udzielając zamówienia odnoszącego się do transportu odpadów między punktami odprowadzania nieczystości w regionie Donauwald a elektrociepłownią w Monachium - Północ przez miasto Monachium z naruszeniem zasad procedury ustalonych w art. 8 dyrektywy Rady 92/50/EWG z dnia 18 czerwca 1992 r. odnoszącej się do koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na usługi w związku z art. 11 ust. 1 tej dyrektywy, Republika Federalna Niemiec uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy wspomnianej dyrektywy.
- 2) Republika Federalna Niemiec zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 146 z 21.6.2003.

WYROK TRYBUNAŁU

(trzecia izba)

z dnia 28 października 2004 r.

w sprawie C-148/03 (wniosek Oberlandesgericht München o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym): Nürnberger Allgemeine Versicherungs AG przeciwko Portbridge Transport International BV ⁽¹⁾

(Konwencja Brukselska — Art. 20 i 57 ust. 2 — Niestawienie pozwanego — Pozwany mający miejsce zamieszkania na terytorium innego Umawiającego się Państwa — Konwencja Genewska o umowie międzynarodowego przewozu drogowego towarów — Kolizja konwencji)

(2005/C 6/22)

(Język postępowania: niemiecki)

W sprawie C-148/03, mającej za przedmiot wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym na podstawie Protokołu z dnia 3 czerwca 1971 r. dotyczącego dokonywanej przez Trybunał Sprawiedliwości wykładni Konwencji z dnia 27 września 1968 r. o jurysdykcji oraz uznawaniu i wykonywaniu orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych i handlowych, wniesiony przez Oberlandesgericht München (Niemcy), na podstawie postanowienia z dnia 27 marca 2003 r., który wpłynął do Trybunału dnia 31 marca 2003 r., w sprawie Nürnberger Allgemeine Versicherungs AG przeciwko Portbridge Transport International BV, Trybunał (trzecia izba), w składzie: A. Rosas, prezes izby, R. Schintgen (sprawozdawca) oraz N. Colneric, sędziowie, rzecznik generalny: A. Tizzano, sekretarz: R. Grass, wydał w dniu 28 października 2004 r. wyrok, zawierający następujące rozstrzygnięcie:

Artykuł 57 ust. 2 lit. a) Konwencji z dnia 27 września 1968 r. o jurysdykcji oraz uznawaniu i wykonywaniu orzeczeń w sprawach cywilnych i handlowych, w treści zmodyfikowanej Konwencją z dnia 9 października 1978 r. w sprawie przystąpienia Królestwa Danii, Irlandii i Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej, Konwencją z dnia 25 października 1982 r. w sprawie przystąpienia Republiki Greckiej, Konwencją z dnia 26 maja 1989 r. w sprawie przystąpienia Królestwa Hiszpanii i Republiki Portugalii oraz Konwencją z dnia 29 listopada 1996 r. w sprawie przystąpienia Republiki Austrii, Republiki Finlandii i Królestwa Szwecji, powinien być interpretowany w ten sposób, że sąd Umawiającego się Państwa, przed który została pozwana osoba mająca miejsce zamieszkania na terytorium innego Państwa Członkowskiego, może oprzeć swą jurysdykcję na konwencji szczególnej, której stroną jest także to pierwsze Państwo, a która zawiera szczególne postanowienia dotyczące jurysdykcji, nawet wówczas, gdy pozwany w danym postępowaniu nie wypowiada się co do istoty sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 146 z 21.6.2003.

WYROK TRYBUNAŁU

(pierwsza izba)

z dnia 11 listopada 2004 r.

w sprawie C-171/03 (wniosek College van Beroep voor het bedrijfsleven o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym): Maatschap Toeters, M. C. Verberk przeciwko Productschap Vee en Vlees ⁽¹⁾

(Wołowina i cielęcina — Premia z tytułu wczesnego wprowadzenia cieląt na rynek — Termin do złożenia wniosku o przyznanie premii — Sposoby obliczania terminu — Ważność rozporządzenia (EWG) nr 3886/92)

(2005/C 6/23)

(Język postępowania: niderlandzki)

W sprawie C-171/03, mającej za przedmiot wniosek, który wpłynął do Trybunału dnia 14 kwietnia 2003 r. o wydanie, na podstawie art. 234 WE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez College van Beroep voor het bedrijfsleven (Niderlandy), postanowieniem z dnia 13 kwietnia 2003 r. w postępowaniu: Maatschap Toeters, M. C. Verberk, działający pod nazwą handlową „Verberk-Voeten” przeciwko Productschap Vee en Vlees, Trybunał (pierwsza izba), w składzie: P. Jann, prezes izby, A. Rosas (sprawozdawca) i R. Silva de Lapuerta, sędziowie, rzecznik generalny: M. Poiares Maduro, sekretarz: R. Grass, wydał w dniu 11 listopada 2004 r. wyrok zawierający następujące rozstrzygnięcie:

1 a) Wykładni art. 3 ust. 2 lit. c) rozporządzenia Rady (EWG, Euratom) nr 1182/71 z dnia 3 czerwca 1971 r., określającego zasady mające zastosowanie do okresów, dat i terminów należy dokonywać w ten sposób, że termin wyrażony w tygodniach, taki jak termin przewidziany w art. 50 bis rozporządzenia Komisji (EWG) nr 3886/92 ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (EWG) nr 805/68 w sprawie wspólnej organizacji rynku wołowiny i cielęciny w odniesieniu do systemu premii i uchylającego rozporządzenia (EWG) nr 1244/82 i (EWG) nr 714/89, w brzmieniu zmienionym rozporządzeniem Komisji (WE) nr 2311/96 z dnia 2 grudnia 1996 r., kończy się z upływem ostatniej godziny tego dnia w ostatnim tygodniu, który nazwą odpowiada dniowi, w którym dokonano uboju.

b) Stosując art. 50 bis rozporządzenia nr 3886/92 Państwo Członkowskie nie może ustalić momentu złożenia wniosku o przyznanie premii zgodnie z regułami procedury krajowej mającymi zastosowanie w jego wewnętrznym porządku prawnym do porównywalnych terminów krajowych występujących w regulacji dotyczącej wniosków.

- c) Wykładni art. 50 bis rozporządzenia nr 3886/92 powinno się dokonywać w ten sposób, że wniosek o przyznanie premii może być uważany za „złożony” w terminie wyłącznie jeżeli wpłynął do właściwego organu przed upływem terminu.
- 2) Analiza przedstawionego pytania nie ujawniła żadnej okoliczności, która mogłaby wpłynąć na ważność tego przepisu w zakresie, w jakim całkowicie wyłącza on z możliwości korzystania z premii wnioskodawcę w razie przekroczenia terminu złożenia wniosku, niezależnie od rodzaju i wagi tego przekroczenia.

(¹) Dz.U. C 146 z 21.6.2003.

WYROK TRYBUNAŁU

(pierwsza izba)

z dnia 18 listopada 2004 r.

w sprawie C-284/03, Belgia przeciwko Temco Europe SA (¹) (wniosek Cour d'Appel de Bruxelles o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym)

(Szósta Dyrektywa w sprawie podatku VAT — Art. 13 B lit. b) — Transakcje zwolnione od podatku — Najem nieruchomości — Porozumienie dotyczące użyczenia)

(2005/C 6/24)

(Język postępowania: francuski)

W sprawie C-284/03, mającej za przedmiot wniosek, wpisany do rejestru dnia 2 lipca 2003 r., o wydanie, na podstawie art. 234 WE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Cour d'Appel de Bruxelles (Belgia) postanowieniem z dnia 19 czerwca 2003 r., w postępowaniu: Belgia przeciwko Temco Europe SA, Trybunał (pierwsza izba), w składzie: P. Jann, prezes izby, A. Rosas (sprawozdawca), R. Silva de Lapuerta, K. Lenaerts i S. von Bahr, sędziowie; rzecznik generalny: D. Ruiz-Jarabo Colomer, sekretarz: M.-F. Contet, główny administrator, wydał w dniu 18 listopada 2004 r. wyrok zawierający następujące rozstrzygnięcie:

Wykładnia art. 13 B lit. b) Szóstej Dyrektywy Rady z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw Państw Członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych - wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednoczona podstawa wymiaru podatku 77/388/EWG powinna być dokonywana w ten sposób, że transakcje, w ramach których spółka używa jednocześnie, za pomocą

różnych umów, związanym z nią spółkom tej samej nieruchomości w zamian za zapłatę wynagrodzenia ustalonego przede wszystkim na podstawie zajmowanej powierzchni i te wykonywane umowy mają za przedmiot pasywne w swej istocie pozostawienie do dyspozycji lokali czy powierzchni nieruchomości, w zamian za wynagrodzenie, którego wysokość została powiązana z upływem czasu, a nie świadczenie usługi podlegającej innej kwalifikacji, stanowią transakcje „najmu nieruchomości” w rozumieniu tego przepisu.

(¹) Dz.U. C 213 z 6.9.2003.

WYROK TRYBUNAŁU

(druga izba)

z dnia 28 października 2004 r.

w sprawie C-357/03 Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Austrii (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego — Dyrektywa 98/24/WE — Ochrona zdrowia i bezpieczeństwa pracowników — Ryzyko związane z obecnością środków chemicznych w miejscu pracy — Brak transpozycji dyrektywy na całym terytorium danego Państwa Członkowskiego w wyznaczonym terminie)

(2005/C 6/25)

(Język postępowania: niemiecki)

W sprawie C-357/03, Komisja Wspólnot Europejskich (pełnomocnicy: D. Martin i H. Kreppel) przeciwko Republice Austrii (pełnomocnik: E. Riedl), mającej za przedmiot skargę o stwierdzenie uchybienia w trybie art. 226 WE wniesioną w dniu 19 sierpnia 2003 r., Trybunał (druga izba), w składzie: C. W. A. Timmermans (sprawozdawca), prezes izby, C. Gulmann, J. Makarczyk, P. Kūris i J. Klučka, sędziowie, rzecznik generalny: A. Tizzano, sekretarz: R. Grass, wydał w dniu 28 października 2004 r. wyrok zawierający następujące rozstrzygnięcie:

- 1) Nie przyjmując w wyznaczonym terminie wszelkich przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych, niezbędnych do pełnego zastosowania się do dyrektywy Rady 98/24/WE z dnia 7 kwietnia 1998 r. w sprawie ochrony zdrowia i bezpieczeństwa pracowników przed ryzykiem związanym ze środkami chemicznymi w miejscu pracy (czternasta dyrektywa szczegółowa w rozumieniu art. 16 ust. 1 dyrektywy 89/391/EWG), Republika Austrii uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy tej dyrektywy.

2) Republika Austrii zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 264 z 1.11.2003.

WYROK TRYBUNAŁU

(druga izba)

z dnia 28 października 2004 r.

w sprawie C-360/03: Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Austrii (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego — Dyrektywa 2000/39/WE — Ochrona zdrowia i bezpieczeństwa pracowników — Ryzyko związane z obecnością czynników chemicznych w miejscu pracy — Ustanowienie wartości granicznych narażenia na czynniki zewnętrzne podczas pracy — Brak transpozycji na całym obszarze danego Państwa Członkowskiego w wyznaczonym terminie)

(2005/C 6/26)

(Język postępowania: niemiecki)

W sprawie C-360/03, mającej za przedmiot skargę na uchybienie zobowiązaniom na podstawie art. 226 WE, wniesionej dnia 19 sierpnia 2003 r., Komisja Wspólnot Europejskich (pełnomocnicy: D. Martin i H. Kreppel) przeciwko Republice Austrii (pełnomocnicy: E. Riedl), Trybunał (druga izba), w składzie: C. W. A. Timmermans (sprawozdawca), prezes izby, C. Gulmann, J. Makarczyk, P. Kūris i J. Klučka, sędziowie, rzecznik generalny: A. Tizzano, sekretarz: R. Grass, wydał w dniu 28 października 2004 r. wyrok zawierający następujące rozstrzygnięcie:

1) Nie ustanawiając, w wyznaczonym terminie, przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych koniecznych do dostosowania się w pełni do dyrektywy Komisji 2000/39/WE z dnia 8 czerwca 2000 r. ustanawiającej pierwszą listę indykatywnych wartości granicznych narażenia na czynniki zewnętrzne podczas pracy w związku z wykonaniem dyrektywy Rady 98/24/EWG w sprawie ochrony zdrowia i bezpieczeństwa pracowników przed ryzykiem związanym z czynnikami chemicznymi w miejscu pracy, Republika Austrii uchybiła swoim zobowiązaniom, które spoczywają na niej na mocy tej dyrektywy.

2) Republika Austrii zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 264 z 1.11.2003.

WYROK TRYBUNAŁU

(czwarta izba)

z dnia 28 października 2004 r.

w sprawie C-421/03: Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Austrii (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego — Dyrektywa 2001/18/WE — Zamierzone uwalnianie do środowiska organizmów zmodyfikowanych genetycznie — Brak transpozycji w przewidzianym terminie)

(2005/C 6/27)

(Język postępowania: niemiecki)

W sprawie C-421/03, której przedmiotem jest skarga o stwierdzenie uchybienia złożona dnia 3 października 2003 r. na podstawie art. 226 WE: Komisja Wspólnot Europejskich, (pełnomocnik: U. Wölker) przeciwko Królestwu Belgii (pełnomocnik: E. Riedl) Trybunał (czwarta izba) w składzie: N. Colneric, pełniąca obowiązki prezesa, J. N. Cunha Rodrigues, E. Levits (sprawozdawca), sędziowie, rzecznik generalny: J. Kokott, sekretarz: R. Grass, wydał dnia 28 października 2004 r. wyrok, którego rozstrzygnięcie brzmi następująco:

1) Nie przyjmując przepisów o charakterze ustawowym, wykonawczym i administracyjnym, niezbędnych dla zastosowania się do dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/18/WE z dnia 12 marca 2001 r. w sprawie zamierzonego uwalniania do środowiska organizmów zmodyfikowanych genetycznie i uchylającej dyrektywę Rady 90/220/EWG, Republika Austrii uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążą na mocy tej dyrektywy;

2) Republika Austrii zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 275 z 15.11.2003.

WYROK TRYBUNAŁU

(czwarta izba)

z dnia 18 listopada 2004 r.

w sprawie C-422/03: Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Niderlandów ⁽¹⁾**(Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego — Dyrektywa 2001/18/WE — Brak transpozycji w przewidzianym terminie)**

(2005/C 6/28)

(Język postępowania: niderlandzki)

W sprawie C-422/03, której przedmiotem jest skarga o stwierdzenie uchybienia złożona dnia 3 października 2003 r. na podstawie art. 226 WE: Komisja Wspólnot Europejskich, (pełnomocnik: M. van Beek) przeciwko Królestwu Belgii (pełnomocnicy: H. G. Sevenster oraz J. van Bakel) Trybunał (czwarta izba) w składzie: J. N. Cunha Rodrigues, pełniący obowiązki prezesa czwartej izby, K. Schiemann (sprawozdawca), E. Juhász, sędziowie, rzecznik generalny: P. Léger, sekretarz: R. Grass, wydał dnia 18 listopada 2004 r. wyrok, którego rozstrzygnięcie brzmi następująco:

- 1) Nie przyjmując w przewidzianym terminie przepisów o charakterze ustawowym, wykonawczym i administracyjnym, niezbędnych dla zastosowania się do dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/18/WE z dnia 12 marca 2001 r. w sprawie zamierzonego uwalniania do środowiska organizmów zmodyfikowanych genetycznie i uchylającej dyrektywę Rady 90/220/EWG, Królestwo Niderlandów uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy tej dyrektywy;
- 2) Królestwo Niderlandów zostaje obciążone kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 275 z 15.11.2003.

WYROK TRYBUNAŁU

(czwarta izba)

z dnia 28 października 2004 r.

w sprawie C-460/03, Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Irlandii ⁽¹⁾**(Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego — Dyrektywa 2000/53/WE — Pojazdy wycofane z eksploatacji — Brak transpozycji)**

(2005/C 6/29)

(Język postępowania: angielski)

W sprawie C-460/03, Komisja Wspólnot Europejskich (pełnomocnicy: X. Lewis i M. Konstantinidis) przeciwko Irlandii

(pełnomocnik: D. O'Hagan), mającej za przedmiot skargę o stwierdzenie, w trybie art. 226 WE, uchybienia Państwa Członkowskiego, wniesioną dnia 31 października 2003 r., Trybunał (czwarta izba) w składzie: J. N. Cunha Rodrigues, pełniący obowiązki prezesa czwartej izby, E. Juhász i E. Levits (sprawozdawca), sędziowie, rzecznik generalny: M. Poiares Maduro, sekretarz: R. Grass, wydał w dniu 28 października 2004 r. wyrok zawierający następujące rozstrzygnięcie:

- 1) Nie przyjmując przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych, niezbędnych w celu wykonania dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2000/53/WE z dnia 18 września 2000 r. w sprawie pojazdów wycofanych z eksploatacji, Irlandia uchybiła zobowiązaniom, jakie ciążyą na niej na mocy tej dyrektywy, a w szczególności jej art. 10 ust. 1.
- 2) Irlandia zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 304 z 13.12.2003.

WYROK TRYBUNAŁU

(szósta izba)

z dnia 18 listopada 2004 r.

w sprawie C-482/03: Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Irlandii ⁽¹⁾**(Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego — Dyrektywa 2001/14/WE — Koleje wspólnotowe — Alokacja zdolności przepustowej infrastruktury kolejowej, pobieranie opłat za użytkowanie infrastruktury kolejowej i przyznawanie świadectw bezpieczeństwa — Brak transpozycji w przewidzianym terminie)**

(2005/C 6/30)

(Język postępowania: angielski)

W sprawie C-482/03, której przedmiotem jest skarga o stwierdzenie uchybienia złożona dnia 19 listopada 2003 r. na podstawie art. 226 WE: Komisja Wspólnot Europejskich, (pełnomocnik: W. Wils) przeciwko Irlandii (pełnomocnik: D. O'Hagan wspierany przez adwokata D. Moloney'ego) Trybunał (szósta izba) w składzie: J.-P. Puissochet, pełniący obowiązki prezesa szóstej izby, S. von Bahr i U. Löhmus (sprawozdawca), sędziowie, rzecznik generalny: L. A. Geelhoed, sekretarz: R. Grass, wydał dnia 18 listopada 2004 r. wyrok, którego rozstrzygnięcie brzmi następująco:

1) Nie przyjmując przepisów o charakterze ustawowym, wykonawczym i administracyjnym niezbędnych dla zastosowania się do dyrektywy 2001/14/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 lutego 2001 r. w sprawie alokacji zdolności przepustowej infrastruktury kolejowej i pobierania opłat za użytkowanie infrastruktury kolejowej oraz przyznawania świadectw bezpieczeństwa, Irlandia uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy tej dyrektywy;

2) Irlandia zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 7 z 10.1.2004.

2) Republika Austrii zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 21 z 24.1.2004.

WYROK TRYBUNAŁU

(czwarta izba)

z dnia 28 października 2004 r.

w sprawie C-505/03: Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Francuskiej (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego — Jakość wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi — Dyrektywa 80/778/EWG)

(2005/C 6/32)

(Język postępowania: francuski)

WYROK TRYBUNAŁU

(czwarta izba)

z dnia 28 października 2004 r.

w sprawie C-497/03: Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Austrii (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego — Art. 28 WE — Środki o skutku równoważnym — Sprzedaż wysyłkowa dodatków spożywczych — Zakaz)

(2005/C 6/31)

(Język postępowania: niemiecki)

W sprawie C-497/03, mającej za przedmiot skargę na uchybienie zobowiązaniom na podstawie art. 226 WE, wniesioną dnia 24 listopada 2003 r., Komisja Wspólnot Europejskich (pełnomocnicy: J.C. Schieferer i B. Schima) przeciwko Republice Austrii (pełnomocnicy: E. Riedl), Trybunał (czwarta izba), w składzie: K. Lenaerts, prezes izby, J.N. Cunha Rodrigues i M. Ilešič (sprawozdawca), sędziowie, rzecznik generalny: D. Ruiz-Jarabo Colomer, sekretarz: R. Grass, wydał w dniu 28 października 2004 r. wyrok zawierający następujące rozstrzygnięcie:

1) Zakazując, w art. 50 ust. 2 *Gewerbeordnung*, sprzedaży wysyłkowej dodatków spożywczych, Republika Austrii uchybiła swoim zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 28 WE.

W sprawie C-505/03, Komisja Wspólnot Europejskich (pełnomocnicy: G. Valero Jordana i F. Simonetti), przeciwko Republice Francuskiej (pełnomocnicy: G. de Bergues i C. Mercier), mającej za przedmiot skargę o stwierdzenie uchybienia zobowiązaniom Państwa w trybie art. 226 WE, Trybunał (czwarta izba), w składzie: J. N. Cunha Rodrigues, pełniący obowiązki prezesa czwartej izby, E. Juhász (sprawozdawca) i M. Ilešič, sędziowie; rzecznik generalny: M. Poiares Maduro, sekretarz: R. Grass, wydał w dniu 28 października 2004 r. wyrok zawierający następujące rozstrzygnięcie:

1) Nie przestrzegając wymagań dyrektywy Rady 80/778/EWG z dnia 15 stycznia 1980 w sprawie jakości wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi w Bretanii, Republika Francuska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 7 ust. 6 i załącznika I do tej dyrektywy.

2) Republika Francuska zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 21 z 24.1.2004.

WYROK TRYBUNAŁU

(czwarta izba)

z dnia 28 października 2004 r.

w sprawie C-4/04 Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Austrii ⁽¹⁾**(Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego — Dyrektywa 98/44/WE — Ochrona prawna wynalazków biotechnologicznych — Brak transpozycji w wyznaczonym terminie)**

(2005/C 6/33)

(Język postępowania: niemiecki)

W sprawie C-4/04, Komisja Wspólnot Europejskich (pełnomocnicy: K. Banks i C. Schmidt) przeciwko Republice Austrii (pełnomocnik: H. Dossi), mającej za przedmiot skargę o stwierdzenie uchybienia w trybie art. 226 WE, wniesioną dnia 8 stycznia 2004 r., Trybunał (czwarta izba), w składzie: J. N. Cunha Rodrigues, pełniący obowiązki prezesa czwartej izby, K. Schiemann i M. Ilešič (sprawozdawca), sędziowie, rzecznik generalny: F. G. Jacobs, sekretarz: R. Grass, wydał w dniu 28 października 2004 r. wyrok zawierający następujące rozstrzygnięcie:

- 1) Nie ustanawiając w wyznaczonym terminie przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych, niezbędnych do wykonania dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 98/44/WE z dnia 6 lipca 1998 r. w sprawie ochrony prawnej wynalazków biotechnologicznych, Republika Austrii uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy tej dyrektywy.
- 2) Republika Austrii zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 47 z 21.2.2004.

WYROK TRYBUNAŁU

(czwarta izba)

z dnia 28 października 2004 r.

w sprawie C-5/04 Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Federalnej Niemiec ⁽¹⁾**(Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego — Dyrektywa 98/44/WE — Ochrona prawna wynalazków biotechnologicznych — Brak transpozycji w wyznaczonym terminie)**

(2005/C 6/34)

(Język postępowania: niemiecki)

W sprawie C-5/04, Komisja Wspólnot Europejskich (pełnomocnicy: K. Banks i C. Schmidt) przeciwko Republice Federalnej

Niemiec (pełnomocnik: M. Lumma), mającej za przedmiot skargę o stwierdzenie uchybienia w trybie art. 226 WE, wniesioną dnia 9 stycznia 2004 r., Trybunał (czwarta izba), w składzie: J. N. Cunha Rodrigues, pełniący obowiązki prezesa czwartej izby, K. Schiemann i M. Ilešič (sprawozdawca), sędziowie, rzecznik generalny: F. G. Jacobs, sekretarz: R. Grass, wydał w dniu 28 października 2004 r. wyrok zawierający następujące rozstrzygnięcie:

- 1) Nie ustanawiając w wyznaczonym terminie przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych, niezbędnych do wykonania dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 98/44/WE z dnia 6 lipca 1998 r. w sprawie ochrony prawnej wynalazków biotechnologicznych, Republika Federalna Niemiec uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy tej dyrektywy.
- 2) Republika Federalna Niemiec zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 47 z 21.2.2004.

WYROK TRYBUNAŁU

(piąta izba)

z dnia 18 listopada 2004 r.

w sprawie C-78/04 Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Austrii ⁽¹⁾**(Uchybienie zobowiązaniom Państwa — Dyrektywa 96/61/WE — Zintegrowane zapobieganie zanieczyszczeniom i ich kontrola)**

(2005/C 6/35)

(Język postępowania: niemiecki)

W sprawie C-78/04 Komisja Wspólnot Europejskich, reprezentowana przez U. Wölker i M. Konstantinidisa, pełnomocników, przeciwko Republice Austrii, reprezentowanej przez E. Riedla, pełnomocnika, mającej za przedmiot skargę o stwierdzenie uchybienia zobowiązaniom Państwa na podstawie art. 226 WE, Trybunał (piąta izba), w składzie: C. Gulmann, prezes, R. Schintgen i P. Kūris (sprawozdawca), sędziowie; J. Kokott, rzecznik generalny; sekretarz: R. Grass, wydał w dniu 18 listopada 2004 r. wyrok zawierający następujące rozstrzygnięcie:

1) Republika Austrii naruszyła swoje zobowiązania ciążące na niej na podstawie art. 2 pkt 4, art. 9 ust. 3-5 i załącznika IV oraz art. 1 w związku z załącznikiem I pkt. 1.1 i 6.6 dyrektywy Rady 96/61/EG z dnia 24 września 1996 r. dotyczącej zintegrowanego zapobiegania zanieczyszczeniom i ich kontroli, w ten sposób, że:

- nie dokonała pełnej transpozycji definicji „istniejącej instalacji” w rozumieniu art. 2 pkt 4 dyrektywy w Gewerbeordnung 1994 (prawo działalności rzemieślniczej, handlowej i przemysłowej z 1994 r.) w brzmieniu ustawy federalnej opublikowanej w BGBl. I nr 88/2000, która weszła w życie w dniu 1 września 2000 r.,
- nie dokonała pełnej transpozycji wymogów dotyczących warunków pozwolenia przewidzianych w art. 9 ust. 4 dyrektywy w Gewerbeordnung 1994 w zmienionym brzmieniu i wymogów przewidzianych w art. 9 ust. 3-5 tej dyrektywy w Niederösterreichisches Elektrizitätswesengesetz 2001 (NÖ EwG 2001),
- nie dokonała pełnej transpozycji załącznika IV dyrektywy w Gewerbeordnung 1994 w zmienionym brzmieniu i w NÖ EwG 2001,
- nie dokonała transpozycji dyrektywy w zakresie instalacji spalania, o których mowa w załączniku I pkt 1.1, w Gewerbeordnung 1994 w zmienionym brzmieniu i w Salzburger Abfallwirtschaftsgesetz 1998,
- nie dokonała transpozycji dyrektywy w Burgenländisches Elektrizitätswesengesetz 1999,
- nie dokonała transpozycji dyrektywy w zakresie instalacji do intensywnej hodowli, wymienionych w załączniku I pkt 6.6, w przepisach prawnych krajów związkowych Burgenland, Salzburg i Tyrol.

2) Republika Austrii zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 94 z 17.04.2004.

WYROK TRYBUNAŁU

(piąta izba)

z dnia 18 listopada 2004 r.

w sprawie C-79/04: Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego — Dyrektywa 2002/40/WE — Brak transpozycji w wyznaczonym terminie)

(2005/C 6/36)

(Język postępowania: francuski)

W sprawie C-79/04, mającej za przedmiot skargę o stwierdzenie uchybienia zobowiązaniom Państwa Członkowskiego na

podstawie art. 226 WE, złożoną dnia 19 lutego 2004 r., Komisja Wspólnot Europejskich (pełnomocnicy: M. Patakia i B. Schima) przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga (pełnomocnik: S. Schreiner), Trybunał (piąta izba), w składzie: R. Silva de Lapuerta, prezes izby, C. Gulmann i J. Makarczyk (sprawozdawca), sędziowie, rzecznik generalny: P. Léger, sekretarz: R. Grass, wydał w dniu 18 listopada 2004 r. wyrok zawierający następujące rozstrzygnięcie:

1) Nie przyjmując w wyznaczonym terminie przepisów koniecznych do dostosowania się do dyrektywy Komisji 2002/40/WE z dnia 8 maja 2002 r. wykonującej dyrektywę Rady 92/75/EWG w sprawie etykiet efektywności energetycznej piekarników elektrycznych typu domowego, Wielkie Księstwo Luksemburga uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążą na mocy tej dyrektywy.

2) Wielkie Księstwo Luksemburga zostaje obciążone kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 85 z 3.4.2004.

WYROK TRYBUNAŁU

(czwarta izba)

z dnia 18 listopada 2004 r.

w sprawie C-116/04: Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Szwecji (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego — Dyrektywa 2001/17/WE — Reorganizacja i likwidacja zakładów ubezpieczeń — Brak transpozycji w wyznaczonym terminie)

(2005/C 6/37)

(Język postępowania: szwedzki)

W sprawie C-116/04, Komisja Wspólnot Europejskich (pełnomocnicy: E. Traversa i K. Simonsson) przeciwko Królestwu Szwecji (pełnomocnik: A. Kruse), mającej za przedmiot skargę o stwierdzenie uchybienia zobowiązaniom Państwa Członkowskiego w trybie art. 226 WE, wniesioną dnia 4 marca 2004 r., Trybunał (czwarta izba), w składzie: J. N. Cunha Rodrigues, pełniący obowiązki prezesa czwartej izby, M. Ilešič (sprawozdawca) i E. Levits, sędziowie, rzecznik generalny: L. A. Geelhoed, sekretarz: R. Grass, wydał w dniu 18 listopada 2004 r. wyrok zawierający następujące rozstrzygnięcie:

1) Nie przyjmując przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych koniecznych do zastosowania się do dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/17/WE z dnia 19 marca 2001 r. w sprawie reorganizacji i likwidacji zakładów ubezpieczeń, Królestwo Szwecji uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy tej dyrektywy.

2) Królestwo Szwecji zostaje obciążone kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 106 z 30.4.2004.

2) Królestwo Belgii zostaje obciążone kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 106 z 30.4.2004.

WYROK TRYBUNAŁU

(czwarta izba)

z dnia 18 listopada 2004 r.

w sprawie C-164/04: Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Zjednoczonemu Królestwu Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego — Dyrektywa 2001/17/WE — Reorganizacja i likwidacja zakładów ubezpieczeń — Brak transpozycji w wyznaczonym terminie)

(2005/C 6/39)

(Język postępowania: angielski)

W sprawie C-164/04, Komisja Wspólnot Europejskich (pełnomocnicy: E. Traversa i M. Shotter) przeciwko Zjednoczonemu Królestwu Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej (pełnomocnik: C. Jackson), mającej za przedmiot skargę o stwierdzenie uchybienia zobowiązaniom Państwa Członkowskiego w trybie art. 226 WE, wniesioną dnia 31 marca 2004 r., Trybunał (czwarta izba), w składzie: J. N. Cunha Rodrigues, pełniący obowiązki prezesa czwartej izby, M. Ilešič (sprawozdawca) i E. Levits, sędziowie, rzecznik generalny: L. A. Geelhoed, sekretarz: R. Grass, wydał w dniu 18 listopada 2004 r. wyrok zawierający następujące rozstrzygnięcie:

1) Nie przyjmując przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych koniecznych do zastosowania się do dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/17/WE z dnia 19 marca 2001 r. w sprawie reorganizacji i likwidacji zakładów ubezpieczeń, Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy tej dyrektywy.

2) Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej zostaje obciążone kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 106 z 30.4.2004.

WYROK TRYBUNAŁU

(szósta izba)

z dnia 18 listopada 2004 r.

w sprawie C-143/04: Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Belgii (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego — Dyrektywa 2001/29/WE — Harmonizacja niektórych aspektów praw autorskich i pokrewnych w społeczeństwie informacyjnym — Brak transpozycji w wyznaczonym terminie)

(2005/C 6/38)

(Język postępowania: francuski)

W sprawie C-143/04, mającej za przedmiot skargę o stwierdzenie uchybienia zobowiązaniom Państwa Członkowskiego na podstawie art. 226 WE, złożoną dnia 17 marca 2004 r., Komisja Wspólnot Europejskich (pełnomocnik: K. Banks) przeciwko Królestwu Belgii (pełnomocnik: A. Goldman), Trybunał (szósta izba), w składzie: J.-P. Puissochet, pełniący obowiązki prezesa izby, S. von Bahr i J. Malenkovský (sprawozdawca), sędziowie, rzecznik generalny: J. Kokott, sekretarz: R. Grass, wydał w dniu 18 listopada 2004 r. wyrok zawierający następujące rozstrzygnięcie:

1) Nie przyjmując w wyznaczonym terminie przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych koniecznych do dostosowania się do dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/29/WE z dnia 22 maja 2001 r. w sprawie harmonizacji niektórych aspektów praw autorskich i pokrewnych w społeczeństwie informacyjnym, Królestwo Belgii uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy tej dyrektywy.

POSTANOWIENIE TRYBUNAŁU

(czwarta izba)

z dnia 22 czerwca 2004 r.

w sprawie C-151/03 P: Karl L. Meyer przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich ⁽¹⁾*(Odwołanie — Skarga odszkodowawcza — Naprawienie szkody wyrządzonej z winy Komisji — Stosowanie decyzji o stowarzyszeniu krajów i terytoriów zamorskich)*

(2005/C 6/40)

(Język postępowania: francuski)

W sprawie C-151/03 P, Karl L. Meyer, zamieszkały w Uturoa (wyspa Raiatea, Polinezja Francuska), (adwokat: J.-D. des Arcis), mającej za przedmiot odwołanie wniesione od wyroku Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich (trzecia izba) z dnia 13 lutego 2003 r. w sprawie Meyer przeciwko Komisji (T-333/01, Rec. str. II-117) i zmierzające do jego uchylecia, druga strona postępowania: Komisja Wspólnot Europejskich (pełnomocnicy: M.-J. Jonczy i B. Martenczuk), Trybunał (czwarta izba), w składzie: J. N. Cunha Rodrigues, prezes izby, N. Colneric (sprawozdawca) i K. Schiemann, sędziowie, rzecznik generalny: A. Tizzano, sekretarz: R. Grass, wydał w dniu 22 czerwca 2004 r. postanowienie zawierające następujące rozstrzygnięcie:

- 1) *Odwołanie zostaje oddalone.*
- 2) *K. L. Meyer zostaje obciążony kosztami postępowania.*

⁽¹⁾ Dz.U. C 112 z 10.5.2003.

POSTANOWIENIE TRYBUNAŁU

(szósta izba)

z dnia 5 października 2004 r.

w sprawie C-192/03 P: Alcon Inc. przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) oraz Dr. Robert Winzer Pharma GmbH ⁽¹⁾*(Odwołanie — Wspólnotowy znak towarowy — Rozporządzenie (WE) nr 40/94 — Unieważnienie wspólnotowego znaku towarowego — Art. 51 rozporządzenia nr 40/94 — Bezwzględne podstawy odmowy rejestracji — Art. 7 ust. 1 lit. d) rozporządzenia nr 40/94 — Charakter odróżniający nabyty przez używanie — Art. 7 ust. 3 rozporządzenia nr 40/94 — Wyraz „BSS”)*

(2005/C 6/41)

(Język postępowania: angielski)

W sprawie C-192/03 P, mającej za przedmiot odwołanie w trybie art. 56 statutu Trybunału, wniesione dnia 2 maja 2003 r., Alcon Inc., poprzednio Alcon Universal Ltd, z siedzibą w Hünenberg (Szwajcaria) (adwokaci C. Morcom QC oraz S. Clark), pozostałe strony postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM), (pełnomocnicy: S. Laitinen i A. Sesma Merino) Dr. Robert Winzer Pharma GmbH siedzibą w Olching (Niemcy) (adwokat: S. Schneller) Trybunał (szósta izba), w składzie J.-P. Puissochet (sprawozdawca), prezes izby, F. Macken i U. Löhmus, sędziowie, rzecznik generalny: M. Poirares Maduro, sekretarz: R. Grass, wydał w dniu 5 października 2004 r. postanowienie, którego rozstrzygnięcie brzmi następująco:

- 1) *Odwołanie zostaje oddalone.*
- 2) *Alcon Inc. zostaje obciążone kosztami postępowania.*

⁽¹⁾ Dz.U. C 158 z 5.7.2003.

POSTANOWIENIE TRYBUNAŁU

(szósta izba)

z dnia 12 października 2004 r.

w sprawie C-352/03 P: Pietro Del Vaglio przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich ⁽¹⁾*(Odwołanie — Urzędnicy — Emerytury — Zmiana państwa miejsca zamieszkania — Mający zastosowanie współczynnik korygujący — Odwołanie częściowo oczywiście niedopuszczalne oraz częściowo oczywiście bezzasadne)*

(2005/C 6/42)

(Język postępowania: francuski)

W sprawie C-352/03 P, mającej za przedmiot odwołanie wniesione w dniu 11 sierpnia 2003 r. na podstawie art. 56 statutu Trybunału, Pietro Del Vaglio, były urzędnik Komisji Wspólnot Europejskich, zamieszkały w Londynie (Zjednoczone Królestwo), (adwokaci: M. Famchon i B. Desrez), w której drugą stroną postępowania była Komisja Wspólnot Europejskich, (pełnomocnik: J. Currall, wspierany przez D. Waelbroeck), Trybunał (szósta izba), w składzie: A. Borg Barthet, prezes izby, J.-P. Puissochet i S. von Bahr (sprawozdawca), sędziowie, rzecznik generalny: J. Kokott, sekretarz: R. Grass, wydał w dniu 12 października 2004 r. postanowienie zawierające następujące rozstrzygnięcie:

1) *Odwołanie zostaje oddalone.*2) *P. Del Vaglio zostaje obciążony kosztami postępowania.*⁽¹⁾ Dz.U. C 251 z 18.10.2003.

POSTANOWIENIE TRYBUNAŁU

(piąta izba)

z dnia 1 października 2004 r.

w sprawie C-480/03 (wniosek Cour d'arbitrage o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym): Hugo Clerens, b.v.b.a. Valkeniersgilde przeciwko Rządowi walońskiemu, Radzie ministrów ⁽¹⁾*(Art. 104 § 3 regulaminu proceduralnego — Dyrektywa 79/409/EWG — Ochrona dzikiego ptactwa — Gatunki rozmnażane i hodowane w niewoli)*

(2005/C 6/43)

(Języki postępowania: francuski i niderlandzki)

W sprawie C-480/03 mającej za przedmiot wniosek złożony przez Cour d'arbitrage (Belgia) na skutek orzeczenia z dnia 29 października 2003 r., który wpłynął do Trybunału dnia 18 listopada 2003 r., o wydanie, na podstawie art. 234 WE orzeczenia w trybie prejudycjalnym w postępowaniu: Hugo Clerens, b.v.b.a. Valkeniersgilde przeciwko Rządowi walońskiemu, Radzie ministrów, Trybunał (piąta izba) w składzie: C. Gulmann, prezes izby, R. Silva de Lapuerta (sprawozdawca), J. Makarczyk, sędziowie, rzecznik generalny: J. Kokott, sekretarz: R. Grass, wydał dnia 1 października 2004 r. postanowienie zawierające następujące rozstrzygnięcie:

Dyrektywa Rady 79/409/EWG z dnia 2 kwietnia 1979 r. w sprawie ochrony dzikiego ptactwa powinna być interpretowana w ten sposób, że nie znajduje ona zastosowania do gatunków rozmnażanych i hodowanych w niewoli, a zatem Państwa Członkowskie zachowują w obecnym stanie prawa wspólnotowego kompetencje regulacyjne w tej dziedzinie, z zastrzeżeniem art. 28 do 30 WE.

⁽¹⁾ Dz.U. C 35 z 7.2.2004.**Skarga wniesiona dnia 29 września 2004 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Irlandii****(Sprawa C-418/04)**

(2005/C 6/44)

(Język postępowania: angielski)

W dniu 29 września 2004 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich reprezentowanej przez Barriego Doherty i Michela van Beeka, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu przeciwko Irlandii.

Komisja wnosi do Trybunału o:

1) stwierdzenie, iż Irlandia poprzez:

- a) brak dokonania od 1981 r. zgodnie z art. 4 ust. 1 i 2 dyrektywy Rady 79/409/EWG z dnia 2 kwietnia 1979 r. w sprawie ochrony dzikiego ptactwa⁽¹⁾ klasyfikacji wszystkich najbardziej odpowiednich obszarów pod względem liczby i powierzchni dla gatunków wymienionych w załączniku I do dyrektywy 79/409/EWG, jak również dla regularnie występujących gatunków wędrownych;
- b) nieobjęcie od 1981 r. zgodnie z art. 4 ust. 1 i 2 dyrektywy 79/409/EWG powyżej wymienionych obszarów reżimem niezbędnej ochrony prawnej;
- c) brak zagwarantowania od 1981 r., aby przepisy art. 4 ust. 4 zdanie pierwsze znalazły zastosowanie do obszarów wymagających zaklasyfikowania jako obszary specjalnej ochrony na podstawie dyrektywy 79/409/EWG;
- d) brak dokonania pełnej i poprawnej transpozycji oraz spełnienia wymogów art. 4 ust. 4 dyrektywy 79/409/EWG;
- e) brak podjęcia w odniesieniu do zaklasyfikowanych obszarów specjalnej ochrony o których mowa w dyrektywie 79/409/EWG wszelkich środków koniecznych do przestrzegania przepisów art. 6 ust. 2, 3 i 4 dyrektywy Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory,⁽²⁾ oraz brak podjęcia w odniesieniu do używania do celów rekreacyjnych obszarów mogących podlegać przepisom art. 6 (2) dyrektywy 92/43/EWG wszelkich środków koniecznych do przestrzegania przepisów powyższego art. 6 (2)
- f) brak podjęcia wszelkich środków koniecznych do przestrzegania przepisów art. 10 dyrektywy 79/409/EWG,

uchyliła zobowiązaniom które na niej ciąży na mocy wyżej wymienionych dyrektyw, oraz

2) obciążenie Irlandii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Niniejsza sprawa dotyczy uchycenia przez Irlandię niektórym zobowiązaniom ustanowionym przez dyrektywę nr 79/409/EWG oraz dyrektywę 92/43/EWG. Komisja podnosi, że:

Od 1981 r. Irlandia nie zaklasyfikowała zgodnie z art. 4 ust. 1 i 2 dyrektywy 79/409/EWG w sprawie ochrony dzikiego ptactwa (zwanej dalej „dyrektywą o ptactwie”), wszystkich najbardziej odpowiednich obszarów pod względem liczby i rodzaju dla gatunków wymienionych w załączniku I do dyrektywy, jak również dla regularnie występujących gatunków wędrownych. Sprawa ta ma dwa aspekty. Po pierwsze, nie dokonano żadnej klasyfikacji w odniesieniu do niektórych obszarów („brak klasyfikacji”). Po drugie, nie dokonano pełnej klasyfikacji pozostałych obszarów („częściowa klasyfikacja”). Ze względu na obszar powierzchni, łączny obszar niezaklasyfiko-

wanej i zaklasyfikowanej częściowo stawia Irlandię na drugim miejscu pod względem najmniejszej sieci OSO spośród Państw Członkowskich przed rozszerzeniem, które miało miejsce w dniu 1 maja 2004 r.

Irlandia nie objęła OSO reżimem koniecznej ochrony prawnej, zgodnie z art. 4 ust. 1 i 2 dyrektywy o ptactwie. Odnośny zakres prawa irlandzkiego ogranicza się do czegoś, co mogłoby zostać określone jako środki prewencyjne np. środki zwrócone przeciwko wynikającym z działalności człowieka zagrożeniom siedlisk i zakłóceniom wpływającym na ptactwo. Niezależnie od wady nieodłącznie tkwiących w tychże środkach prewencyjnych Komisja twierdzi, że reżim koniecznej ochrony prawnej wymagany przez art. 4 ust. 1 i 2 posiada ma większy zakres oraz że zapewnienie przetrwania i reprodukcji gatunków ptaków w obrębie OSO może wymagać czegoś więcej niż wysiłki podjęte celem ograniczenia niekorzystnej działalności człowieka.

Z drugiej strony, istniejące unormowanie irlandzkie odnoszące się do ochrony siedlisk poza sklasyfikowanymi OSO nie uwzględnia one specyficznych wymogów przewidzianych przez dyrektywę o ptactwie, w art. 4 ust. 4 zdanie 1. W szczególności prawo irlandzkie nie nakłada żadnych szczególnych obowiązków w odniesieniu do siedlisk gatunków dzikiego ptactwa, które powinny korzystać z ochrony właściwej dla OSO, a które nie zostały objęte istniejącą irlandzką siecią OSO.

Nie istnieje żaden szczególny zespół przepisów implementujących drugie zdanie art. 4 ust. 4, który stanowi, że Państwa Członkowskie dążą (...) do uniknięcia powstawania zanieczyszczenia lub pogorszenia warunków naturalnych siedlisk poza zaklasyfikowanymi obszarami. Wiele działań niszczących siedliska pozostaje poza posiadającym jakiegokolwiek znaczenie rodzajem kontroli ustawowej.

Dyrektywa 79/409/EWG (dyrektywa o siedliskach) miała zostać implementowana począwszy od 10 czerwca 1994 r. Oznacza to, że przed lub po tej dacie, Irlandia powinna była dokonać transpozycji i zastosować postanowienia art. 6 ust. 2 do 4 do wszystkich OSO zaklasyfikowanych na podstawie art. 4 ust. 1 dyrektywy o ptactwie lub uznanych zgodnie z art. 4 ust. 2 tejże dyrektywy w wyżej wymienionym dniu lub po tej dacie.

Komisja jest zdania, że Irlandia nie dokonała transpozycji ani nie zastosowała art. 6 ust. 2 dyrektywy o siedliskach.

Przyjęcie krajowych środków celem implementacji art. 10 dyrektywy o ptactwie jest niezbędne dla zapewnienia pełnej skuteczności dyrektywy. Poprzez brak odzwierciedlenia obowiązku wspierania badań we właściwych przepisach ustawowych, Irlandia nie dokonała implementacji art. 10.

⁽¹⁾ Dz.U. L 103 z dnia 25.4.1979, str. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 206 z dnia 22.7.1992, str. 7.

Skarga wniesiona dnia 5 października 2004 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Greckiej

(Sprawa C-427/04)

(2005/C 6/45)

(Język postępowania: grecki)

W dniu 5 października 2004 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez Wouterę Wilsa i Georgesa Zavvosa, członków Służby Prawnej Komisji, przeciwko Republice Greckiej.

Komisja Wspólnot Europejskich wnosi do Trybunału o:

- 1) stwierdzenie, że Republika Grecka uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy dyrektywy 2001/16/WE⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 19 marca 2001 r. w sprawie interoperacyjności transeuropejskiego systemu kolei konwencjonalnych, poprzez brak przyjęcia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do wykonania tej dyrektywy, a w każdym razie poprzez brak powiadomienia Komisji o tych przepisach.
- 2) obciążenie Republiki Greckiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin transpozycji dyrektywy 2001/16/WE upłynął dnia 20 kwietnia 2003 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 110 z dnia 20 kwietnia 2001, str. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Cour d'appel de Bruxelles (dziewiąta izba), wydanym dnia 14 października 2004 r., w sprawie Mobistar SA przeciwko Institut belge des services postaux et des télécommunications (w skrócie IBPT), w obecności Belgacom Mobile SA oraz Base SA

(Sprawa C-438/04)

(2005/C 6/46)

(Język postępowania: francuski)

W dniu 19 października 2004 r. do sekretariatu Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Cour d'appel de Bruxelles (dziewiąta izba) (Belgia)

wydanym w dniu 14 października 2004 r. w sprawie Mobistar SA przeciwko Institut belge des services postaux et des télécommunications (Belgijski instytut usług pocztowych i telekomunikacji – w skrócie IBPT), w obecności Belgacom Mobile SA oraz Base SA.

Cour d'appel de Bruxelles (dziewiąta izba) zwrócił się do Trybunału Sprawiedliwości o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

W zakresie usługi przenoszenia numerów przewidzianej w art. 30 dyrektywy 2002/22/WE⁽¹⁾ (dyrektywa o usłudze powszechnej):

- 1) Czy art. 30 ust. 2 dyrektywy o usłudze powszechnej, który przewiduje, że krajowe organy regulacyjne zapewniają, aby ceny połączeń wzajemnych związane z zapewnieniem przenoszenia numerów były zorientowane na koszty, dotyczy tylko kosztów ruchu telefonicznego do przeniesionego numeru czy także wziętych na siebie przez operatorów kosztów związanych z realizacją wniosku o przeniesienie numeru?
- 2) Jeżeli art. 30 ust. 2 dyrektywy dotyczy tylko kosztów połączeń wzajemnych związanych z ruchem telefonicznym do przeniesionego numeru, to czy wykładnia tego artykułu powinna być dokonywana w sposób następujący:
 - a) że pozostawia on operatorom swobodę negocjowania ekonomicznych warunków (świadczenia) usługi oraz że zabrania on Państwom Członkowskim narzucania ex ante warunków ekonomicznych przedsiębiorstwom, na których ciąży obowiązek zapewnienia usługi przenoszenia numerów w zakresie świadczeń związanych z realizacją wniosku o przeniesienie numeru?
 - b) że nie zabrania on Państwom Członkowskim narzucania ex ante ekonomicznych warunków (świadczenia) tej usługi operatorom, którzy zostali wskazani jako posiadający znaczącą pozycję na danym rynku?
- 3) Jeżeli wykładnia art. 30 ust. 2 dyrektywy powinna być dokonywana w ten sposób, że narzuca ona wszystkim operatorom obowiązek zorientowania na koszty w zakresie kosztów przeniesienia numeru, to czy wykładnia tego artykułu powinna być dokonywana w taki sposób, że jest z nim sprzeczny:
 - a) krajowy środek normatywny, który narzuca określoną metodę w zakresie wyceny?
 - b) krajowy środek, który określa ex ante podział kosztów pomiędzy operatorów?
 - c) krajowy środek, który upoważnia krajowy organ regulacyjny do określenia ex ante dla wszystkich operatorów i na określony czas maksymalnej sumy opłat, których dotychczasowy operator może wymagać od nowego operatora?

d) krajowy środek, który zezwala dotychczasowemu operatorowi na stosowanie cen ustalonych przez krajowy organ regulacyjny, zwolniwszy go od obowiązku udowodnienia, że stosowane przezeń ceny są zorientowane na własne koszty?

W zakresie prawa odwołania się przewidzianego w art. 4 dyrektywy 2002/21/WE ⁽¹⁾ (dyrektywa ramowa):

Czy wykładnia art. 4 ust. 1 dyrektywy ramowej powinna być dokonywana w taki sposób, że organ wyznaczony do rozpoznania odwołania powinien być w stanie dysponować wszelkimi informacjami niezbędnymi do należytego rozważenia istoty sporu, w tym także informacjami poufnymi, na podstawie których krajowy organ regulacyjny podjął decyzję będącą przedmiotem odwołania?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2002/22/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej praw użytkowników (dyrektywa o usłudze powszechnej) (Dz.U. L 108 z 24.4.2002, str. 51).

⁽²⁾ Dyrektywa 2002/21/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywa ramowa) (Dz.U. L 108 z 24.4.2002, str. 33).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Cour de cassation de Belgique (pierwsza izba), wydany dnia 7 października 2004 r., w sprawie Axel Kittel przeciwko Belgii

(Sprawa C-439/04)

(2005/C 6/47)

(Język postępowania: francuski)

W dniu 19 października 2004 r. do sekretariatu Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Cour de cassation de Belgique (pierwsza izba), wydanym w dniu 7 października 2004 r. w sprawie Axel Kittel przeciwko Belgii.

Cour de cassation de Belgique (pierwsza izba) zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1) Czy w sytuacji, gdy dostawa towarów jest przeznaczona dla podatnika, który zawarł umowę w dobrej wierze, nie wiedząc o oszustwie podatkowym popełnionym przez sprzedawcę, zasada neutralności podatkowej w odniesieniu do podatku od wartości dodanej oznacza, że nieważność

umowy sprzedaży wynika z zasady krajowego prawa cywilnego, na mocy której umowa jest bezwzględnie nieważna jako sprzeczna z zasadami współżycia społecznego z powodu bezprawności po stronie sprzedawcy, nie powoduje utraty przez tego podatnika prawa do odliczenia podatku?

2) Czy odpowiedź brzmi inaczej w sytuacji, gdy bezwzględna nieważność wynika z samego oszustwa dotyczącego podatku od wartości dodanej?

3) Czy odpowiedź brzmi inaczej w sytuacji, gdy bezprawnym działaniem leżącym u podstaw umowy sprzedaży, powodującym według prawa krajowego jej bezwzględną nieważność, jest oszustwo dotyczące podatku od wartości dodanej, o którym wiedziały obie strony umowy?

Wniosek o wydanie orzeczenia prejudycjalnego złożony postanowieniem Cour de cassation de Belgique (pierwsza izba), wydanym dnia 7 października 2004 r., w sprawie Belgia przeciwko Recolta Recycling s.p.r.l.

(Sprawa C-440/04)

(2005/C 6/48)

(Język postępowania: francuski)

W dniu 19 października 2004 r. do sekretariatu Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Cour de cassation de Belgique (pierwsza izba) (Belgia), wydanym w dniu 7 października 2004 r. w sprawie Belgia przeciwko Recolta Recycling s.p.r.l.

Cour de cassation de Belgique (pierwsza izba) zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1) Czy w sytuacji, gdy dostawa towarów jest przeznaczona dla podatnika, który zawarł umowę w dobrej wierze, nie wiedząc o oszustwie podatkowym popełnionym przez sprzedawcę, zasada neutralności podatkowej w odniesieniu do podatku od wartości dodanej oznacza, że nieważność umowy sprzedaży wynika z zasady krajowego prawa cywilnego, na mocy której umowa jest bezwzględnie nieważna jako sprzeczna z zasadami współżycia społecznego z powodu bezprawności po stronie sprzedawcy, nie powoduje utraty przez tego podatnika prawa do odliczenia podatku?

2) Czy odpowiedź na to pytanie brzmi inaczej w sytuacji, gdy bezwzględna nieważność wynika z samego oszustwa dotyczącego podatku od wartości dodanej?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Hoge Raad der Nederlanden, wydanym dnia 15 października 2004 r., w sprawie H. A. Solleveld przeciwko Inspecteur van de Belastingdienst – Ondernemingen Amersfoort

(Sprawa C-443/04)

(2005/C 6/49)

(Język postępowania: niderlandzki)

W dniu 20 października 2004 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Hoge Raad der Nederlanden, wydanym dnia 15 października 2004 r., w sprawie H. A. Solleveld przeciwko Inspecteur van de Belastingdienst – Ondernemingen Amersfoort.

Hoge Raad der Nederlanden zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

Czy wykładni art. 13 część A ust. 1 lit. c) Szóstej Dyrektywy ⁽¹⁾ należy dokonywać w ten sposób, że z podatku od wartości dodanej zwolnione są świadczenia polegające na postawieniu diagnozy, udzieleniu porady terapeutycznej i ewentualnym przeprowadzeniu leczenia w ramach diagnostyki zaburzeń pola, opisanej powyżej w punktach 3.1.2 i 3.1.3, również gdy świadczenia te nie kwalifikują się jako wykonywanie – przez dokonującą tych świadczeń osobę – zawodów medycznych lub para-medycznych, określonych przez zainteresowane państwo?

⁽¹⁾ Dz.U. L 145 z 13.6.1977, str. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Hoge Raad der Nederlanden, wydanym dnia 15 października 2004r., w sprawie J.E. van den Hout-van Eijnsbergen przeciwko Inspecteur van de Belastingdienst – Ondernemingen Leiden

(Sprawa C-444/04)

(2005/C 6/50)

(Język postępowania: niderlandzki)

W dniu 20 października 2004 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Hoge Raad der Nederlanden, wydanym dnia 15 października 2004 r., w sprawie J. E. van den Hout-van Eijnsbergen przeciwko Inspecteur van de Belastingdienst – Ondernemingen Leiden.

Hoge Raad der Nederlanden zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytanie:

Czy wykładni art. 13 część A ust. 1 lit. c) Szóstej Dyrektywy ⁽¹⁾ należy dokonywać w ten sposób, że z podatku od wartości dodanej zwolnione są świadczenia psychoterapeutyczne wykonywane przez osobę wykonującą ten zawód, która spełnia ustawowe wymogi wpisu, wskazane powyżej w punkcie 3.1 i jest wpisana do wskazanego rejestru psychoterapeutów, również gdy świadczenia te nie kwalifikują się jako wykonywanie – przez dokonującą tych świadczeń osobę – zawodów medycznych lub para-medycznych, określonych przez zainteresowane państwo?

⁽¹⁾ Dz.U. L 145 z 13.6.1977, str. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem High Court of Justice (England & Wales), wydanym dnia 13 października 2004 r., w sprawie Test Claimants in the FII Group Litigation przeciwko Commissioners of Inland Revenue

(Sprawa C-446/04)

(2005/C 6/51)

(Język postępowania: angielski)

W dniu 22 października 2004 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem High Court of Justice (England & Wales), Chancery Division, Wielka Brytania, wydanym w dniu 13 października 2004 r. w sprawie Test Claimants in the FII Group Litigation przeciwko Commissioners of Inland Revenue.

High Court of Justice zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

- 1) Czy jest niezgodne z art. 43 lub 56 WE, aby Państwo Członkowskie utrzymywało w mocy i stosowało środki, które zwalniają od podatku dochodowego od osób prawnych dywidendy otrzymane przez spółkę mającą stałą siedzibę w tym Państwie Członkowskim („spółka mająca siedzibę”) od innej spółki mającej siedzibę i które poddają dywidendy otrzymane przez spółkę mającą siedzibę w tym Państwie od spółek mających stałą siedzibę w innym Państwie Członkowskim („spółki nie mające siedziby”) podatkowi dochodowemu od osób prawnych (po udzieleniu zwolnienia od podwójnego opodatkowania dla każdego podatku potrącanego u źródła dochodu, który należy zapłacić od dywidendy i, pod pewnymi warunkami, dla podstawowego podatku zapłaconego przez spółki nie mające siedziby z tytułu ich zysków w kraju ich siedziby?)

- 2) Jeśli Państwo Członkowskie posiada system, który w pewnych okolicznościach nakłada obowiązek płatności zaliczki na podatek dochodowy od osób prawnych („zaliczka”) od wypłaty dywidend przez spółkę mającą siedzibę jej udziałowcom i przyznaje kredyt podatkowy udziałowcom zamieszkałym w tym Państwie Członkowskim w związku z tymi dywidendami, to czy jest niezgodne z art. 43 lub art. 56 WE lub art. 4 ust. 1 lub art. 6 dyrektywy Rady 90/435/WE (!), aby Państwo Członkowskie utrzymywało w mocy i stosowało środki zezwalające spółce mającej siedzibę na wypłatę dywidend udziałowcom bez obowiązku zapłaty zaliczki, o ile otrzymała ona dywidendy od spółek mających siedzibę w tym Państwie Członkowskim (bezpośrednio lub pośrednio poprzez inne spółki mające siedzibę w tym Państwie Członkowskim), a nie zezwalające spółce mającej siedzibę na wypłatę dywidend bez obowiązku zapłaty zaliczki, o ile otrzymała ona dywidendy od spółek nie mających siedziby?
- 3) Czy jest niezgodne z przepisami prawa WE przywołanymi w pytaniu 2 powyżej, aby Państwo Członkowskie utrzymywało w mocy i stosowało środki, które przewidują, że należności wynikające z obowiązku zapłaty zaliczki są potrącane z należności wynikających z obowiązku zapłaty w tym Państwie Członkowskim przez spółkę płacącą dywidendę oraz inne spółki będące członkami grupy mającej siedzibę w tym Państwie Członkowskim podatku dochodowego od osób prawnych od ich zysków:
- a) ale które nie przewidują żadnej formy potrącenia należności wynikających z obowiązku zapłaty zaliczki lub jakiegokolwiek równoważnej rekompensaty (takiej jak zwrot zaliczki) z tytułu otrzymanych zysków, tak w tym Państwie, jak i w innych Państwach Członkowskich, przez spółki będące członkami grupy, które nie mają siedziby w tym Państwie Członkowskim, i/lub
- b) które przewidują, że jakiegokolwiek zwolnienie od podwójnego opodatkowania, z którego korzysta spółka mająca siedzibę w tym Państwie Członkowskim zmniejsza obowiązek zapłaty podatku dochodowego od osób prawnych, z którego mogą być potrącone należności wynikające z obowiązku zapłaty zaliczki?
- 4) Jeśli Państwo Członkowskie posiada środki, które w pewnych okolicznościach zezwalają spółkom mającym siedzibę, jeśli dokonają takiego wyboru, na uzyskanie zwrotu zaliczki zapłaconej z tytułu podziału zysków pomiędzy udziałowców, w przypadku gdy te płatności zostały otrzymane przez spółkę mającą siedzibę od spółek nie mających siedziby, to czy jest niezgodne z art. 43 lub 56 WE lub art. 4 ust. 1 lub art. 6 dyrektywy Rady 90/435/EWG aby środki te:
- a) zobowiązywały spółki mające siedzibę do płatności zaliczek a następnie do ich uzyskania ich zwrotu; i
- b) nie zezwalały udziałowcom spółek mających siedzibę na skorzystanie z kredytu podatkowego, który otrzymaliby oni od dywidendy wypłaconej przez spółkę mającą siedzibę, która sama nie otrzymała dywidend od spółek nie mających siedziby?
- 5) Jeśli, przed dniem 31 grudnia 1993 r. Państwo Członkowskie przyjęło środki opisane w pytaniach 1 i 2, a po tej dacie przyjęło dalsze środki opisane w pytaniu 4, i jeżeli te ostatnie środki stanowią ograniczenie zakazane przez art. 56 Traktatu WE, to czy to ograniczenie należy traktować jako nowe ograniczenie, nieistniejące przed dniem 31 grudnia 1993 r.?
- 6) W przypadku, gdy jakikolwiek ze środków wymienionych w pytaniach 1–5 jest niezgodny z jakimkolwiek ze wspomnianych tutaj przepisów prawa wspólnotowego, to czy w okolicznościach, gdy spółka mająca siedzibę lub inne spółki będące członkami tej samej grupy spółek wnoszą następujące roszczenia dotyczące stosownych naruszeń:
- i) roszczenie o zwrot podatku dochodowego od osób prawnych bezprawnie pobranego w okolicznościach, do których nawiązuje pytanie 1;
- ii) roszczenie o przywrócenie (lub odszkodowanie za stratę) ulg potrąconych z podatku dochodowego od osób prawnych bezprawnie pobranego w okolicznościach, do których nawiązuje pytanie 1;
- iii) roszczenie o zwrot (lub odszkodowania za) zaliczek, które nie mogły być potrącone z należności wynikających z obowiązku zapłaty przez spółkę podatku dochodowego od osób prawnych lub w żaden inny sposób zrekompensowane, a które, nie zostałyby zapłacone (lub zostałyby zrekompensowane) gdyby nie fakt naruszenia;
- iv) roszczenie, w przypadkach, gdy zaliczki zostały potrącone z należności wynikających z obowiązku zapłaty podatku dochodowego od osób prawnych, z tytułu utraty korzystania ze środków finansowych między datą zapłaty zaliczki a tym potrąceniem;
- v) roszczenie o zwrot podatku dochodowego od osób prawnych zapłaconego przez spółkę lub przez inną spółkę będącą członkiem grupy, gdy na którąkolwiek z tych spółek został nałożony obowiązek zapłaty podatku dochodowego od osób prawnych poprzez zrzeczenie się innych ulg, aby umożliwić potrącenie należności wynikających z obowiązku zapłaty zaliczki z należności wynikających z obowiązku zapłaty podatku od osób prawnych (ograniczenia nałożone na potrącanie zaliczek powodujące obowiązek zapłaty pozostałego podatku dochodowego od osób prawnych);
- vi) roszczenie o odszkodowanie z tytułu utraty korzystania ze środków finansowych, z uwagi na wcześniejszą niż miałyby to miejsce w innym przypadku zapłatę podatku dochodowego od osób prawnych lub z tytułu ulg, które zostały następnie utracone w okolicznościach opisanych w punkcie (v) powyżej;
- vii) roszczenie spółki mającej siedzibę o zapłatę (lub odszkodowanie) nadwyżki z tytułu zaliczek, które spółka przekazała innej spółce będącej członkiem grupy, a które pozostały bez rekompensaty, gdy ta spółka została sprzedana, uległa podziałowi lub ogłosiła upadłość;

viii) roszczenie, gdy zaliczka została zapłacona, a następnie uzyskano jej zwrot według przepisów opisanych w pytaniu 4, o odszkodowanie z tytułu utraty korzystania ze środków finansowych między datą zapłaty zaliczki a datą, w której nastąpił jej zwrot;

ix) roszczenie o odszkodowanie, gdy spółka mająca siedzibę dokonała wyboru, co do uzyskania zwrotu zaliczki według uzgodnień opisanych w pytaniu 4 i wypłaciła odszkodowania udziałowcom z powodu niemożności uzyskania kredytu podatkowego zwiększając kwotę dywidendy,

co do każdego z roszczeń przedstawionych powyżej, należy uważać, za:

roszczenie o zwrot sum niesłusznie pobranych, które wynikają i pozostają w związku z naruszeniem powyższych przepisów prawa wspólnotowego; lub

roszczenie o odszkodowanie, które musi spełnić warunki przedstawione w sprawach połączonych C-46/93 i C-48/93 Brasserie du Pecheur i Factortame, lub

roszczenie o zapłatę sumy odpowiadającej korzyści, która została niesłusznie odmówiona?

7) W przypadku, gdy odpowiedź na jakąkolwiek część pytania 6 jest taka, że dane roszczenie jest roszczeniem o zapłatę sumy odpowiadającej korzyści, która została niesłusznie odmówiona:

a) czy takie roszczenie jest konsekwencją lub pozostaje w związku z prawem przyznanym na podstawie powyższych przepisów prawa wspólnotowego; lub

b) czy muszą być spełnione warunki dla uzyskania odszkodowania ustanowione w sprawach połączonych C-46/93 i C-48/93 Brasserie du Pecheur i Factortame, lub

c) czy jakiegokolwiek inne warunki muszą być spełnione?

8) Czy dla odpowiedzi na pytania 6 lub 7 ma to jakiegokolwiek znaczenie że, według prawa krajowego, wspomniane w pytaniu 6 roszczenia zostały wniesione jako roszczenia o przywrócenie stanu poprzedniego lub zostały lub muszą być wniesione jako roszczenia o odszkodowanie?

9) Jakie wskazówki, o ile jakiegokolwiek, Trybunał Sprawiedliwości uważa za odpowiednie w niniejszej sprawie co się tyczy okoliczności, jakie sąd krajowy powinien wziąć pod uwagę, aby ustalić czy nastąpiło wystarczająco poważne naruszenie w rozumieniu wyroku w sprawach połączonych C-46/93 i C-48/93 Brasserie du Pecheur i Factortame, w szczególności, czy biorąc pod uwagę stan orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości w sprawie wykładni odpowiednich przepisów wspólnotowych, czy naruszenie było dopuszczalne lub, czy w określonej sprawie istnieje

wystarczający związek przyczynowy, aby ustanowić „bezpśredni związek przyczynowy” w rozumieniu tego wyroku?

(¹) Dyrektywa Rady 90/435/EWG w sprawie wspólnego systemu opodatkowania stosowanego w przypadku spółek dominujących i spółek zależnych różnych Państw Członkowskich (Dz.U. L 225 z 20.8.1990, str. 6).

Wniosek o wydanie orzeczenia prejudycjalnego złożony postanowieniem Verwaltungsgericht we Frankfurcie nad Menem, wydanym dnia 11 października 2004 r., w sprawie Fidium Finanz AG przeciwko Bundesanstalt für Finanzdienstleistungen

(Sprawa C-452/04)

(2005/C 6/52)

(Język postępowania: niemiecki)

W dniu 27 października 2004 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Verwaltungsgericht we Frankfurcie nad Menem, Niemcy, wydanym w dniu 11 października 2004 r. w sprawie Fidium Finanz AG przeciwko Bundesanstalt für Finanzdienstleistungen (Federalny Urząd Nadzoru nad Usługami Finansowymi).

Verwaltungsgericht we Frankfurcie nad Menem zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1) Czy przedsiębiorstwo mające siedzibę w kraju nienależącym do Unii Europejskiej, w tym wypadku w Szwajcarii, prowadzące działalność gospodarczą w zakresie udzielania kredytów mieszkańcom Państwa Członkowskiego Unii Europejskiej, w tym przypadku Republiki Federalnej Niemiec, może powoływać się względem tego Państwa Członkowskiego i wobec środków podejmowanych przez jego urzędy lub sądy na swobodę przepływu kapitału w myśl art. 56 WE, czy też podjęcie, świadczenie i realizacja tego rodzaju usług finansowych podlegają wyłącznie swobodzie świadczenia usług stosownie do art. 49 i nast. WE?

2) Czy przedsiębiorstwo mające siedzibę w kraju nie należącym do Unii Europejskiej może powoływać się na swobodę przepływu kapitału w myśl art. 56 WE, jeżeli udziela kredytów w ramach prowadzonej działalności gospodarczej lub w przeważającym stopniu osobom zamieszkującym na terytorium Unii Europejskiej, a w kraju, w którym ma siedzibę, podjęcie lub prowadzenie tego rodzaju działalności gospodarczej nie jest uzależnione od wcześniejszego uzyskania zezwolenia od urzędu tego kraju ani od stałego nadzoru nad jego działalnością gospodarczą w sposób, który jest powszechnie stosowany w krajach Unii Europejskiej wobec instytucji kredytowych, w tym wypadku w szczególności w Republice Federalnej Niemiec, czy też powołanie się na swobodę przepływu kapitału w takim przypadku stanowi nadużycie prawa?

Czy takie przedsiębiorstwo może być traktowane w świetle prawa Unii Europejskiej jednakowo z osobami zamieszkałymi i przedsiębiorstwami mającymi siedzibę na terytorium danego Państwa Członkowskiego w kwestii obowiązku uzyskania zezwolenia, mimo iż nie ma w tym państwie swojej siedziby, jak również nie prowadzi tam żadnego oddziału?

- 3) Czy regulacja, zgodnie z którą udzielanie kredytów w ramach działalności gospodarczej przez przedsiębiorstwo mające siedzibę w państwie nie należącym do Unii Europejskiej mieszkańcom Państw Członkowskich Unii Europejskiej jest uzależnione od uprzedniego uzyskania zezwolenia od urzędu danego Państwa Członkowskiego Unii Europejskiej, w którym kredytobiorca ma swoje miejsce zamieszkania (ewent. siedzibę) narusza swobodę przepływu kapitału o której mowa w art. 56 WE?

Czy zależy to od tego, czy udzielanie kredytów w ramach działalności gospodarczej, na które nie zostało wydane zezwolenie, stanowi czyn karalny, czy tylko wykroczenie?

- 4.) Czy wymieniony w pkt 3 tego katalogu wymóg uzyskania uprzedniego zezwolenia jest uzasadniony przez art. 58 ust. 1 lit. b) WE, w szczególności ze względu na:

- ochronę kredytobiorców przed umownymi i finansowymi zobowiązaniami względem osób, których wiarygodność nie została uprzednio zweryfikowana,
- ochronę tego kręgu osób przed nieprawidłowo funkcjonującymi przedsiębiorstwami lub osobami w zakresie księgowości i nałożonych na nich przez przepisy ogólne obowiązków doradztwa oraz informacji względem klientów,
- ochronę tego kręgu osób przed niestosowną lub nieuczciwą reklamą,
- gwarancję dostatecznego wyposażenia finansowego przedsiębiorstw udzielających kredytów,
- ochronę rynku kapitałowego przed niekontrolowanym udzielaniem dużych kredytów,
- ochronę rynku kapitałowego i całego społeczeństwa przed przestępczymi machinacjami, które stanowią w szczególności przedmiot przepisów dotyczących zwalczania prania brudnych pieniędzy i terroryzmu?

- 5) Czy konstrukcja wymogu uzyskania zezwolenia w rozumieniu pkt 3 tego katalogu pytań, jako taka dopuszczalna w świetle prawa wspólnotowego, jest objęta art. 58 ust. 1 lit. b) WE, zgodnie z którym dla udzielenia zezwolenia wymagane jest, aby przedsiębiorstwo posiadało swoją główną siedzibę lub przynajmniej oddział w danym Państwie Członkowskim, w szczególności aby:

- umożliwić rzeczywistą i efektywną kontrolę przebiegu transakcji i procesów przez organy danego Państwa Członkowskiego, to znaczy również krótkoterminową lub nieprzewidzianą,
- zagwarantować transparentny przebieg transakcji i procesów na podstawie dokumentów, które znajdują się lub powinny znajdować się w Państwie Członkowskim,
- zapewnić dostęp do ponoszących osobistą odpowiedzialność członków przedsiębiorstwa na obszarze Państwa Członkowskiego,
- zagwarantować lub przynajmniej ułatwić zaspokojenie roszczeń finansowych klientów przedsiębiorstwa na obszarze Państwa Członkowskiego?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Landgericht w Berlinie, wydanym w dniu 31 sierpnia 2004 r., w sprawie o wpis do rejestru handlowego innoventif Limited, uczestnik: innoventif Limited

(Sprawa C-453/04)

(2005/C 6/53)

(Język postępowania: niemiecki)

Dnia 28 października 2004 r. do sekretariatu Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony postanowieniem Landgericht (sąd okręgowy) w Berlinie, wydanym w dniu 31 sierpnia 2004 r., w sprawie o wpis do rejestru handlowego innoventif Limited, uczestnik: innoventif Limited.

Landgericht w Berlinie zwrócił się do Trybunału Sprawiedliwości o udzielenie odpowiedzi na następujące pytanie:

Czy jest zgodne ze swobodą przedsiębiorczości spółek wyrażoną w artykułach 43 i 48 WE, że wpis do rejestru handlowego oddziału otwartego w Republice Federalnej Niemiec przez spółkę kapitałową z siedzibą w Wielkiej Brytanii uzależniony jest od wpłaty zaliczki, obliczanej na podstawie przewidywanych kosztów opublikowania przedmiotu działalności spółki, tak jak jest on opisany w stosownych postanowieniach Memorandum of Association?

Skarga wniesiona dnia 28 października 2004 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Zjednoczonemu Królestwu Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej

(Sprawa C-455/04)

(2005/C 6/54)

(Język postępowania: angielski)

W dniu 22 października 2004 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez Carmel O'Reilly z adresem do doręczeń w Luksemburgu przeciwko Zjednoczonemu Królestwu Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej.

Komisja Wspólnot Europejskich wnosi do Trybunału o:

- 1) stwierdzenie, że Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy dyrektywy Rady 2001/55/WE⁽¹⁾ z dnia 20 lipca 2001 r. w sprawie minimalnych standardów przyznawania tymczasowej ochrony na wypadek masowego napływu wysiedleńców oraz środków wspierających równowagę wysiłków między Państwami Członkowskimi związanych z przyjęciem takich osób wraz z jego następstwami poprzez brak przyjęcia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do wykonania tej dyrektywy, a w każdym razie poprzez brak powiadomienia Komisji o tych przepisach.
- 2) obciążenie Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin transpozycji dyrektywy 2001/55/WE upłynął dnia 31 grudnia 2002 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 212 z dnia 7 sierpnia 2001, str. 12-23.

Skarga wniesiona dnia 29 października 2004 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Portugalii

(Sprawa C-457/04)

(2005/C 6/55)

Dnia 29 października 2004 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga przeciwko Republice Portugalii sporządzona przez Komisję Wspólnot Europejskich, reprezentowaną przez António Caeiro i Gregoria Valera Jordana, występujących w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu.

Komisja Wspólnot Europejskich wnosi do Trybunału o:

- na pierwszym miejscu, stwierdzenie, że Republika Portugalii poprzez brak przyjęcia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do wykonania dyrektywy 2003/17/WE⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 3 marca 2003 r. zmieniającej dyrektywę 98/70/WE odnoszącą się do jakości benzyny i olejów napędowych, uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 2 akapit pierwszy wyżej wymienionej dyrektywy 2003/17/WE;
- tytułem subsydiarnym, stwierdzenie, że Republika Portugalii poprzez brak niezwłocznego poinformowania Komisji o takich przepisach, uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 2 akapit pierwszy wyżej wymienionej dyrektywy 2003/17/WE.
- obciążenie kosztami postępowania Republiki Portugalii.

Zarzuty i główne argumenty

Termin na dokonanie transpozycji dyrektywy 2003/17/WE upłynął dnia 30 czerwca 2003 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 76, str. 10.

Skarga wniesiona w dniu 25 października 2004 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej

(Sprawa C-462/04)

(2005/C 6/56)

(Język postępowania: włoski)

W dniu 25 października 2004 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez Eugenia de Marcha i Carmelę O'Reilly, działających w charakterze pełnomocników, przeciwko Republice Włoskiej.

Komisja Wspólnot Europejskich wnosi do Trybunału o:

- stwierdzenie, że nie ustanawiając przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do wykonania dyrektywy Rady 2001/40/WE z dnia 28 maja 2001 r. w sprawie wzajemnego uznawania decyzji o wydalaniu obywateli państw trzecich⁽¹⁾, a w każdym razie nie powiadając o nich Komisji, Republika Włoska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy tej dyrektywy;
- obciążenie Republiki Włoskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin przewidziany na transpozycję dyrektywy upłynął dnia 2 grudnia 2002 r.

(¹) Dz.U. L 149 z 02.06.2001, str. 34.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Audiencia Provincial de Málaga, Sección Primera, wydanym dnia 8 lipca 2004 r., w sprawie zażalenia G. Francesco Gaspariniego i innych na postanowienie z dnia 21 listopada 2003 r. o wszczęciu postępowania uproszczonego

(Sprawa C-467/04)

(2005/C 6/57)

(Język postępowania: hiszpański)

W dniu 4 listopada 2004 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Audiencia Provincial de Málaga, - Sección Primera, wydanym dnia 8 lipca 2004 w sprawie zażalenia wniesionego przez G. Francesco Gaspariniego i innych na postanowienie o wszczęciu postępowania uproszczonego z dnia 21 listopada 2003 r.

Audiencia Provincial de Málaga zwróciła się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

— W odniesieniu do powagi rzeczy osądzonej w postępowaniu karnym, zwraca się z wnioskiem o dokonanie wykładni art. 54 Konwencji wykonawczej do układu z Schengen w zakresie:

- 1) Czy dokonana przez sąd jednego z Państw Członkowskich ocena, że karalność przestępstwa uległa przedawnieniu, jest wiążąca dla sądów pozostałych Państw Członkowskich?
- 2) Czy fakt umorzenia postępowania z powodu przedawnienia wobec oskarżonego o popełnienie przestępstwa wywołuje także korzystne skutki względem oskarżonych w innym Państwie Członkowskim, gdy czyny są tożsame? Innymi słowy, czy należy rozumieć, że przedawnienie karalności działa także na korzyść oskarżonych w innym Państwie Członkowskim, na tej podstawie, że czyny zabronione są tożsame?
- 3) W przypadku wykluczenia przez sąd karny jednego z Państw Członkowskich pozawspólnotowego pochodzenia towaru w rozumieniu znamion przestępstwa przemytu i wydania wyroku uniewinniającego, to czy organ innego Państwa Członkowskiego może rozszerzać postępowanie w celu wykazania, że wprowadzenie towaru bez zapłacenia należności celnej nastąpiło z państwa nie należącego do Wspólnoty?

— W odniesieniu do koncepcji towarów znajdujących się w swobodnym obrocie, Tribunal de Málaga zwraca się z wnioskiem o dokonanie wykładni art. 24 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską w zakresie:

„W przypadku wykluczenia przez jeden ze wspólnotowych sądów karnych nielegalnego wprowadzenia danego towaru na obszar Wspólnoty lub orzeczenia, że termin przedawnienia karalności przestępstwa przemytu upłynął”, czy:

- a) można uznać dany towar za znajdujący się w swobodnym obrocie na pozostałym terytorium Wspólnoty?
- b) można uznać, że wprowadzenie towaru do obrotu na terenie kolejnego Państwa Członkowskiego, następujące później niż import na terytorium Państwa, w którym wydano orzeczenie uwalniające od odpowiedzialności karnej jest czynem odrębnym, a przez to karalnym, czy też przeciwnie, za czyn nierozzerwalnie związany z importem?

Skarga wniesiona w dniu 4 listopada 2004 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej

(Sprawa C-472/04)

(2005/C 6/58)

(Język postępowania: włoski)

W dniu 4 listopada 2004 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Europejskiej, reprezentowanej przez Knuta Simonssona i Claudio Loggiego w charakterze pełnomocników, przeciwko Republice Włoskiej.

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

— stwierdzenie, że nie ustanawiając (wszystkich) przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do wykonania dyrektywy 2001/96/WE (¹) Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 grudnia 2001 r. ustanawiającej zharmonizowane wymagania i procedury dotyczące bezpieczeństwa załadunku i wyładunku na masowcach, a w każdym razie nie powiadamiając o nich Komisji, Republika Włoska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 17 tej dyrektywy;

— obciążenie Republiki Włoskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Termin przewidziany na transpozycję dyrektywy upłynął 5 sierpnia 2003 r.

(¹) Dz.U. L 13 z 16.1.2002, str. 9.

Skarga wniesiona dnia 12 listopada 2004 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Greckiej

(Sprawa C-476/04)

(2005/C 6/59)

(Język postępowania: grecki)

W dniu 12 listopada 2004 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez Marię Condou-Durande i Carmel O'Reilly ze Służby Prawnej Komisji przeciwko Republice Greckiej.

Komisja Wspólnot Europejskich wnosi do Trybunału o:

- stwierdzenie, że Republika Grecka uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 32 dyrektywy Rady 2001/55/WE⁽¹⁾ z dnia 20 lipca 2001 r. w sprawie minimalnych standardów przyznawania tymczasowej ochrony na wypadek masowego napływu wysiedleńców oraz środków wspierających równowagę wysiłków między Państwami Członkowskimi związanych z przyjęciem takich osób wraz z jego następstwami, poprzez brak przyjęcia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do wykonania tej dyrektywy, a w każdym razie poprzez brak powiadomienia Komisji o tych przepisach.
- obciążenie Republiki Greckiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin transpozycji dyrektywy 2001/55/WE upłynął dnia 31 grudnia 2002 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 212 z dnia 7 sierpnia 2001 r., str. 12.

Wykreślenie sprawy C-67/03⁽¹⁾

(2005/C 6/60)

(Język postępowania: włoski)

Postanowieniem z dnia 6 lipca 2004 r. Prezes Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich zarządził wykreślenie sprawy C-67/03: Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej.

⁽¹⁾ Dz.U. C 83 z 5.4.2003.

Wykreślenie sprawy C-93/04⁽¹⁾

(2005/C 6/61)

(Język postępowania: włoski)

Postanowieniem z dnia 6 lipca 2004 r. Prezes Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich zarządził wykreślenie sprawy C-93/04: Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej.

⁽¹⁾ Dz.U. C 94 z 17.4.2004.

Wykreślenie sprawy C-117/04⁽¹⁾

(2005/C 6/62)

(Język postępowania: włoski)

Postanowieniem z dnia 6 lipca 2004 r. Prezes Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich zarządził wykreślenie sprawy C-117/04: Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej.

⁽¹⁾ Dz.U. C 106 z 30.4.2004.

Wykreślenie sprawy C-118/04⁽¹⁾

(2005/C 6/63)

(Język postępowania: włoski)

Postanowieniem z dnia 6 lipca 2004 r. Prezes Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich zarządził wykreślenie sprawy C-118/04: Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej.

⁽¹⁾ Dz.U. C 106 z 30.4.2004.

SĄD PIERWSZEJ INSTANCJI

WYROK SĄDU PIERWSZEJ INSTANCJI

z dnia 28 października 2004 r.

w sprawie T-35/01, Shanghai Teraoka Electronic Co. Ltd
przeciwko Radzie Unii Europejskiej ⁽¹⁾*(Dumping — Nałożenie ostatecznych ceł antydumpingowych — Wagi elektroniczne pochodzące z Chin — Status przedsiębiorstwa rozwijającego się w gospodarce rynkowej — Ustalenie szkody — Związek przyczynowo-skutkowy — Prawo do obrony)*

(2005/C 6/64)

(Język postępowania: angielski)

W sprawie T-35/01 Shanghai Teraoka Electronic Co. Ltd, z siedzibą w Szanghaju (Chiny), reprezentowanej przez adwokata P. Waera, przeciwko Radzie Unii Europejskiej (pełnomocnik: S. Marquardt, wspierany początkowo przez adwokatów: G. Berrischa i P. Nehla, następnie przez G. Berrischa), popieranej przez Komisję Wspólnot Europejskich (pełnomocnicy: V. Kreuschitz, S. Meany i T. Scharf, z adresem do doręczeń w Luksemburgu), mającej za przedmiot wniosek o stwierdzenie nieważności art. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 2605/2000 z dnia 27 listopada 2000 r. nakładającego ostateczne cło antydumpingowe na przywóz niektórych wag elektronicznych pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej, Republiki Korei i Tajwanu (Dz.U. L 301, str. 42), Sąd (czwarta izba w składzie powiększonym), w składzie: V. Tiili, prezes, J. Pirrung, P. Mengozzi, A. W. H. Meij i M. Vilaras, sędziowie; sekretarz: J. Plingers, administrator, wydał w dniu 28 października 2004 r. wyrok zawierający następujące rozstrzygnięcie:

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Strona skarżąca ponosi koszty własne oraz koszty poniesione przez stronę pozwaną.
- 3) Interwenient ponosi koszty własne.

⁽¹⁾ Dz.U. C 118 z 21.4.2001.

WYROK SĄDU PIERWSZEJ INSTANCJI

z dnia 26 października 2004 r.

w sprawie T-207/02, Nicoletta Falcone przeciwko Komisji
Wspólnot Europejskich ⁽¹⁾*(Urzednicy — Konkurs otwarty — Niedopuszczenie do egzaminów pisemnych z powodu wyników uzyskanych na etapie preselekcji — Zarzucana bezprawność ogłoszenia o konkursie)*

(2005/C 6/65)

(Język postępowania: włoski)

W sprawie T-207/02, Nicoletty Falcone, kandydatki w konkursie COM/A/10/01, reprezentowanej przez M. Condinaziego, przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich (pełnomocnik: J. Curall, wspierany przez A. Dal Ferro, z adresem do doręczeń w Luksemburgu), mającej za przedmiot wniosek o stwierdzenie nieważności decyzji komisji konkursu COM/A/10/01 z dnia 2 maja 2002 r. o wyłączeniu kandydatki z następującego po testach preselekcyjnych egzaminu pisemnego, ponieważ nie otrzymała ona liczby punktów wystarczającej, aby znaleźć się pomiędzy kandydatami, którzy otrzymali 400 najlepszych ocen, Sąd Pierwszej Instancji (druga izba), w składzie J. Pirrung, prezes, A. W. H. Meij i N. Forwood, sędziowie; sekretarz: M. H. Jung, wydał w dniu 26 października 2004 r. wyrok zawierający następujące rozstrzygnięcie:

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Każda ze stron ponosi własne koszty postępowania, wliczając w to koszty związane z postępowaniem w sprawie zastosowania środka tymczasowego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 202 z 24.8.2002.

WYROK SĄDU PIERWSZEJ INSTANCJI

z dnia 28 października 2004 r.

w sprawach połączonych T-219/02 i T-337/02, Olga Lutz Herrera przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich ⁽¹⁾

(Służba publiczna — Otwarty konkurs — Niedopuszczenie do egzaminów — Ogłoszenie o konkursie — Ograniczenie wieku)

(2005/C 6/66)

(Język postępowania: hiszpański)

W sprawach połączonych T-219/02 i T-337/02, Olga Lutz Herrera, zamieszkała w Brukseli (Belgia), reprezentowana przez adwokatów: J.-R. Garcíę-Gallarda Gila-Fourniera i J. Guillemę Carrau, przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich (pełnomocnicy: J. Currall i H. Tserępa-Lacombe oraz przez J. Rivas Andrés i J. Gutiérrez Gisbert, z adresem do doręczeń w Luksemburgu), mającej za przedmiot wnioski o stwierdzenie nieważności decyzji komisji selekcyjnej konkursu COM/A/6/01 z dnia 31 lipca 2001 r. i konkursu COM/A/10/01 z dnia 20 grudnia 2001 r., na mocy których skarżąca nie została dopuszczona do egzaminów w ramach tych konkursów na tej podstawie, że nie spełniała ona warunku dotyczącego ograniczenia wieku i, ponadto, wnioski o stwierdzenie nieważności decyzji w sprawie oddalenia środków zaskarżenia wniesionych przez skarżącą na decyzje komisji selekcyjnych konkursu COM/A/6/01 i konkursu COM/A/10/01, Sąd (piąta izba), w składzie: P. Lindh, prezes, R. García-Valdecasas i J. D. Cooke, sędziowie; sekretarz: J. Palacio González, główny administrator, wydał dnia 28 października 2004 r. wyrok zawierający następujące rozstrzygnięcie:

- 1) Skargi zostają oddalone.
- 2) Każda ze stron poniesie koszty własne.

⁽¹⁾ Dz.U. C 233 z 28.9.2002.

WYROK SĄDU PIERWSZEJ INSTANCJI

z dnia 26 października 2004 r.

w sprawie T- 55/03, Philippe Brendel przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich ⁽¹⁾

(Urzędnicy — Mianowanie — Zaklasyfikowanie do grupy zaszerogowania i na stopień — Zasada starszeństwa służbowego — Skarga o odszkodowanie)

(2005/C 6/67)

(Język postępowania: francuski)

W sprawie T-55/03, Philippe Brendel, urzędnik Komisji Wspólnot Europejskich, zamieszkały w Brukseli (Belgia), reprezentowany przez G. Vandersandena i L. Levi, adwokatów, przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich (pełnomocnicy: J. Currall i F. Clotuche-Duvieusart, wspierani przez D. Waelbroeck, adwokata, z adresem do doręczeń w Luksemburgu), mającej za przedmiot, z jednej strony, wniosek o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji klasyfikującej skarżącego do grupy zaszerogowania A7, stopień 2, oraz, z drugiej strony, wniosek o odszkodowanie z tytułu szkody, jaką miał ponieść skarżący, Sąd Pierwszej Instancji (druga izba) w składzie: J. Pirrung, prezes, A. W. H. Meij i N. Forwood, sędziowie, sekretarz: B. Pastor, zastępca sekretarza, wydał w dniu 26 października 2004 r. wyrok zawierający następujące rozstrzygnięcie:

- 1) Komisja jest zobowiązana wypłacić odsetki za zwłokę należne od kwoty powstałej z różnicy pomiędzy wynagrodzeniem należnym skarżącemu odpowiadającym grupie zaszerogowania A7, stopniowi 3 a wynagrodzeniem odpowiadającym grupie zaszerogowania A7, stopniowi 2, od dnia 16 kwietnia 2001 r. Odsetki te będą liczone od różnych terminów, w jakich każda płatność miała być dokonana według Regulaminu aż do pełnej płatności. Stopa procentowa, która powinna być zastosowana, zostanie obliczona na podstawie stopy ustalonej przez Europejski Bank Centralny dla głównych operacji refinansowych, mającej zastosowanie do różnych faz odpowiedniego okresu czasu, powiększonej o dwa punkty.
- 2) Nie ma już potrzeby orzekania w sprawie wniosku o wypłacenie różnicy pomiędzy wynagrodzeniem należnym skarżącemu odpowiadającym grupie zaszerogowania A7, stopniowi 3 a wynagrodzeniem odpowiadającym grupie zaszerogowania A7, stopniowi 2.
- 3) Skarga zostaje oddalona w pozostałej części.
- 4) Komisja poniesie swoje własne koszty i trzy czwarte kosztów skarżącego.
- 5) Skarżący poniesie jedną czwartą swoich własnych kosztów.

⁽¹⁾ Dz.U. C 101 z 26.4.2003.

WYROK TRYBUNAŁU PIERWSZEJ INSTANCJI

POSTANOWIENIE SĄDU PIERWSZEJ INSTANCJI

z dnia 28 października 2004 r.

z dnia 29 września 2004 r.

w sprawie T-76/03 Herbert Meister przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) ⁽¹⁾

W sprawie T-394/02, Arnaldo Lucaccioni przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich ⁽¹⁾

(Urzędnicy — Przeniesienie szefa wydziału — Interes służby — Równorzędność stanowisk pracy — Prawo do wolności wyrażania swoich poglądów — Obowiązek dbałości o dobro urzędnika — Uzasadnienie — Prawo do wysłuchania — Odpowiedzialność pozaumowna)

(Emerytura — Procedura zajęcia wynagrodzenia — Wykonanie wyroku sądu krajowego)

(2005/C 6/68)

(2005/C 6/69)

(Język postępowania: francuski)

(Język postępowania: francuski)

W sprawie T-76/03, Herbert Meister, urzędnik Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), zamieszkały w Muchamiel (Hiszpania), reprezentowany przez adwokata G. Vandersandena, przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) (pełnomocnik: O. Waelbroeck), mającej za przedmiot, z jednej strony, wniosek o stwierdzenie nieważności decyzji OHIM nr PERS-AFFECT-02-30 z dnia 22 kwietnia 2002 r., na mocy której w interesie służby skarżący został przydzielony – w ramach swojego stanowiska - wiceprezesowi ds. prawnych jako doradca prawny i, z drugiej strony, wniosek o odszkodowanie, Sąd (trzecia izba), w składzie: J. Azizi, prezes, M. Jaeger i E. Cremona, sędziowie; sekretarz: D. Christensen, administrator, wydał w dniu 28 października 2004 r. wyrok zawierający następujące rozstrzygnięcie:

W sprawie T-394/02, Arnaldo Lucaccioni, były urzędnik Komisji Wspólnot Europejskich, zamieszkały w St-Leonards-On-Sea (Zjednoczone Królestwo), reprezentowany przez J. R. Iturriagagoitię Bassasa i K. Delvolvé, adwokatów, przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich (pełnomocnik: J. Currall, z adresem do doręczeń w Luksemburgu), mającej za przedmiot, z jednej strony, skargę o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji w sprawie zajęcia świadczenia emerytalnego skarżącego celem wykonania wyroku sądu włoskiego zasądzającego od skarżącego zapłatę honorariów na rzecz lekarza przez niego wybranego do reprezentowania go przed komitetem ds. inwalidztwa i komisją lekarską, jak i, z drugiej strony, żądanie zwrotu niektórych kosztów i honorariów oraz zapłaty odszkodowania, Sąd (druga izba), w składzie: J. Pirrung, prezes izby, N. J. Forwood i S. Papasavvas, sędziowie; sekretarz: H. Jung, wydał w dniu 29 września 2004 r. postanowienie zawierające następujące rozstrzygnięcie:

1) Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) zostaje obciążony zapłatą na rzecz skarżącego kwoty 5000 EUR tytułem naprawienia szkody wyrządzonej z winy władzy.

2) Skarga zostaje oddalona w pozostałej części.

3) OHIM poniesie koszty własne i jedną piątą kosztów poniesionych przez skarżącego.

4) Skarżący poniesie cztery piąte kosztów własnych.

1) Skarga zostaje oddalona.

2) Każda ze stron ponosi koszty własne.

⁽¹⁾ Dz.U. C 101 z 26.4.2003.

⁽¹⁾ Dz.U. C 55 z 8.3.2003.

POSTANOWIENIE SĄDU PIERWSZEJ INSTANCJI

z dnia 14 października 2004 r.

w sprawie T-3/03 Everlast World's Boxing Headquarters Corporation przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) ⁽¹⁾

(Wspólnotowy znak towarowy — Częściowa odmowa rejestracji — Cofnięcie zgłoszenia — Umorzenie postępowania)

(2005/C 6/70)

(Język postępowania: niemiecki)

W sprawie T-3/03, Everlast World's Boxing Headquarters Corporation z siedzibą w Nowym Jorku (Stany Zjednoczone Ameryki), reprezentowana przez adwokatów: A. Rencka, V. Bomharda, A. Pohlmana i C. Albrechta, przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) (pełnomocnicy: D. Schennen i G. Schneider), mającej za przedmiot skargę na decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) z dnia 30 października 2002 r. (sprawa R 391/2001-1) w sprawie zgłoszenia słownego znaku towarowego „Choice of Champions”, Sąd (druga izba), w składzie: J. Pirrung, prezes, A. W. H. Meij i S. Papasavvas, sędziowie; sekretarz: H. Jung, wydał w dniu 14 października 2004 r. postanowienie zawierające następujące rozstrzygnięcie:

- 1) Postępowanie zostaje umorzone.
- 2) Każda strona ponosi własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 55 z 8.3.2003.

POSTANOWIENIE SĄDU PIERWSZEJ INSTANCJI

z dnia 27 września 2004 r.

w sprawie T-108/04, Nikolaus Steininger przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich ⁽¹⁾

(Sprawozdanie z przebiegu kariery zawodowej — Zmniejszenie sumy punktów za zasługi — Umorzenie postępowania)

(2005/C 6/71)

(Język postępowania: francuski)

W sprawie T-108/04, Nikolaus Steininger, urzędnik Komisji, zamieszkały w Brukseli, reprezentowany przez N. Lhoesta, adwokata, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich (pełnomocnicy – C. Berardis-Kayser i H. Kraemer, z adresem do doręczeń w Luksemburgu),

mającej za przedmiot skargę o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji w sprawie zmniejszenia punktów za zasługi przyznanych skarżącemu za okres oceny 2001–2002, Sąd (czwarta izba) w składzie: H. Legal, prezes izby, P. Mengozzi i I. Wiszniewska-Białecka, sędziowie; sekretarz: H. Jung wydał w dniu 27 września 2004 r. postanowienie zawierające następujące rozstrzygnięcie:

- 1) Postępowanie w niniejszej sprawie zostaje umorzone.
- 2) Komisja ponosi koszty własne oraz koszty poniesione przez skarżącego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 106 z 30.4.2004.

POSTANOWIENIE PREZESA SĄDU PIERWSZEJ INSTANCJI

z dnia 15 października 2004 r.

w sprawie T-193/04 R Hans-Martin Tillack przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Środek tymczasowy — Wniosek o zastosowanie środków tymczasowych i o zawieszenie wykonania)

(2005/C 6/72)

(Język postępowania: angielski)

W sprawie T-193/04 R Hans-Martin Tillack, reprezentowany przez I. Forrester, QC, adwokatów: T. Bosly, C. Arhold, N. Flandin, J. Herrlinger i J. Siaens przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich (pełnomocnicy: C. Docksey i C. Ladenburger, z adresem do doręczeń w Luksemburgu), mającej za przedmiot wniosek, z jednej strony, o zawieszenie wykonania wszelkich ewentualnie podejmowanych środków w ramach domniemanej skargi wniesionej przez Europejski Urząd ds. Zwalczenia Nadużyć Finansowych (OLAF) w dniu 11 lutego 2004 r. do władz belgijskich i niemieckich oraz, z drugiej strony, o nakazanie OLAF powstrzymania się od uzyskiwania, kontrolowania, badania lub przesłuchiwanie zawartości wszelkich dokumentów i informacji znajdujących się w posiadaniu władz belgijskich i niemieckich w wyniku wnioskowanej rewizji w domu i w miejscu pracy skarżącego w dniu 19 marca 2004 r., prezes Sądu wydał w dniu 15 października 2004 r. postanowienie, które zawiera następujące rozstrzygnięcie:

- 1) Wniosek o zastosowanie środka tymczasowego zostaje oddalony.
- 2) Decyzję w przedmiocie kosztów pozostawia się do rozstrzygnięcia w wyroku.

Skarga wniesiona w dniu 19 września 2003 r. przez Telefon und Buch Verlagsgesellschaft m.b.H. przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

(Sprawa T-322/03)

(2005/C 6/73)

(Język, w którym sporządzono skargę: niemiecki)

W dniu 19 września 2003 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Telefon und Buch Verlagsgesellschaft m.b.H., z siedzibą w Salzburgu (Austria), reprezentowanej przez adwokata H. G. Zeinera, przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory).

Uczestnikiem postępowania przed Izbą Odwoławczą był również HEROLD Business Data GmbH & Co. KG (wcześniej – Harold Business Data AG), z siedzibą w Mödling, Austria. Telefon und Buch Verlagsgesellschaft m.b.H. wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

— zmianę decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 19 czerwca 2003 r. w sprawach połączonych R 580/2001 i R 592/2001 w ten sposób, żeby wniosek o stwierdzenie nieważności wspólnotowego znaku towarowego WEISSE SEITEN zgłoszonego pod numerem 371.096 odrzucić w całości;

— ewentualnie, stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 19 czerwca 2003 r. w sprawach połączonych R 580/2001 i R 592/2001 i zobowiązanie Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) do wydania po ewentualnym przeprowadzeniu postępowania uzupełniającego nowej decyzji i odrzucenie w całości wniosku o stwierdzenie nieważności wspólnotowego znaku towarowego WEISSE SEITEN zgłoszonego pod numerem 371.096; obciążenie strony pozwanej kosztami poniesionymi przez stronę skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

Zarejestrowany wspólnotowy znak towarowy, względem którego złożony został wniosek o stwierdzenie nieważności:

Słowny znak towarowy „WEISSE SEITEN” dla towarów i usług z klas 9, 16, 41 i 42 – wspólnotowy znak towarowy nr 371.096

Właściciel wspólnotowego znaku towarowego:

Strona skarżąca

Wnoszący o stwierdzenie nieważności wspólnotowego znaku towarowego:

HEROLD Business Data GmbH & Co. KG

Decyzja Wydziału Unieważnień:

Częściowe stwierdzenie nieważności wspólnotowego znaku towarowego w odniesieniu do spisów telefonicznych według nazwisk w formie drukowanej lub na mediach elektronicznych (klasy 9 i 16), jak również w odniesieniu do wydania książkowego tychże spisów telefonicznych według nazwisk (klasa 41)

Decyzja Izby Odwoławczej:

Nieuwzględnienie odwołania

Podniesione zarzuty:

- Zarejestrowany znak towarowy posiada charakter odróżniający w znaczeniu art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94.
- Zarejestrowany znak towarowy nie posiada charakteru opisowego w rozumieniu art. 7 ust. 1 lit. c) dla żadnego z towarów lub usług zawartych w spisie towarów i usług.
- Zarejestrowany znak towarowy nie stanowi oznaczenia używanego zwyczajowo w rozumieniu art. 7 ust. 1 lit. d).

Skarga wniesiona w dniu 23 września 2004 r. przez Heuschen & Schrouff Oriëntal Foods Trading BV przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-382/04)

(2005/C 6/74)

(Język postępowania: niderlandzki)

W dniu 23 września 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Heuschen & Schrouff Oriëntal Foods Trading BV z siedzibą w Landgraaf (Niderlandy) reprezentowanej przez Hendrika Cornelisa De Bie, z adresem do doręczeń w Luksemburgu przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich.

Skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 17 czerwca 2004 r. (REM 19/2002), w zakresie, w którym uznaje ona wniosek o umorzenie [należności] za bezzasadny;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca dokonuje przywozu papieru ryżowego, który był przez wiele lat deklarowany pod tym samym kodem CN. Zgodnie z rozporządzeniem nr 1196/97 Komisji z dnia 27 czerwca 1997 r. ⁽¹⁾, towary te powinny być jednakże deklarowane pod innym kodem CN. Skarżąca podnosi, że w jej przypadku tak się nie stało. W przypadku tym zaistniała jednakże szczególna sytuacja, ponieważ niderlandzki urząd celny popełnił przy kontroli wiele błędów. Skarżąca wskazuje, że niderlandzki urząd celny nie zauważył nieprawidłowego zaklasyfikowania papieru ryżowego podczas różnych kontroli przeprowadzonych w okresie 8 miesięcy. Skarżąca wywodzi ponadto, że nie można jej zarzucić świadomego zachowania ani ewidentnego niedbalstwa.

Uzasadniając skargę, skarżąca podnosi naruszenie art. 239 rozporządzenia nr 2913/92 ⁽²⁾ błędną ocenę stanu faktycznego przez Komisję i brak uzasadnienia decyzji. Skarżąca podnosi również naruszenie zasady dobrej administracji i zasady równości, ponieważ we wcześniejszych decyzjach Komisja prezentowała odmienne stanowisko. Wreszcie, skarżąca podnosi naruszenie zasady proporcjonalności.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Komisji nr 1196/97 z dnia 27 czerwca 1997 r. dotyczące klasyfikacji niektórych towarów według Nomenklatury Scalonej (Dz.U. L 170, str. 13).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiające Wspólnotowy Kodeks Celny.

Skarga wniesiona w dniu 27 września 2004 r. przez EnBW Energie Baden-Württemberg AG przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-387/04)

(2005/C 6/75)

(Język postępowania: niemiecki)

W dniu 27 września 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga EnBW Energie Baden-Württemberg AG, Karlsruhe (Niemcy), reprezentowanej przez adwokatów C.-D. Ehlermanna, M. Seyfartha, A. Gutermutha und M. Wissmanna, przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich.

Skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie na podstawie art. 231 WE nieważności decyzji Komisji z dnia 7 lipca 2004 r. w sprawie krajowego planu

rozdzielania pozwoleń na emisję gazów cieplarnianych, notyfikowanego przez Niemcy zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE ⁽¹⁾;

— obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca jest niemieckim przedsiębiorstwem energetycznym. W zakresie, w jakim elektrownie prowadzone przez skarżącą emitują gazy cieplarniane, podlegać ona będzie od dnia 1 stycznia 2005 r. wprowadzonemu przez dyrektywę 2003/87/WE wspólnotowemu systemowi handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych.

Skarżąca zaskarża decyzję Komisji zatwierdzającą, za wyjątkiem kilku nieistotnych dla niniejszej sprawy elementów, notyfikowany przez Niemcy krajowy plan rozdzielania pozwoleń na emisję gazów cieplarnianych. Skarżąca zaskarża w szczególności zawartą w planie zasadę przenoszenia, przyznającą operatorowi elektrowni, który zamyka starą instalację i zastępuje ją nową, przez okres czterech lat taką ilość pozwoleń, jaką otrzymałby dla zamkniętej instalacji. Zdaniem skarżącej prowadzi to do zawyżonego przydziału pozwoleń, który spełnia przesłanki udzielenia pomocy zawarte w art. 87 ust. 1 WE i nie może być uzasadniony. Odmienne ocena dokonana przez pozwaną w zaskarżonej decyzji dotknięta jest oczywistymi błędami w ocenie i nie wykazuje wystarczającego zbadania okoliczności faktycznych. Z tego powodu zaskarżona decyzja narusza art. 87 ust. 3 i art. 88 ust. 2 WE.

Ponadto pozwana zaniechała z naruszeniem art. 88 ust. 2 WE wszczęcia formalnej procedury udzielania pomocy, chociaż musiała mieć istotne wątpliwości co do zgodności tej zasady z Traktatem WE.

Poza tym zaskarżona decyzja narusza art. 9 ust. 3 i kryterium 5 załącznika III dyrektywy 2003/87/WE, ponieważ zawyżony przydział pozwoleń stanowi nieuzasadnione sprzyjanie konkurentom skarżącej, wzmocnione przez to, że przedsiębiorstwa, które tak jak skarżąca ze względu na wymogi prawne będą zmuszone do zamknięcia w bliskiej przyszłości elektrowni atomowych, są w nieuzasadniony sposób gorzej traktowane.

Zaskarżona decyzja narusza w końcu art. 253 WE ze względu na liczne poważne błędy w uzasadnieniu.

⁽¹⁾ Dyrektywa 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiająca system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniająca dyrektywę Rady 96/61/WE, Dz.U. L 275 z 25.10.2003, str. 32.

Skarga wniesiona w dniu 30 września 2004 r. przez Dirka Klaasa przeciwko Parlamentowi Europejskiemu

(Sprawa T-393/04)

(2005/C 6/76)

(Język postępowania: niemiecki)

W dniu 30 września 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich została wniesiona skarga przeciwko Parlamentowi Europejskiemu sporządzona przez Dirka Klaasa, zamieszkałego w Heilderbergu (Niemcy), reprezentowanego przez adwokata R. Moosa.

Skarżący wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Dyrektora Generalnego ds. Personalnych z dnia 12 lutego 2004 r., na mocy której anulowano 2 punkty awansowe, potwierdzonej decyzją w sprawie sprzeciwu wydaną przez Sekretarza Generalnego Parlamentu Europejskiego w dniu 30 czerwca 2004 r. w zakresie, w którym skarżącemu zostały odebrane 2 punkty awansowe, które zostały mu przyznane za okres przed 1999 r.;
- uchylenie w tym zakresie decyzji Sekretarza Generalnego i stwierdzenie, że 2 punkty awansowe zostają przeniesione na lata następne;
- obciążenie pozwanego kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżący jest urzędnikiem Parlamentu i został awansowany ze skutkiem wstecznym od dnia 1 stycznia 1999 r. do grupy zaszergowania A 6. W ramach awansu wszystkie punkty awansowe uzyskane przez skarżącego przed 1999 r. zostały skreślone. W uzasadnieniu Parlament powołuje się na wyrok Sądu w sprawie T-30/02 (Leonhardt przeciwko Parlamentowi), który w jego przekonaniu pozwala na takie skreślenie.

W uzasadnieniu swojej skargi skarżący podnosi, że przejściowa regulacja, zgodnie z którą wszystkie uzyskane przed 1999 r. punkty podlegają skreśleniu w przypadku awansu, narusza art. 45 regulaminu pracowniczego. W przekonaniu skarżącego, regulacja ta nie jest konieczna i współmierna i narusza zasadę równości. Podnosi on również, że niniejsza sprawa nie jest porównywalna ze sprawą T-30/02.

Skarga wniesiona w dniu 4 października 2004 r. przez SOFFASS S.p.A. przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)(OHIM)

(Sprawa T-396/04)

(2005/C 6/77)

(Język postępowania: włoski)

W dniu 4 października 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga SOFFASS S.p.A. reprezentowanej przez adwokatów Vincenzo Biliardo i Cristiano Bacchiniego, przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego.

Uczestnikiem postępowania przed Izbą Odwoławczą była również SODIPAN (spółka komandytowo-akcyjna).

Strona skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 16 lipca 2004 r. (postępowanie R 0699/2003-1);
- obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy:

Strona skarżąca.

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy:

Znak graficzny „NICKY” – Zgłoszenie nr 1.315.985 dla towarów z klasy 16 (produkty z papieru i/lub celulozy do użytku domowego i higienicznego).

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie:

Spółka francuska SODIPAN (spółka komandytowo-akcyjna).

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie:

Graficzne znaki francuskie „NOKY” (nr 1.346.586) i „noky” (nr 1.400.192) dla towarów z klasy 16.

Decyzja Wydziału Sprzeciwów:

Odrzucenie sprzeciwu.

- Decyzja Izby Odwoławczej: Uchylenie decyzji Wydziału Sprzeciwów i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.
- Podniesione zarzuty: Błędne zastosowanie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94 (prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd).

Skarga wniesiona w dniu 7 października 2004 r. przez Scandlines Sverige AB przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-399/04)

(2005/C 6/78)

(język postępowania: angielski)

W dniu 7 października 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Scandlines Sverige AB z siedzibą w Helsingborgu, Szwecja, reprezentowanej przez C. Vajdę QC oraz R. Azeliusa i K. Azeliusa, adwokatów, przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich.

Skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Wspólnot Europejskich z dnia 23 lipca 2004 r. oddalającej skargę skarżącej z dnia 2 lipca 1997 r;
- przekazanie sprawy Komisji do ponownego rozpoznania w świetle treści orzeczenia Sądu;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania poniesionymi przez skarżącą niezależnie od wyniku postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca jest szwedzką spółką, której głównym przedmiotem działalności jest świadczenie usług jako agent portowy dla przewoźnika promowego. Skarżąca wniosła do Komisji skargę przeciwko Helsingborgs Hamn AB (HHAB), spółce zajmującej się prowadzeniem portu w Helsingborgu w Szwecji i ustalaniem wysokości opłat portowych. Skarżąca twierdziła, że HHAB nałożyła na nią obowiązek uiszczenia nadmiernych opłat portowych, nadużywając w ten sposób pozycji dominującej z naruszeniem art. 82 WE. Zaskarżoną decyzją Komisja oddaliła wymienioną wyżej skargę.

W uzasadnieniu swojej skargi skarżąca twierdzi, że Komisja błędnie uznała, iż opłaty portowe pobierane od przewoźników promowych nie były nadmierne. Zdaniem skarżącej analiza kosztów i cen dokonana przez Komisję wykazała, że w ramach

swojej działalności związanej z promami HHAB osiągała zyski przekraczające 100 % środków pieniężnych, które zostały zainwestowane w tę działalność. Skarżąca twierdzi, że tego rodzaju zyski nie mogą być uzyskane na rynku rządzącym się zasadami konkurencji i w związku z powyższym są one nadmierne, niesłuszne oraz stanowią nadużycie. Skarżąca twierdzi, że odrzucając powyższe rozumowanie Komisja w nieprawidłowy sposób zastosowała określenie „wartości ekonomicznej” oraz nie zastosowała zasady proporcjonalności lub prawidłowego ciężaru dowodu. Stwierdza również, że Komisja niesłusznie odrzuciła porównanie pomiędzy cenami stosowanymi wobec przewoźników promowych a cenami stosowanymi wobec przewoźników cargo, jak również porównanie pomiędzy cenami stosowanymi w Helsingborgu a cenami stosowanymi w Elsinore znajdującym się na przeciwległym krańcu tej samej trasy. Skarżąca podważa również ustalenie Komisji jakoby nie doszło do dyskryminacji cenowej przewoźników promowych w stosunku do przewoźników cargo w rozumieniu art. 82 WE. Zdaniem skarżącej Komisja niesłusznie uznała, że usługi świadczone przez HHAB dla tych dwóch gałęzi transportu nie są równoważne i że nie doszło do stworzenia przewoźnikom promowym niekorzystnych warunków konkurencji.

Ponadto, skarżąca twierdzi, że uzasadnienie sporządzone przez Komisję jest nieprawidłowe, nieadekwatne i wewnętrznie sprzeczne i że z tych względów narusza art. 253 WE. Wskazuje również na naruszenie w stosunku do niej prawa do bycia wysłuchanym zagwarantowanego w treści art. 6 rozporządzenia 2842/98 oraz stwierdza, że Komisja nie przeprowadziła stosownej kontroli w rozsądnym terminie, czym dopuściła się naruszenia art. 10 WE, art. 6 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka oraz zasady, zgodnie z którą Komisja powinna przeprowadzać działania w rozsądnym terminie.

Skarga wniesiona dnia 8 października 2004 r. przez Nadine Schmit przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-419/04)

(2005/C 6/79)

(język postępowania: francuski)

Dnia 8 października 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich wniesiona przez Nadine Schmit zamieszkałą w Ispra (Włochy), reprezentowaną przez adwokatów: Pierre'a Paula Van Gehuchtena oraz Pierre'a Jadoula, z adresem do doręczeń w Luksemburgu.

Skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- stwierdzenie nieważności oddalenia sprzeciwu skarżącej z dnia 8 lipca 2004 r., decyzji o niesporządzeniu sprawozdania z oceny za lata 2001-2002 oraz decyzji przełożonych odmawiającej zaliczenia jej do urzędników awansowanych do grupy zaszerogowania C2 w ramach postępowania w sprawie awansów za rok 2003;
- nakazanie stronie przeciwnej zapłacenia skarżącej kwoty 3000 euro tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę;
- obciążenie strony przeciwnej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca, urzędniczka Komisji, przebywa na urlopie chorobowym od października 2002 r. Jest uprawniona do renty inwalidzkiej od dnia 1 września 2003 r. Na tej właśnie podstawie organ uprawniony do mianowania podjął decyzję o niesporządzeniu sprawozdania z oceny skarżącej za lata 2001-2002. Nie uzyskała ona zatem żadnego punktu za zasługi, ani punktu pierwszeństwa w ramach postępowania w sprawie awansów za rok 2003, a jej nazwisko nie zostało umieszczone na liście urzędników awansowanych do grupy C2.

Skarżąca kwestionuje zaskarżone decyzje, podnosząc naruszenie art. 43 regulaminu pracowniczego oraz ogólnych zasad stosowania tego artykułu (decyzja Komisji z dnia 26 kwietnia 2002 r.), jak również zasad równego traktowania oraz dobrej administracji. W tym kontekście skarżąca wskazuje, że Komisja nie miała prawa uznać jej na koniec 2002 r. oraz na początku 2003 r. za urzędnika mającego mniej niż rok do emerytury, dla którego nie sporządza się sprawozdania z oceny. Decyzji odmawiającej awansowania do grupy C2 skarżąca zarzuca naruszenie art. 45 regulaminu pracowniczego, jak również zasad równego traktowania oraz dobrej administracji.

Skarga wniesiona dnia 11 października 2004 r. przez José Antonio Carreira przeciwko Europejskiej Agencji Bezpieczeństwa i Zdrowia w Pracy

(Sprawa T-421/04)

(2005/C 6/80)

(Język postępowania: francuski)

Dnia 11 października 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga przeciwko Europejskiej Agencji Bezpieczeństwa i Zdrowia w Pracy złożona przez José Antonio Carreira, zamieszkałego w Brukseli, reprezentowanego przez adwokatów: Georgesa Vandersandena i Laure Levi.

Strona skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- Stwierdzenie nieważności decyzji Agencji przyznającej skarżącemu tylko część dodatku wyrównawczego, o którym mowa w art. 7 ust. 2 regulaminu pracowniczego, w związku z wezwaniem go do tymczasowego objęcia stanowiska wyższego szczebla w okresie od 13 stycznia 2003 r. do 15 sierpnia 2004 r.;
- Zasądzenie na jego rzecz od strony przeciwnej pozostałej części należnego dodatku wyrównawczego na mocy art. 7 ust. 2 regulaminu pracowniczego;
- Obciążenie strony przeciwnej całością kosztów postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej sprawie skarżący, który będąc radcą prawnym strony przeciwnej został wezwany do tymczasowego objęcia stanowiska kierownika działu administracyjnego Agencji z uwagi na urlop chorobowy osoby zajmującej to stanowisko, sprzeciwia się decyzji organu uprawnionego do mianowania w sprawie podziału sumy dodatku wyrównawczego pomiędzy dwie osoby, które tymczasowo zajmowały to stanowisko. Skarżący sprzeciwił się tej decyzji uściślając, że nie zgodził się na pracę w niepełnym wymiarze czasu pracy w zastępstwie kierownika działu administracyjnego i w efekcie nabył prawo do całości dodatku wyrównawczego będącego przedmiotem sporu.

Na poparcie swoich roszczeń, skarżący podnosi naruszenie art. 7 ust. 2 regulaminu pracowniczego, jak również zasad: zgodności pomiędzy stopniem a stanowiskiem pracy, niedyskryminacji oraz proporcjonalności.

Ocenia on również, że w niniejszej sprawie naruszono obowiązek uzasadniania wydawanych aktów.

Skarga wniesiona w dniu 22 października 2004 r. przez Waltera Parlantego przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-432/04)

(2005/C 6/81)

(Język postępowania: francuski)

W dniu 22 października 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Waltera Parlantego zamieszkałego w Enghien (Belgia) reprezentowanego przez Lucasa Vogla, adwokata przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich.

Skarżący wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- stwierdzenie nieważności decyzji organu powołującego z dnia 5 lipca 2004 r. oddalającej skargę skarżącego z dnia 26 lutego 2004 r., w której sprzeciwił się decyzji odmawiającej mu awansowania z grupy zaszerogowania C2 do grupy zaszerogowania C1 w ramach postępowania w sprawie awansów w roku 2003;
- o ile będzie to konieczne, stwierdzenie nieważności pierwotnej decyzji organu powołującego z grudnia 2003 r. odmawiającej skarżącemu awansowania z grupy zaszerogowania C2 do grupy zaszerogowania C1, w ramach postępowania w sprawie awansów w roku 2003;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie swej skargi skarżący podnosi naruszenie art. 45 regulaminu pracowniczego, naruszenie zasady niedyskryminacji i oczywisty błąd w ocenie. Według skarżącego nowa procedura przyznawania awansów nie zapewnia już prawidłowego i słusznego badania porównawczego indywidualnych zasług urzędników z uwagi na fakt, iż badanie polega tylko na porównaniu z innymi urzędnikami tej samej dyrekcji generalnej.

Skarżący twierdzi ponadto, że art. 12 ogólnych przepisów w zakresie stosowania art. 45 regulaminu pracowniczego narusza art. 45 tegoż regulaminu i stanowi dyskryminację z uwagi na fakt, iż niektórym urzędnikom przyznano w ramach postępowania w sprawie awansów w roku 2003 dodatkowe punkty pierwszeństwa tylko dlatego, że zaproponowani zostali do awansu w roku 2002, lecz faktycznie ich nie awansowano.

Skarżący podnosi także naruszenie zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań.

Skarga wniesiona w dniu 22 października 2004 r. przez Angelę Davi przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-433/04)

(2005/C 6/82)

(Język postępowania: francuski)

W dniu 22 października 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Angeli Davi zamieszkałej w Brukseli, reprezentowanej przez Lucasa Vogla, adwokata przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich.

Skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- stwierdzenie nieważności decyzji organu powołującego z dnia 2 lipca 2004 r., oddalającej skargę skarżącej z dnia 1 marca 2004 r., w której sprzeciwiła się decyzji odmawiającej jej awansu z grupy zaszerogowania C3 do grupy zaszerogowania C2, w ramach postępowania w sprawie awansów w roku 2003;
- o ile będzie to konieczne, stwierdzenie także nieważności pierwotnej decyzji organu powołującego z grudnia 2003 r. odmawiającej skarżącej awansowania z grupy zaszerogowania C3 do grupy zaszerogowania C2, w ramach postępowania w sprawie awansów w roku 2003;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania w tej instancji.

Zarzuty i główne argumenty

Podniesione zarzuty i główne argumenty są identyczne jak te w sprawie T-432/04.

Skarga wniesiona w dniu 22 października 2004 r. przez Alexa Milberta i innych przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-434/04)

(2005/C 6/83)

(Język postępowania: francuski)

W dniu 22 października 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Alexa Milberta, zamieszkałego w Hesperange (Luksemburg), Imre Czigány, zamieszkałego w Rhode St. Genèse (Belgia), José Manuela De la Cruz Gonzáleza, zamieszkałego w Brukseli, Viviane Deveen, zamieszkałej w Overijse (Belgia), Mohammada Reza Fardooma, zamieszkałego w Roodt-sur-Syre (Luksemburg), Laury Gnemmi, zamieszkałej w Hünsdorf (Luksemburg), Marie-José Reinard, zamieszkałej w Bertrange (Luksemburg), Vassiliosa Stergiou, zamieszkałego w Kraainem (Belgia) i Ioannisa Terezakisa, zamieszkałego w Brukseli, reprezentowanych przez Gilles'a Bounéou i Frédéric'a Frabettego, adwokatów przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich.

Skarżący wnoszą do Sądu Pierwszej Instancji o:

- stwierdzenie nieważności listy urzędników awansowanych w ramach procedury awansowania w 2003 r. w zakresie, w jakim lista ta nie zawiera nazwisk skarżących, jak również, incydentalnie, aktów przygotowawczych do wydania tej decyzji;
- ewentualnie o stwierdzenie nieważności przyznania punktów do uzyskania awansu w ramach procedury awansowania w 2003 r. w zakresie, w odniesieniu do skarżących;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżący, urzędnicy Komisji, nie zostali awansowani w ramach procedury awansowania w 2003 r. Swoją skargą kwestionują system używany przez Komisję w ramach tej procedury, w zakresie, w jakim przewiduje on, obok punktów za zasługi i punktów za staż pracy przyznawanych każdemu urzędnikowi, punkty „pozostałości”, przyznawane urzędnikom znajdującym się na liście urzędników wyznaczonych do awansu w ramach poprzedniej procedury awansowania, którzy jednak awansu wówczas nie uzyskali, jak również punktów przyznawanych przez dyrekcje generalne, punktów specjalnych związanych z przeniesieniem, punktów w interesie służby oraz punktów „z odwołania” przyznawanych przez Komitety ds. awansu. Skarżący podnoszą, że działając w takim systemie Komisja nie przeprowadziła porównania zasług urzędników mających prawo do ubiegania się o awans naruszając art. 45 regulaminu pracowniczego, jak również przepisów ogólnych do jego wykonania.

Na tej samej podstawie, skarżący podnoszą naruszenie zasady niedyskryminacji, zakazu postępowania arbitralnego, obowiązku uzasadnienia, uzasadnionych oczekiwań, reguły „patere legem quam ipse facit” oraz obowiązku staranności.

Skarga wniesiona dnia 22 października 2004 r. przez Manuela Simõesa Dos Santosa przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego

(Sprawa T-435/04)

(2005/C 6/84)

(Język postępowania: francuski)

Dnia 22 października 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego wniesiona przez Manuela Simõesa Dos Santosa zamieszkałego w Alicante (Hiszpania), reprezentowanego przez adwokata Antonia Creusa Carrerasa.

Skarżący wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 7 lipca 2004 r. oddalającej sprzeciw skarżącego, decyzji z dnia 15 grudnia 2003 r. ustalającej łączną sumę punktów za zasługi przyznanych skarżącemu oraz decyzji z dnia 12 grudnia 2003 r. utrzymującej ją w mocy;
- obciążenie strony przeciwnej całością kosztów postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Występujący w niniejszej sprawie skarżący został w ramach postępowania w sprawie awansów za rok 2002 awansowany do grupy A5. W związku z tym organ powołujący zakomunikował mu, że stan pozostałych punktów wynosi 54,19. Tymczasem pismem Wydziału Zasobów Ludzkich z dnia 15 grudnia 2003 r. poinformowany został, że posiadana przez niego suma punktów na dzień 30 września 2003 r. wynosi jedynie 1,5 punkta. Z pisma tego, stanowiącego zaskarżoną decyzję, wynikało, że zmniejszenie nie było skutkiem zamiany punktów przyznawanych przed wprowadzeniem nowego systemu decyzją Urzędu ADM-03-35, lecz ich całkowitego usunięcia wynikającego z zastosowania nowej zasady, o której mowa w tej decyzji, przewidującej rozpoczęcie po awansie od punktu zerowego.

Na poparcie swoich żądań skarżący zarzuca w pierwszej kolejności naruszenie zasady legalizmu, pewności prawa, jak również nieretroaktywności, o tyle, że nie istniały w niniejszej sprawie wyjątkowe okoliczności, które usprawiedliwiłyby odebranie przyznanych urzędnikowi punktów, do których miał on prawo pod rządami systemu wtedy obowiązującego.

Skarżący zarzuca również naruszenie zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań, niedyskryminacji, jak również obowiązku uzasadniania.

Skarga wniesiona w dniu 26 października 2004 r. przez Carlosa Sáncheza Ferriza przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-436/04)

(2005/C 6/85)

(Język postępowania: francuski)

W dniu 26 października 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Carlosa Sáncheza Ferriza, zamieszkałego w Brukseli, reprezentowanego przez Gilles'a Bounéou i Frédéric'a Frabettiego, adwokatów przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich.

Skarżący wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- stwierdzenie nieważności listy urzędników awansowanych w ramach procedury awansowania w 2003 r. w zakresie, w jakim lista ta nie zawiera nazwiska skarżącego, jak również, incydentalnie, aktów przygotowawczych do wydania tej decyzji;
- ewentualnie, stwierdzenie nieważności przyznania punktów do uzyskania awansu w ramach procedury awansowania w 2003 r. w odniesieniu do skarżącego;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie swojej skargi, skarżący podnosi zarzuty identyczne z zarzutami podniesionymi przez skarżących w sprawie T-434/04.

Skarga wniesiona w dniu 1 listopada 2004 r. przez Holgera Standertskjöld-Nordenstama przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-437/04)

(2005/C 6/86)

(Język postępowania: francuski)

W dniu 1 listopada 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Holgera Standertskjöld-Nordenstama, zamieszkałego w Waterloo (Belgia), reprezentowanego przez Thierry'ego Demaseure'a, adwokata, przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich.

Skarżący wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji o niewpisaniu nazwiska skarżącego na listę urzędników najbardziej zasługujących na awans do grupy zaszerogowania A3 w ramach procedury awansowania „drugiego etapu” w 2003 r., opublikowaną w biuletynie informacji administracyjnych nr 84-2003 z dnia 19 grudnia 2003 r.;
- obciążenie strony przeciwnej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Dyrekcja generalna, dla której pracuje skarżący zaproponowała jego kandydaturę do awansu do grupy zaszerogowania A3 w ramach procedury awansowania w 2003 r. Komitet Konsultacyjny ds. Mianowań utworzył listę czternastu urzędników najbardziej zasługujących na awans. Skarżący, będąc sklasyfikowany na piętnastym miejscu, nie znajdował się na tej liście. Organ uprawniony do mianowania zdecydował następnie o dodaniu do tej listy nazwisk dwóch członków gabinetu. Na tej podstawie skarżący podnosi, na poparcie swojej skargi, że sporna decyzja naruszyła art. 45 regulaminu pracowniczego, gdyż zasługi tych dwóch członków gabinetu nie zostały porównane z zasługami dwóch innych urzędników, w tym skarżącego.

Skarżący podnosi ponadto drugi zarzut dotyczący jakoby naruszenia art. 4.2 decyzji Komisji z dnia 19 lipca 1988 r. W tym kontekście, skarżący podnosi, że sporne awanse miały miejsce bez wcześniejszej opinii Komitetu Konsultacyjnego ds. Mianowania oraz, że ilość nazwisk urzędników znajdujących się na liście urzędników najbardziej zasługujących na awans miała przekraczać o 50 % możliwości awansowania a nie, jak w spornym przypadku, być równa liczbie dostępnych stanowisk.

Skarżący podnosi, na koniec, naruszenie obowiązku uzasadnienia aktu.

Skarga wniesiona w dniu 29 października 2004 r. przez Elke Huober przeciwko Radzie Unii Europejskiej

(Sprawa T-438/04)

(2005/C 6/87)

(Język postępowania: francuski)

W dniu 29 października 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Elke Huober, zamieszkałej w Brukseli, reprezentowanej przez Sébastiena Orlandiego, Alberta Coolena, Jean-Noëla Louisa i Etienne Marchala, adwokatów przeciwko Radzie Unii Europejskiej.

Skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Rady odmawiającej przyznania skarżącej dodatku zagranicznego za rozłąkę oraz praw pochodnych od objęcia przez nią stanowiska w dniu 1 września 2003 r.;
- obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Przed objęciem stanowiska w Radzie, skarżąca pracowała w biurze informacyjnym kraju związkowego Badenii-Wirtembergii w Brukseli. Niniejszą skargą skarżąca kwestionuje decyzję odmawiającą jej dodatku zagranicznego za rozłąkę.

Na poparcie swojej skargi skarżąca podnosi naruszenie art. 4 ust. 1 lit. a) załącznika VII regulaminu pracowniczego w związku z tym, że Rada nie uznała, że skarżąca znajdowała się w sytuacji wynikającej ze świadczenia pracy na rzecz innego Państwa. Skarżąca podnosi, ponadto, naruszenie zasady równości traktowania i niedyskryminacji.

Skarga wniesiona w dniu 2 listopada 2004 r. przez Jean-Claude'a Heyraud'a przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-441/04)

(2005/C 6/88)

(Język postępowania: francuski)

W dniu 2 listopada 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Jean-Claude'a Heyraud'a zamieszkałego w Brukseli, reprezentowanego przez Sébastiena Orlandiego, Alberta Coolena, Jean-Noëla Louisa, Etienna Marchala, adwokatów, z adresem do doręczeń w Luksemburgu przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich.

Jean-Claude Heyraud wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji ustalającej listę urzędników awansowanych do grupy zaszeregowania A3 w ramach drugiego trybu postępowania w sprawie awansów w roku 2003 i odrzucającej kandydaturę skarżącego;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżący w niniejszej sprawie, urzędnik w grupie zaszeregowania A4, sprzeciwia się odmowie organu powołującego awansowania go do wyższej grupy zaszeregowania w ramach drugiego trybu postępowania w sprawie awansów w roku 2003.

Na poparcie swych żądań, podnosi on naruszenie art. 45 regulaminu pracowniczego, a także zasady niedyskryminacji.

W tym zakresie uściśla, że Komisja przystąpiła do „standaryzacji” punktów za zasługi -przyznawanych przez dyrekcje generalne i służby urzędnikom średniego szczebla grupy zaszeregowania A4, podlegającym postępowaniu w sprawie awansów - w celu przeprowadzenia porównawczego badania zasług przewidzianego przez regulamin pracownicy. Ocena standaryzowana ustalana jest w relacji do średniej punktów za zasługi, przyznawanych urzędnikom grupy zaszeregowania A4, uprawnionym do awansowania do grupy zaszeregowania A3 w ramach drugiego trybu.

Metoda wykorzystywana przez Komisję jest właściwa jednakże tylko o tyle, o ile obliczenie średniej odbywa się w oparciu o wystarczającą liczbę urzędników podlegających awansowaniu. Jako że skarżący był jedynym urzędnikiem grupy zaszeregowania A4 w jego służbie, uprawnionym do awansowania w ramach drugiego trybu postępowania w sprawie awansów w roku 2003, przyznano mu notę standaryzowaną w wysokości 100, a to w oderwaniu od jego zasług i szczególnych kryteriów wykorzystywanych przez jego służbę dla ustalenia punktów za zasługi.

Skarga wniesiona w dniu 5 listopada 2004 r. przez Andreę Walderdorff przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-442/04)

(2005/C 6/89)

(Język postępowania: francuski)

W dniu 5 listopada 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Andrei Walderdorff zamieszkałej w Brukseli, reprezentowanej przez Lucasa Vogla, adwokata przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich.

Skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- stwierdzenie nieważności decyzji organu powołującego z dnia 19 lipca 2004 r., oddalającej skargę skarżącej z dnia 26 lutego 2004 r., w której sprzeciwiła się decyzji odmawiającej jej awansu z grupy zaszerogowania A5 do grupy zaszerogowania A4, w ramach postępowania w sprawie awansów w roku 2003;
- o ile będzie to konieczne, stwierdzenie także nieważności pierwotnej decyzji organu powołującego z listopada 2003 r. odmawiającej skarżącej awansowania z grupy zaszerogowania A5 do grupy zaszerogowania A4, w ramach postępowania w sprawie awansów w roku 2003;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Podniesione zarzuty i główne argumenty są identyczne jak te w sprawie T-432/04.

Skarga wniesiona w dniu 2 grudnia 2004 r. przez Danish Management A/S przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-463/04)

(2005/C 6/90)

(Język postępowania: angielski)

W dniu 2 grudnia 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Danish Management A/S z siedzibą w Viby J (Dania), reprezentowanej przez C. Kennedy-Loest i C. Thomas, solicitors, przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich.

Danish Management A/S wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 18 listopada 2004 r. i z dnia 30 listopada 2004 r. odrzucających ofertę przedłożoną przez skarżącą w postępowaniu przetargowym na zawarcie umowy o usługi z zakresu systemu monitorującego realizację projektów i programów zewnętrznej współpracy finansowanych przez Wspólnotę Europejską – część 2: Kraje Afryki, Karaibów i Pacyfiku (ACP), Południowa Afryka i Kuba – EuropeAid 119453/C/SV/Multi;

- obciążenie pozwanej kosztami poniesionymi przez skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca przedłożyła ofertę zawarcia umowy o usługi z zakresu systemu monitorującego realizację projektów i programów zewnętrznej współpracy finansowanych przez Wspólnotę Europejską – część 2: obejmująca kraje Afryki, Karaibów i Pacyfiku (ACP), Południową Afrykę i Kubę, która została ogłoszona w dniu 26 maja 2004 r. (!)

Komisja odrzuciła ofertę decyzją z dnia 18 listopada 2004 r. uzasadniając to tym, iż istniała rozbieżność między finansową ofertą skarżącą a jej ofertą techniczną w odniesieniu do wymaganej liczby osób/dni. Komisja podtrzymała swoją decyzję pismem z dnia 30 listopada 2004 r.

Skarżąca podnosi, iż decyzja Komisji jest oparta na błędzie faktycznym, gdyż – zdaniem skarżącej – nie było takiej rozbieżności pomiędzy dwiema częściami oferty spółki.

Ponadto skarżąca twierdzi, że Komisja powinna była dążyć do wyjaśnienia rzekomej rozbieżności i że – nie uczyniwszy tego przed odrzuceniem oferty skarżącej – Komisja podjęła nieproporcjonalne działanie oraz nie dochowała należytej staranności, tym samym naruszając swój obowiązek starannego działania.

(!) Dz.U. S 102-081573

Skarga wniesiona w dniu 3 grudnia 2004 r. przez Impala przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-464/04)

(2005/C 6/91)

(Język postępowania: angielski)

W dniu 3 grudnia 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Impala, Bruksela (Belgia), reprezentowanego przez S. Crosby'ego i J. Goldinga, solicitors, przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich.

Skarżący wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- stwierdzenie nieważności w całości decyzji Komisji z dnia 19 lipca 2004 r. w sprawie nr COMP/M.3333-Sony/BMG;

- ewentualnie, stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w części dotyczącej jednego albo wszystkich następujących punktów:
 - kolektywnej dominacji na rynku licencji na muzykę w internecie,
 - indywidualnej dominacji na rynkach dystrybucji muzyki przez internet,
 - koordynacji muzycznej działalności wydawniczej każdej ze stron;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżący jest międzynarodowym stowarzyszeniem mającym na celu promowanie ogólnych interesów jego członków, będących niezależnymi przedsiębiorstwami muzycznymi. Stowarzyszenie wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji zatwierdzającej połączenie się dwóch globalnych przedsiębiorstw nagrań muzycznych Bertelsmann AG i Sony Corporation of America.

Na poparcie swojej skargi skarżący podnosi, że zatwierdzając połączenie Komisja naruszyła art. 253 WE, art. 81 ust. 1 WE, rozporządzenie 4064/89 ⁽¹⁾ jak również przepisy wykonawcze i dopuściła się oczywistego błędu w ocenie:

- stwierdzając, że przed połączeniem na rynku nagrań muzycznych nie występowała kolektywna pozycja dominująca,
- stwierdzając, że połączenie nie wzmocniło istniejącej zbiorowej pozycji dominującej na tym rynku,
- stwierdzając, że połączenie nie stworzy zbiorowej pozycji dominującej na rynku nagrań muzycznych, na rynku licencji na muzykę w internecie lub na rynku dystrybucji muzyki przez internet,
- stwierdzając, że połączenie nie będzie prowadzić do koordynacji muzycznej działalności wydawniczej każdej ze stron.

⁽¹⁾ Dz.U. L 395, str. 1.

III

(Powiadomienia)

(2005/C 6/92)

Ostatnia publikacja Trybunału Sprawiedliwości w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej

Dz.U. C 314 z 18.12.2004.

Wcześniejsze publikacje

Dz.U. C 300 z 4.12.2004.

Dz.U. C 273 z 6.11.2004.

Dz.U. C 262 z 23.10.2004.

Dz.U. C 251 z 9.10.2004.

Dz.U. C 239 z 25.9.2004.

Dz.U. C 228 z 11.9.2004.

Teksty te są dostępne na stronach internetowych:

EUR-Lex: <http://europa.eu.int/eur/lex>CELEX: <http://europa.eu.int/celex>
